

ΕΠΩΣΙΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

ΤΑΞΗ Ε' ΣΤ'

ΔΟΣ ΚΟΡΑΗ 8

ΑΘΗΝΑΙ

45

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

28
49

14.00
05

10

Ι. Κ. ΓΙΑΝΝΕΛΗ

Γεώργιος Μακρομύτης

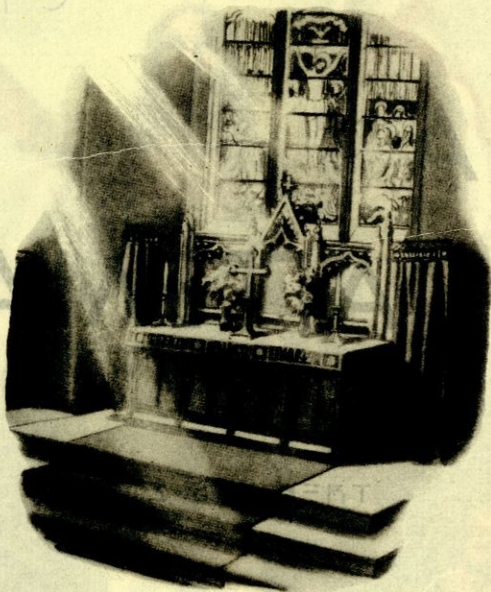
ΤΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

ΤΑΞΕΙΣ Ε-ΣΤ'.

Το Ένα

Εὐαγγέλιο είναι το βιβλίο δι-
αβλίο της 'Εκκλησίας' μας που περιέχει
περικοπές κατάλληλες για να διαδύ-
ζονται στην 'Εκκλησία' κάθε Κυριακή
και κάθε γιορτή. Είναι παρμένο από
τά Εὐαγγέλια που έγραψαν οι τέσσα-
ρες Εὐαγγελιστές.

Εὐαγγέλιο, στην αρχαία ελληνική
γλώσσα, σημαίνει «καλή άγγελία».
Στους αρχαίους συγγραφείς σημαίνει
τό «δάρρο που δίνουμε σε καλή άγγε-
λία», τό «συμβούλιο» που λένε. Στην
Καινή Διαθήκη όμως σημαίνει «τήν
χαριτήν έπίσην ή άγγελία για τόν έρ-
χομό του Σωτήρα μός».

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

Τὸ Εὐαγγέλιο

Εὐαγγέλιο ονομάζουμε τὸ ἱερὸ διβλίο τῆς Ἐκκλησίας μας ποὺ περιέχει περικοπὲς κατὰλληλες γιὰ νὰ διαβάζονται στὴν Ἐκκλησία κάθε Κυριακὴ καὶ κάθε γιορτῇ. Εἶναι παρμένο ἀπὸ τὰ Εὐαγγέλια ποὺ ἔγραψαν οἱ τέσσερες Εὐαγγελιστές.

Εὐαγγέλιο, στὴν ἀρχαία ἐλληνικὴ γλῶσσα, σημαίνει «καλὴ ἀγγελία». Στους ἀρχαίους συγγραφεῖς σημαίνει τὸ «δῶρο ποὺ δίνουμε σὲ καλὴ ἀγγελία», τὰ «συχάρηκια» ποὺ λένε. Στὴν Καινὴ Διαθήκη ὅμως σημαίνει «τὴν χαρωπὴ εἴδηση κι ἀγγελία γιὰ τὸν ἔρχομὸ τοῦ Σωτῆρα μας».

Οἱ Εὐαγγελισταὶ

Οἱ τέσσαρες Εὐαγγελισταὶ ποὺ ἔγραψαν Εὐαγγέλια, εἶναι οἱ ἀκόλουθοι:

1. Ο ΜΑΤΘΑΙΟΣ. Ἦταν γιὸς τοῦ Ἀλφαίου ἢ Κλωπᾶ. Γεννήθηκε στὴν Καπερναοὺμ. Πρὶν νὰ γίνῃ μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ λεγόταν Λευῖς κι ἦτανε τελώνης στὴ θάλασσα τῆς Γαλιλαίας.

Ὁ Χριστὸς, κάνοντάς τον μαθητὴ του, τοῦ ἔδωσε τὸ ὄνομα Ματθαῖος ποὺ δὲ πῆ Θεόδωρος. Ἔτσι συνηθίζονταν νὰ γίνεται τότε. Σὲ κάθε ἐξαιρετικὴ ἀλλαγὴ στὴ ζωὴ τοῦ καθενός, τοῦ ἄλλαζαν καὶ τὸ ὄνομα.

Ὁ Ματθαῖος ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιο στὴν Παλαιστίνη, στὴν Περσία, στὶς Ἰνδίες καὶ στὴν Αἰθιοπία, ὅπου βρῆκε μαρτυρικὸ θάνατο πάνω στὴ φωτιά, στὰ 80 μ. Χ.

Τὸ Εὐαγγέλιό του τὸ ἔγραψε στὴν Παλαιστίνη, στὰ 60 μ. Χ. στὴν Ἑβραϊκὴ ἢ Ἀραμαϊκὴ γλῶσσα, γιὰ χάρι

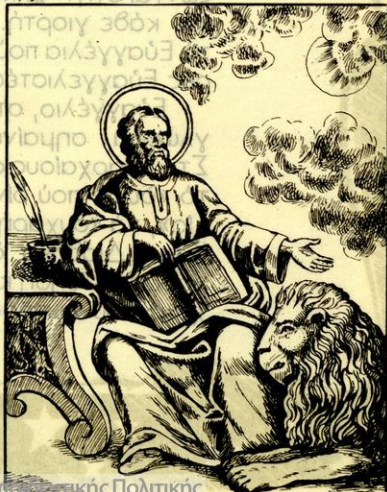
τῶν Ἑβραίων Χριστιανῶν. Ἀργότερα μεταφράστηκε στὴν ἑλληνικὴ, ποὺ ἦταν τότε ἡ διεθνικὴ γλῶσσα. Ἦθελε νὰ τὸ διαβάσουν ὅλοι καὶ νὰ μάθουν πῶς ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ Σωτὴρας τοῦ κόσμου, γιὰ τὸν ὁποῖο μίλησαν οἱ Προφῆτες.

2. Ο ΜΑΡΚΟΣ. Ἦταν γιὸς τῆς χριστιανῆς Μαρίας ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ. Αὐτὴ εἶχε παραχωρήσει τὸ σπίτι της στοὺς Ἀποστόλους μετὰ τὴν ἐπιφοίτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Τὸν ἔλεγαν Ἰωάννη. Ἐγίνε μαθητὴς τοῦ Πέτρου καὶ τὸν βοήθηρε πολὺ στὸ ἔργο του.

Ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιο στὴν Κύπρο καὶ στὴν Αἴγυπτο, ὅπου ὀργάνωσε τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀλεξανδρείας κι ἔγινε ὁ πρῶτος τῆς ἐπίσκοπος. Ἐκεῖ βρῆκε μαρτυρικὸ θάνατο, ἀνήμερα τὸ Πάσχα, στὰ 75 μ. Χ. ἀπὸ τοὺς ἐξαγριωμένους εἰδωλολάτρεις.

Τὸ Εὐαγγέλιό του τὸ ἔγραψε στὴ Ρώμη, στὰ 67—70 μ. Χ. σὲ γλῶσσα ἑλληνικὴ. Μ' αὐτὸ ἀπευδύνεται στοὺς χριστιανούς ὄλων τῶν ἐθνῶν καὶ δέλει νὰ καταδείξῃ πῶς ὁ Χριστὸς ἦταν πραγματικὸς γιὸς τοῦ Θεοῦ.

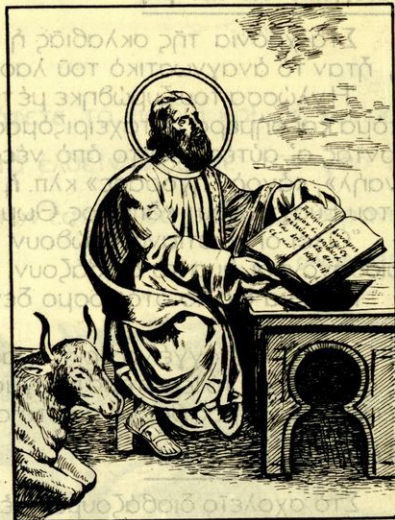
3. Ο ΛΟΥΚΑΣ. Ήταν γιατρός και ζωγράφος στήν Ἀντιόχεια. Ἐγίνε μαθητής τοῦ Παύλου καί ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιο στήν Δαλματία, Γαλλία, Ἰταλία, Μ. Ἀσία κι Ἑλλάδα. Βρῆκε μαρτυρικό θάνατο στή Θήβα. Τὸν κρέμασαν ἀπὸ μιὰ ἐλιά στὰ 80 μ. Χ.

Τὸ Εὐαγγέλιο τὸ ἔγραψε στή Ρώμη, στὰ 63 μ. Χ. γιὰ νὰ πληροφορήσῃ ἓνα Ρωμαῖο ἐπίσημο, τὸν Θεόφιλο — ἀλλὰ κι ὅλους τοὺς χριστιανούς τοῦ κόσμου — γιὰ τὴν χριστιανικὴ πίστη.

Θέλει ν' ἀποδείξῃ πὼς ὁ Χριστὸς ἦταν ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας, πού μέ τῇ διδασκαλίᾳ του θά ἔκανε νὰ λείψῃ ἡ κακοδαιμονία ἀπὸ τὸν κόσμο καί νὰ ἐγκαινιάσῃ μιὰ ζωὴ περισσότερο ἀληθινὴ κι ἀγνή.

Δείχνει τὴν ἐπίδραση πού ἐξάσκησε πάνω του ὁ ἀπόστολος Παῦλος καί ζητεῖ νὰ πλησιάσῃ τοὺς φτωχοὺς καί νὰ σκορπίσῃ στήν ψυχὴ τους τὴ θεία ἀγάπη.

Ἐγραψε καί τίς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων. Λένε μάλιστα πὼς ζωγράφισε πολλές εἰκόνες τῆς Παναγίας, καί πὼς πέντε ἀπ' αὐτές σώζονται ὡς τὰ σήμερα.

4. Ο ΙΩΑΝΝΗΣ. Ήταν γιὸς τοῦ Ζεβεδαίου καί τῆς Σαλώμης, πού ἦσαν συγγενεῖς τῆς Παναγίας. Γεννήθηκε στήν Βηθσαϊδὰ κι ἦταν ψαράς. Ἐγίνε πρῶτα μαθητὴς τοῦ Προδρόμου κι ὕστερα ὁ ἀγαπημένος τοῦ Χριστοῦ.

Τὸ ὄνομά του, Γιοχανά (Γιαχθέ - Χανά) πού ἐξελληνίσθηκε καὶ ἔγινε Ἰωάννης, σημαίνει «ὁ ἀγαπημένος τοῦ Θεοῦ» καί «γιὸς τῆς βροντῆς», γιὰ τὸν ὀρμητικὸ του χαρακτήρα.

Ὑστερα ἀπὸ τὴν καταστροφὴ τῆς Ἱερουσαλὴμ (76 μ.Χ.) ἐγκαταστάθηκε στήν Ἐφεσο. Ὁ αὐτοκράτορας Δομιτιανὸς τὸν ἔστειλε ἐξορία στήν Πάτμο κι ἐκεῖ ἔγραψε τὴν Ἀποκάλυψή του. Λένε πὼς σώζονται ἀκόμα καί σήμερα ἐκεῖ ἔξι κρίκοι ἀπὸ τὴν ἀλυσίδα πού τὸν εἶχαν δεμένο. Ἐγραψε ἐπίσης καί τρεῖς ἐπιστολές.

Τὸ Εὐαγγέλιό του τὸ ἔγραψε στήν Ἐφεσο, στὰ 95 μ. Χ. στήν ἐλληνικὴ γλῶσσα.

Πέθανε στὰ 100 μ. Χ. ἐπὶ Τραϊνοῦ, ἀπὸ βαθιὰ γηρατειά, διδάσκοντας ὡς τὴν τελευταία του πνοή: «Τεκνία μου ἀγαπητά, εἰρήνη ὑμῖν».

Στὸ Εὐαγγέλιό του τονίζει κυρίως τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν Κύριο. Θέλει νὰ ἐδραιώσῃ τὴν πίστη τῶν Χριστιανῶν πρὸς τὸν Χριστὸ, πού εἶναι ὁ Σωτὴρας

Το Εὐαγγέλιο στο λαό μας

Στά χρόνια τῆς σκλαβιάς ἡ Καινὴ Διαθήκη καὶ ἰδιαίτερα τὸ Εὐαγγέλιο, ἦταν τὸ ἀναγνωστικὸ τοῦ λαοῦ μας.

Ἡ γλῶσσα τοῦ ζυμώθηκε μὲ τὴ γλῶσσα τοῦ λαοῦ μας κι ἔγινε δική του, Ἀκόμα καὶ σήμερα μεταχειριζόμαστε λέξεις καὶ φράσεις τοῦ Εὐαγγελίου. δίνοντας σ' αὐτὲς πλοῦτο ἀπὸ νέες σημασίες: «Βρῆκε ὁ Φίλιππος τὸ Ναθαναήλ», «ἀγρὸν ἠγόρασε» κλπ. ἢ παραβάλλοντας ἀνθρώπους μὲ πρόσωπα τοῦ Εὐαγγελίου: «ἄπιστος Θωμᾶς», «προδότης Ἰούδας» κλπ.

Ὅλοι οἱ χριστιανοὶ νιώθουν πῶς τὸ Εὐαγγέλιο μιλεῖ στὴν ψυχὴ τους κι αἰσθάνονται, ὅμα τὸ διαβάζουν, δεῖκναι ἀγαλλίαση καὶ παρηγορία.

Κανένα βιβλίο στὸ κόσμον δὲν κυκλοφορεῖ περισσότερο ἀπ' τὸ Εὐαγγέλιο.

Πάνω στὸ Εὐαγγέλιο ὀρκιζόμαστε σ' ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις κι ὁ ὅρκος μας αὐτὸς εἶναι τὸ ἱερώτερον πράγμα στὴ ζωὴ μας. Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ γίνουμε ἐπίορκοι. Θὰ μᾶς βαραίνει αὐτὸ σὰν μιὰ βαριά κατάρρα σ' ὅλη μας τὴ ζωὴ.

Τὸ Εὐαγγέλιο στὸ σχολεῖο

Στὸ σχολεῖο διαβάζουμε κι ἐξηγοῦμε σὲ ἰδιαίτερη ὥρα τὸ Εὐαγγέλιο κάθε Κυριακῆς, γιὰ νὰ τὸ καταλάβουμε καλὰ, ὅμα δὰ τὸ ἀκούσωμε νὰ τὸ διαβάσῃ ὁ παπὰς στὴν ἐκκλησίαι, κι ἔτσι νὰ φωτιστοῦμε.

Ὅταν διαβάζουμε στὸ σχολεῖο τὸ Εὐαγγέλιο, πρέπει ἡ τάξη μας νὰ παίρνῃ τελετουργικὸ χαρακτήρα καὶ νὰ νιώθουμε νὰ συναρπάξῃ τὴν ψυχὴ μας ἓνα δρασκευτικὸ δέος.

Ἄν συνηθίσαι ἀπὸ τίς μικρὲς τάξεις ν' ἀσχολοῦμαστε μὲ δρασκευτικὸ ὑλικὸ τῆς ἰδιαίτερης πατρίδας μας, δηλαδὴ μὲ τίς ὁρασκευτικὲς μας παραδόσεις, τίς γιορτές μας, τὴν ἐκκλησιαύλα μας, τὸ προσκυνητάρι τῆς κλπ. τότε δὰ εἶναι εὐκόλο νὰ βροσκη ἡ διδασκαλία τοῦ Εὐαγγελίου στὴν Ε' καὶ ΣΤ' τάξη γόνιμο ἔδαφος γιὰ νὰ καρποφορήσῃ.

Γιατὶ δὲν πρέπει ἀπ' τὸ Εὐαγγέλιο νὰ μάδουμε μόνον μερικὲς λέξεις καὶ μερικὲς γνώσεις. Πρέπει τὸ Εὐαγγέλιο νὰ γίνῃ τὸ ἐντρύφημά μας καὶ νὰ νιώσωμε πηγαία ἀγάπη κι ἀσίγαστο σεβασμὸ πρὸς τὰ ἱερά του λόγια.

Τὸ βιβλίο μας τοῦτο:

Ἐχει ὅλα τὰ Εὐαγγέλια πού δαδιδασχοῦμε στὸ σχολεῖο. Στὸ καθένα γίνεται μιὰ εἰσαγωγή καὶ δίνεται τὸ κείμενον κι ἡ μετάφρασή του. Μέσα στὸ κείμενον σημειώνονται μὲ παχύτερα γράμματα ἢ μὲ ἀραιά, οἱ λέξεις καὶ φράσεις πού μπορεῖ νὰ εἶναι ἀγνωστες κι ἀπέναντι στὴ μετάφραση σημειώνεται ἐπίσης μὲ παχύτερα γράμματα ἡ ἐρμηνεία τους. Κάτω γράφονται μερικὲς ἀπαραίτητες πληροφορίες καὶ τὸ διδάγμα. Ἡ πλούσια εἰκονογράφηση συμπληρῶνει τὰ πάντα.

Ἄν καὶ τὸ βιβλίο ἀκολουθεῖ τὴ σειρά τῶν Εὐαγγελίων, ὅπως διαβάζονται στὴν ἐκκλησίαι κατὰ τὴ διάρκεια τῆς σχολικῆς χρονιάς, ὥστόσο, δὰ βροσκατε εὐκολότερα τὸ Εὐαγγέλιο κάθε Κυριακῆς, ἂν κοιτᾶτε στὸ ἡμερολόγιο ποῖα εἶναι (π. χ. Κυριακὴ Δ' τοῦ Λουκᾶ κλπ.)

Μακάρι τὸ βιβλίο αὐτὸ νὰ βοηθήσῃ νὰ γίνετε ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα ὅσο γίνεται πρὸ καλὰ χριστιανόπουλα

ἄφετε τὰ παιδία καὶ μὴ κωλύετε
αὐτὰ ἔλθειν πρὸς με· τῶν γὰρ τοι-
ούτων ἔστιν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

(Ματθ. 19'. 15)

Ἡ ἀνάστασις τοῦ γιου τῆς χήρας στὴ Ναϊν

ΕΙΣΑΓΩΓΗ. Τὴν μιὰ μέρα, ὁ Χριστὸς ἐθεράπευσε τὸ δούλο τοῦ ἐκατόνταρχου στὴν Καπερναούμ καὶ τὴν ἄλλη ξεκίνησε γιὰ τὴ Ναϊν.

Γ

ΚΕΙΜΕΝΟ

K

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

M

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐπορεύετο ὁ Ἰησοῦς εἰς πόλιν καλουμένην Ναϊν· καὶ συνεπορεύοντο αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἱκανοὶ καὶ ὄχλος πολὺς.

ὡς δὲ ἤγγισε τῇ πύλῃ τῆς πόλεως, καὶ ἰδοὺ ἔξεκομίζετο τεθνηκώς υἱὸς μονογενῆς τῇ μητρὶ αὐτοῦ, καὶ αὕτη ἦν χήρα, καὶ ὄχλος ἱκανὸς τῆς πόλεως ἦν σὺν αὐτῇ· καὶ ἰδὼν αὐτὴν ὁ Κύριος εὐσπλαχνισθὲν ἐπ' αὐτὴ καὶ εἶπεν αὐτῇ· μὴ κλαῖε· καὶ προσελθὼν ἤψατο τῆς σοροῦ, οἱ δὲ βαστάζοντες ἔστησαν, καὶ εἶπε· νεανίσκε, σοὶ λέγω, ἐγέρθητι. καὶ ἀνεκάθισεν ὁ νεκρὸς καὶ ἤρξατο λαλεῖν, καὶ ἔδωκεν αὐτὸν τῇ μητρὶ αὐτοῦ.

ἔλαβε δὲ φόβος πάντας καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν, λέγοντες ὅτι προφῆτης μέγας ἐγήγερται ἐν ἡμῖν, καὶ ὅτι ἐπεσκέψατο ὁ Θεὸς τὸν λαόν αὐτοῦ.

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ πῆγαινε ὁ Χριστὸς σὲ μιὰ πόλιν ποὺ τὴ λέγανε Ναϊν· καὶ βάδιζαν μαζί του οἱ μαθηταὶ του ἄρκετοὶ ὁπαδοὶ του καὶ κόσμος πολὺς. Μόλις πλησίασε στὴν πύλη τῆς πόλεως, νὰ καὶ κηδεύανε τὸ μοναχοπαῖδι μιᾶς μητέρας ποὺ ἦταν χήρα καὶ τὴ συνώδευε πληθὸς ἀρκετό.

Καὶ ὅμα τὴν εἶδε ὁ Κύριος, τὴν λυπήθηκε καὶ τῆς εἶπε· μὴν κλαῖς.

Καὶ πῆγε κοντὰ κι ἔπιασε τὸ νεκροκρέββατο· ἐκεῖνοι ποὺ τὸ σήκωναν, στάθηκαν. Καὶ εἶπε· παιδί μου, σοῦ λέω νὰ σηκωθῇς. Κι ἀνάσηκώθηκε ὁ πεθαμένος· κι ἄρχισε νὰ μιλήσῃ καὶ τὸν ἔδωσε στὴν μητέρα του.

Τοὺς ἔπιασε τότε ὅλους φόβος καὶ δοξάζανε τὸ Θεὸ λέγοντας πῶς· μεγάλος προφῆτης παρουσιάσθηκε σ' ἐμᾶς καὶ πῶς· ὁ Θεὸς λυπήθηκε τὸ λαὸ του.

21-2, Η.Φ.Κ. ΔΗΛΩΣΗ ΗΚΑΙΟΥΧ. Δ

21-2, Η.Φ.Κ. ΔΗΛΩΣΗ ΗΚΑΙΟΥΧ. Δ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

● Η Ναϊν ήταν μια μικρή πολιτεία κοντά στο όρος Θαβώρ κι είχε δόλγυρα τετ-
χος, όπως όλες οι πόλεις τότε, με πόρτες έδω κι εκεί. Τα νεκροταφεία όμως ήταν έ-
ξω απ' την πόλη, γιατί τα σώματα των πεθαμένων έθεωρούντο ακάθαρτα κι απαγο-
ρεύονταν νά τά έγγιζή κανείς.

● Ποιός δέ συμπονεί τή μητέρα, πού χάνει τó παιδί της και μάλιστα άμα είναι
μονάκριβο;

Ο Χριστός μέ τήν ύπέροχη ψυχή του αίσθάνθηκε πιδ βαθιά τόν πόνο τής μά-
νας. Τά δάκρυα της Τόν συγκίνησαν και πήρε άμέσως τήν άπόφασή του: Νά ξαναδώ-
ξ ζωντανό τó μονάκριβο παιδί στη μητέρα του: "Έδωκεν αυτόν τή μητρί αυτού".

Ζωντανέψετε στη σκέψη σας αυτή τή συγκινητική στιγμή.

Πολύ άργότερα τόν ίδιο πόνο αίσθάνθηκε κι ή μητέρα του Ίησου, όταν τόν
είδε επάνω στό Σταυρό. "Έκλαιε κι αυτή άπαρηγόρητη. Ο πόνος της μεγάλος, όπως
κάθε μητέρας.

ΔΙΔΑΓΜΑ

"Έχουμε ύποχρέωση νά βοηθούμε όσο μπορούμε, όπου βλέπουμε τή δυ-
τυχία, χωρίς νά μās τó πούν.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Δ . ΚΥΡΙΑΚΗ ΛΟΥΚΑ (Κεφ. Η, 5-15

Ἡ παραβολὴ τοῦ Σπορέως

ΕΙΣΑΓΩΓΗ Ὁ Χριστὸς συνήθιζε νὰ διδάσκη με **παραβολὰς**, δηλ. με πλαστὲς ἱστορίες ποὺ εἶχαν εἰκόνες ἀπ' τὴν καθημερινὴ ζωὴ. Ἦσαν ἀπλὲς κι εὐκόλυνόητες ἱστορίες στὸν καθένα, ἀλλὰ κατὰ βάθος μιλοῦσαν γιὰ τὰ καθήκοντα τῶν καλῶν χριστιανῶν. Ἔτσι ὁ κόσμος τὸν καταλάβαινε καλύτερα καὶ τὸν πρόσεχε. Λίγοι δὲ μὴς προχωροῦσαν κι ὡς τὴν βαθύτερη σημασία τους.

ΚΕΙΜΕΝΟ

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην.

Ἐξῆλθεν ὁ σπεῖρων τοῦ σπεῖραι τὸν σπόρον αὐτοῦ. Καὶ ἐν τῷ σπεῖρειν αὐτόν, ὃ μὲν ἔπεσε παρὰ τὴν ὁδὸν, καὶ κατεπατήθη, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατέφαγεν αὐτὸ· καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐπὶ τὴν πέτραν, καὶ φυὲν ἐξηράνθη διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἱκμάδα· καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐν μέσῳ τῶν ἀκανθῶν, καὶ συμψευθεῖσαι αἱ ἀκανθαὶ ἀπέπνιξαν αὐτό· καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐπὶ τὴν γῆν τὴν ἀγαθὴν καὶ φυὲν ἐποίησε καρπὸν ἑκατονταπλοῖον. ταῦτα λέγων ἐφώνει· ὁ ἔχων ὤτα ἀκούειν ἀκουέτω. Ἐπρωτῶν δὲ αὐτόν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· τίς εἴη ἡ παραβολὴ αὕτη; ὁ δὲ εἶπεν· ὑμῖν δέδοται γινῶναι τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τοῖς δὲ λοιποῖς ἐν παραβολαῖς, ἵνα βλέποντες μὴ βλέπωσι καὶ ἀκούοντες μὴ συνιῶσιν. ἔστι δὲ αὕτη ἡ παραβολὴ ὁ σπόρος ἐστὶν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ· οἱ δὲ σπόροι παρὰ τὴν ὁδὸν εἰσιν οἱ ἀκούοντες, εἴτα ἔρχεται ὁ διάβολος καὶ αἶρει τὸν λόγον ἀπὸ τῆς καρδίας αὐτῶν, ἵνα μὴ πιστεύσαντες σωθῶσιν· οἱ δὲ ἐπὶ τῆς πέτρας, οἱ ὅταν ἀκούσωσι, μετὰ χαρᾶς δέχονται τὸν λόγον καὶ οὗτοι ρίζαν οὐκ ἔχουσιν, οἱ πρὸς καιρὸν πιστεύουσι καὶ ἐν καιρῷ πειρασμοῦ ἀφίστανται·

τὸ δὲ εἰς τὰς ἀκανθὰς πεσόν, οὗτοί εἰσιν οἱ ἀκούσαντες, καὶ ὑπὸ μεριμνῶν καὶ πλοῦτου καὶ ἡδονῶν τοῦ βίου πορευόμενοι, συμπνίγονται καὶ οὐ **τελεσφοροῦσι**.

τὸ δὲ ἐν τῇ καλῇ γῇ, οὗτοί εἰσιν οἱ τινες ἐν καρδίᾳ καλῇ καὶ ἀγαθῇ ἀκούσαντες τὸν λόγον κατέχουσιν, καὶ καρποφοροῦσιν ἐν ὑπομονῇ.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Χιλιάδες κόσμος άκουσε τήν παραβολή αὐτή τοῦ Χριστοῦ στίς ὁχθες τῆς λίμνης τῆς Γαλιλαίας. Μά δὲν τήν κατόλαβαν, ὅπως δὲν τήν κατόλαβαν κι οἱ μαθηταὶ τοῦ ποῦ ἦσαν στήν ἀρχή ἀκόμα. Γι αὐτό καί τοῦ ζήτησαν νά τοὺς τήν ἐξηγήση.

ΔΙΔΑΓΜΑ

Παντοῦ καὶ πάντα ἀκούμε τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ: στήν Ἐκκλησία, στοῦ Κήρυγμα, στοῦ Κατηχητικό, στοῦ Σχολεῖο. Τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ βρίσκονται σ' ὁλόκληρη τὴν Ἀγία Γραφή καὶ τὴν Ἱερὰ παράδοση.

Ν' ἀκούμε τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ, νά τὰ βάζουμε βαθιὰ μέσα στήν ψυχὴ μας καὶ νά τὰ κάνουμε πράξεις. Νά γίνουμε ἡ γόνιμη γῆς γιὰ τὸ καλὸ τὸ δικό μας κι ὅλου τοῦ κόσμου.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Εἶπεν ὁ Χριστὸς αὐτὴ τὴν παραβολή:

Βῆκε ὁ γεωργὸς γιὰ νά σπείρῃ τὸν σπόρο του. Κι ἐνῶ ἔσπερνε, μερικοὶ σπόροι ἔπεσαν κοντὰ στὸ δρόμο καὶ καταπατήθηκαν καὶ τοὺς ἔφαγαν τὰ πουλάκια, ἄλλοι ἔπεσαν πάνω σὲ πέτρα καὶ μόλις φύτρωσαν ξηράθηκαν γιὰτὶ δὲν εἶχαν δύναμη.

Ἄλλοι ἔπεσαν ἀνάμεσα σ' ἀγκάδια ποῦ φύτρωσαν μαζί τους καὶ τοὺς ἐπνίξαν. Κι ἄλλοι ἔπεσαν σὲ γόνιμη γῆ καὶ φυτρώσανε καὶ δώσανε καρπὸ ἑκατὸ φορές περισσότερο.

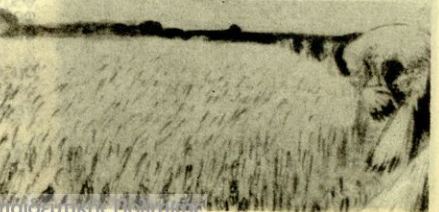
Κι αὐτὰ λέγοντας, εἶπε: ὁποῖος ἔχει αὐτιά κι ἀκούει, ἄς ἀκούσῃ.

Ρωτοῦσαν δὲ οἱ μαθηταὶ τοῦ λέγοντας, σάν τι νά σημαίνη αὐτὴ ἡ παραβολή.

Ἐκεῖνος ἀπάντησε: σὲ σὰς δόθηκε ἡ χάρις νά μάθετε τὰ μυστικά τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, στοὺς δὲ ἄλλους οἱ διδασκαλίες αὐτὲς γίνονται μὲ παραβολές, ὥστε ἐνῶ βλέπουν κι ἀκοῦν νά μὴν κατισταλαίνουσι τίποτα. Αὐτὴ δὲ ἡ παραβολὴ σημαίνει τὸ ἑξῆς: σπόροι εἶναι τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ· οἱ σπόροι ποῦ ἔπεσαν στὸ δρόμο εἶναι τὰ λόγια ποῦ τὰ ἄκουσαν ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι ποῦ δὲν τοὺς ἀφήνει ὁ Σατανᾶς νά τὰ πιστέψουν καὶ νά σωθοῦν. Οἱ σπόροι ποῦ ἔπεσαν στήν πέτρα εἶναι τὰ λόγια ποῦ τὰ ἄκουσαν μερικοὶ ἄνθρωποι μὲ χαρὰ, ἀλλὰ δὲν τὰ βάζουν μέσα τους βαθιὰ· κι ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ, σὲ πρώτη δυσκολία, τὰ ξεχνοῦν.

Οἱ σπόροι ποῦ ἔπεσαν στ' ἀγκάδια εἶναι τὰ λόγια ποῦ τὰ ἄκουσαν μερικοὶ ἄνθρωποι, ἀλλὰ οἱ ἐγνοιοῦς τῆς ζωῆς, ὁ πλοῦτος καὶ οἱ διασκεδάσεις, τοὺς τραβοῦν περισσότερο καὶ δὲν ἀφήνουν νά καρποφορήσουν.

Τέλος οἱ σπόροι ποῦ ἔπεσαν σὲ γόνιμη γῆ, εἶναι τὰ λόγια ποῦ ἄκουσαν ἄνθρωποι μὲ προθυμία καὶ ὑπομονή καὶ καρποφόρησαν μέσα στήν ψυχὴ τους.

Ἡ παραβολὴ τοῦ πλουσίου καὶ τοῦ πτωχοῦ Λαζάρου.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ. Οἱ Φαρισαῖοι κατηγοροῦσαν τὸ Χριστὸ πολλὰς φορὲς γιατί συναναστρεφόταν τοὺς πτωχοὺς καὶ ἁμαρτωλοὺς. Τοὺς εἶπε τότε πὺς στὸν οὐρανὸ χαίρονται ὅλοι μὲ τὴν σωτηρίᾳ ἔστω καὶ ἐνὸς ἁμαρτωλοῦ καὶ γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὴν ἀκαταδεξιά τους, τοὺς εἶπε τὴν παραβολὴ τοῦ πλοῦσιου καὶ τοῦ πτωχοῦ Λαζάρου.

Εἶπεν ὁ Κύριος,

Ἄνθρωπος δέ τις ἦν πλούσιος καὶ ἐνεεδίδυσκετο πορφύραν καὶ θύσσον, εὐφραίνόμενος καθ' ἡμέραν λαμπρῶς. Πτωχὸς δέ τις ἦν ὀνόματι Λάζαρος, ὃς ἐβέβλητο πρὸς τὸν πυλῶνα αὐτοῦ ἡλκωμένος, καὶ ἐπιθυμῶν χορτασθῆναι ἀπὸ τῶν ψιγίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τοῦ πλουσίου· ἀλλὰ καὶ οἱ κύνες ἐρχόμενοι ἀπέλειχον τὰ ἔλκη αὐτοῦ.

Ἐγένετο δὲ ἀποθανεῖν τὸν πτωχὸν καὶ ἀνεκχεθῆναι αὐτὸν ὑπὸ τῶν ἀγγέλων εἰς τὸν κόλπον τοῦ Ἀβραάμ· ἀπέθανε δὲ καὶ ὁ πλούσιος καὶ ἐτάφη. Καὶ ἐν τῷ ᾄδῃ, ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, ὑπάρχων ἐν βασάνοις, ὤρᾳ τὸν Ἀβραάμ ἀπὸ μακρόθεν καὶ Ἀλζαρον ἐντοῖς κόλποις αὐτοῦ. καὶ αὐτὸς φωνήσας εἶπε· πάτερ Ἀβραάμ, ἐλέησόν με καὶ πέμψον Λάζαρον, ἵνα βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου αὐτοῦ ὕδατος καὶ καταψύξῃ τὴν γλῶσσάν μου, ὅτι ὀδυνῶμαι ἐν τῇ φλογὶ ταύτῃ. εἶπε δὲ Ἀβραάμ· τέκνον, μνησθητι ὅτι ἀπέλαβες σὺ τὰ ἀγαθὰ σου ἐν τῇ ζωῇ σου, καὶ Λάζαρος ὁμοίως τὰ κακὰ· νῦν δὲ ὡδε παρακαλεῖται, σὺ δὲ ὀδυνᾷσαι· καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις μεταστῆ ἡμῶν καὶ ἡμῶν χάσμα μέγα ἐστήρικται, ὅπως οἱ θέλοντες διαβῆναι ἐντεῦθεν πρὸς ὑμᾶς μὴ δύνωνται, μηδὲ οἱ ἐκείθεν πρὸς ἡμᾶς διαπεράσιν.

εἶπε δὲ· ἐρωτῶ οὖν σε, πάτερ, ἵνα πέμψῃς αὐτὸν εἰς τὸν οἶκόν τοῦ πατρὸς μου· ἔχω γὰρ πέντε ἀδελφούς· ὅπως διαμαρτύρηται αὐτοῖς, ἵνα μὴ καὶ αὐτοὶ ἐλθωσιν εἰς τὸν τόπον τοῦτον τῆς βασάνου.

λέγει αὐτῷ Ἀβραάμ· ἔχουσι Μωυσῆα καὶ προφήτας· ἀκουσάτωσαν αὐτῶν, ὁ δὲ εἶπεν· οὐχὶ πάτερ Ἀβραάμ, ἀλλ' ἐάν τις ἀπὸ νεκρῶν πορευθῇ πρὸς αὐτοὺς, μετανοήσουσιν.

εἶπε δὲ αὐτῷ, εἰ Μωυσῆς καὶ οἱ προφῆται οὐκ ἀκούουσιν, οὐδὲ ἐάν τις ἐκ νεκρῶν ἀναστῇ πεισθήσονται.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ Ὁ Χριστὸς στὴν παραβολὴ τοῦ εἶχε ὑπ' ὄψιν κάποιον πλούσιον τῆς ἐποχῆς, σὺν τὸν Ἡρώδη, τὸν Καϊάφα κλπ. Αὐτὸς φοροῦσε πλούσια κι ἀκριβὰ φορέματα πού τότε ἐβάφοντο μὲ βαφὴ τῶν κοχυλιῶν, τὶς πορφύρες. Τὰ ἐσώρρουχά του ἦσαν ἀπὸ Ἰνδικὸ λινάρι, κατὶ σὺν κελεμπία σημερινή.

Τὰ σκυλιὰ γλύφοντας τὶς πληγὰς τὸν ἔκαναν νὰ ὑποφέρῃ πῶς πολὺ τὸ φτωγόν. Στὸν παράδεισο ὅμως τὸν ὑποδέχθηκε ὁ Ἀβραάμ, ἐνῶ ὁ πλούσιος πῆγε στὴν κόλαση. Παράδεισος καὶ κόλαση, βρίσκονται στὸν Ἅδη, στὸν τόπο τῶν νεκρῶν, κάτω ἀπ' τὴ γῆ.

ΔΙΔΑΓΜΑ Ὅταν εὐτυχοῦμε, νὰ μὴν ξεχνᾶμε ποτὲ πὺς γύρω μας ἀπλώνεται ἡ φτώχεια τὴν ὁποία πρέπει νὰ βοηθάμε. Κι ὅταν πάλι δυστυχοῦμε, ἄς μὴν ἀγανακτοῦμε καὶ μισοῦμε τοὺς πλούσιους πού δὲν μᾶς βοηθοῦν. Θὰ μᾶς βοηθήσῃ καὶ θὰ μᾶς ἀνταμείψῃ ὁ Θεός.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

M

Εἶπεν ὁ Κύριος :

Ἦταν ἓνας πλούσιος πού φοροῦσε πορφυρένια ρούχα καὶ λινὰ ἐσώρρουχα καὶ διασκεδάζε κάθε μέρα λαμπρά.

Ἦταν κι ἓνας φτωχός πού τὸν ἔλεγαν Λάζαρο καὶ ζαπλώνονταν κάθε μέρα στὴν ἐξώπορτα, γεμάτος πληγές. Προσπαθοῦσε νὰ χορτάσῃ ἀπ' τὰ ψίχουλα πού ἐπεφταν ἀπ' τὸ τραπέζι τοῦ πλουσίου. Ἀλλά, τὰ σκυλιὰ πῆγαιναν κι ἐγλύφαν τὶς πληγὰς του.

Κάποτε πέθανε ὁ φτωχός κι οἱ ἄγγελοι τὸν πῆγαν στὴν ἀγκαλιά τοῦ Ἀβραάμ. Πέθανε κι ὁ πλούσιος καὶ τὸν ἔθαψαν. Στὸν Ἅδη ὅμως πού πῆγε καὶ βασανιζόταν στὴν κόλαση, σήκωσε τὰ μάτια του κι εἶδε ἀπὸ μακριὰ τὸν Ἀβραάμ νάχη στὴν ἀγκαλιά του τὸν Λάζαρο.

Ἀμέσως τότε φώναξε καὶ εἶπε: Πατέρα Ἀβραάμ, λυπήσου με καὶ στείλε τὸ Λάζαρο νὰ βρέξῃ τὸ δαχτυλάκι του στὸ νερό καὶ νὰ ρθῇ νὰ δροσίψῃ λίγο τὴν γλώσσα μου, γιατί ὑποφέρω μέσα σ' αὐτὴ τὴ φωτιά πού βρίσκομαι.

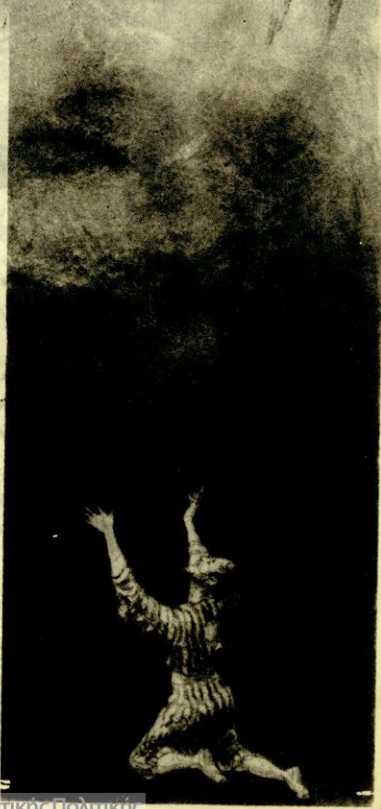
Τοῦ λέει τότε ὁ Ἀβραάμ: παιδί μου, θυμήσου πὺς σὺ ἀπόλαψες ὅλα τὰ καλὰ κι ὁ Λάζαρος ὅλες τὶς στερήσεις. Τώρα δὲ ἐδῶ αὐτὸς ἀπολαμβάνει καὶ σὺ ὑποφέρεις. Κι ἐκτός ἀπ' αὐτὰ ἀνάμεσά μας ὑπάρχει μεγάλο χάσμα καὶ δὲν μπορούμε οὔτε ἡμεῖς νὰ ρθῶμε αὐτοῦ, οὔτε σεῖς ἐδῶ.

Ξαναεἶπε τότε ὁ πλούσιος: τότε, σὲ παρακαλῶ πολὺ πατέρα μου, νὰ τὸν στείλῃς στὸ σπίτιτι τοῦ πατέρα μου, πού ἔχω πέντε ἀδέρφια γιὰ νὰ τοὺς διδάξῃ νὰ μὴν πάθουν καὶ κεῖνα τὰ ἴδια μὲ μένα.

Κι ὁ Ἀβραάμ τοῦ εἶπε: Ἐχουν τὸ Μωυσή καὶ τὰ βιβλία τῶν Προφητῶν. Ἄς ἀκούσουν τί γράφουν.

Ὁ δὲ πλούσιος εἶπε: Ὅχι, πατέρα Ἀβραάμ! μονάχα κανένας πεδαμένος ἂν πάῃ σ' αὐτοὺς θὰ πιστέψουν καὶ θὰ μετανοήσουν.

Ὁ Ἀβραάμ πάλι τοῦ λέει: Ἄν δὲν ἀκούσουν τὸν Μωυσή καὶ τοὺς Προφῆτες, τότε καὶ πεδαμένος νὰ πάῃ, δὲν θὰ τὸν πιστέψουν.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ Ὁ Χριστός ἀπ' τὴν Καπερναοὺμ μῆκε στο πλοῖο, στὴ λίμνη Γενησαρέτ, γιὰ νὰ περάσῃ ἀπέναντι πλευρά, στὴ χώρα τῶν Γαδαρηνῶν. Κουρασμένος διπῶς ἦταν, κοιμήθηκε. Μὰ τρικυμία μεγάλη σήκώθηκε καὶ τὸ καράβι κινδυνεύει νὰ βουλιάξῃ. Οἱ μαθηταὶ τὰ χάνουν καὶ τὸν ξυποῦν. Μ' ἓνα κίνημα τοῦ χειριοῦ του ὁ Κύριος σταματᾷ τὴν τρικυμία καὶ τοὺς μαλλώνει γιὰ τὴν ὀλιγοπιστία τους. Ἔτσι ἔφτασαν ἀπέναντι στοὺς Γαδαρηνούς πού τοὺς κρατοῦσε ἀνάσυχους ἓνας δαιμονισμένος. Ζοῦσε στὰ μνήματα, καὶ πάντα σκορποῦσε τὸν τρόπο καὶ τὸν πανικό, δπου κι ἂν παρουσιαζόταν.

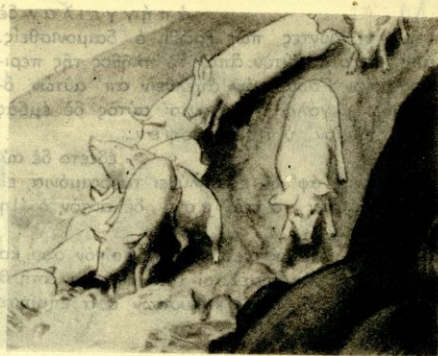

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Ἡ Χώρα τῶν Γαδαρηνῶν, ἡ Δεκάπολη, ἦταν χώρα ἀνάμεσα στὸν Ἰορδάνη καὶ τὴ λίμνη Γενησαρέτ. Ἡ πόλη Γάδαρα ἦταν κτισμένη πάνω σὲ ψηλὸ κι ἀπόκρημνο βράχο. Οἱ κάτοικοι τῆς χώρας αὐτῆς ἦσαν ἁμαρτωλοὶ καὶ παρέβαιναν τὸ Μωσαϊκὸ Νόμο πού ἀπαγόρευε νὰ τρέφουν γουρούνια. Τὰ δαιμόνια ὅμως μῆκαν μέσα σ' αὐτά, μέ τὴν ἄδεια τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὰ ἐπνιξαν.

Μὰ οἱ Γαδαρηνοὶ ἀντὶ νὰ μετανοήσουν, φεβήθηκαν ἀπὸ τὴ δεξιὰ δύναμη κι ἐδιώξαν τὸν Χριστό, γιὰ νὰ παραμείνουν καὶ πάλι ἁμαρτωλοὶ.

Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

ΚΕΙΜΕΝΟ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἔλθοντι τῷ Ἰησοῦ εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν, ὑπὴντησεν αὐτῷ ἀνὴρ τις ἐκ τῆς πόλεως, ὃς εἶχε δαιμόνια ἐκ χρόνων ἱκανῶν, καὶ ἰμάτιον οὐκ ἐνεδιδύσκετο, καὶ ἐν οἰκίᾳ οὐκ ἔμενεν, ἀλλ' ἐν τοῖς μνημασιν.

Ἰδὼν δὲ τὸν Ἰησοῦν καὶ ἀνακράζας προσέπεσεν αὐτῷ καὶ φωνῇ μεγάλῃ εἶπε·

τί ἐμοὶ καὶ σοί, Ἰησοῦ, υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου; δέομαί σου, μὴ μὲ βασάνησς·

παρήγγειλε γὰρ τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ ἐξελθεῖν ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου· πολλοῖς γὰρ χρόνοις συνηρπάκει αὐτόν, καὶ ἐδεσμεῖτο ἀλύσῃ καὶ πέδαῖς φυλασσόμενος, καὶ διαρῆσων τὰ δεσμὰ ἡ λαύνητο ὑπὸ τοῦ δαίμονος εἰς τὰς ἐρήμους.

ἐπηρώτησε δὲ αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς λέγων· τί σοὶ ἐστὶν ὄνομα; ὁ δὲ εἶπε· λεγεῶν· ὅτι δαιμόνια πολλὰ εἰσῆλθεν εἰς αὐτόν. καὶ παρεκάλει αὐτόν, ἵνα μὴ ἐπιτάξῃ αὐτοῖς εἰς τὴν ἄβυσσον ἀπελθεῖν· ἦν δὲ ἐκεῖ ἀγέλη χοίρων ἱκανῶν βοσκομένων ἐν τῷ ὄρει, καὶ παρεκάλουν αὐτόν ἵνα ἐπιτρέψῃ εἰς ἐκείνους εἰσελθεῖν· καὶ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς.

ἐξελθόντα δὲ τὰ δαιμόνια ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου εἰσῆλθον εἰς τοὺς χοίρους, καὶ ὥρμησεν ἡ ἀγέλη κατὰ τοῦ κρημοῦ εἰς τὴν λίμνην καὶ ἀπεπνίγη· ἰδόντες δὲ οἱ βόσκοντες τὸ γεγεννημένον, ἔφυγον, καὶ ἀπήγγειλαν εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τοὺς ἀγρούς.

ἐξῆλθον δὲ ἰδεῖν τὸ γεγονός, καὶ ἦλθον πρὸς τὸν Ἰησοῦν, καὶ εὗρον καθήμενον τὸν ἀνθρώπον, ἀφ' οὗ τὰ δαιμόνια ἐξεληλύθει, ἱματισμένον καὶ σωφρονοῦντα· παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἐφοβήθησαν·

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ πού πῆγε ὁ Χριστὸς στὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν, τὸν συνήντησε ξένος ἀνθρωπος ἀπὸ τὴν πόλιν αὐτή, πού εἶχε τὰ δαιμόνια μέσα του ἀπὸ χρόνια πολλὰ καὶ δὲν ντυνόταν μὲ ρούχα, οὔτε ἔμενε σὲ σπίτι, παρὰ μόνο στὰ μνήματα.

Μόλις εἶδε τὸν Χριστό, ἔπεσε στὰ πόδια του καὶ μὲ φωνὴ μεγάλη τοῦ λέει:

—Τί σχέση ὑπάρχει ἀνάμεσα σὲ μένα καὶ σὲ σένα Ἰησοῦ, γιὰ τοῦ Θεοῦ; Σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ μὲ βασάνησς.

Ὁ Χριστὸς τότε πρόσταξε στὸ ἀκάθαρτο πνεῦμα νὰ βγῇ ἀπ' αὐτὸν τὸν ἀνθρώπο γιὰτὶ ἀρκετὰ τὸν βασάνισε τόσα χρόνια τώρα καὶ δένονταν μὲ ἀλυσίδες καὶ μὲ σιδερένια δεσμὰ στὰ πόδια καὶ πολλές φορές τὰ ἔσπαιζε καὶ τραβοῦσε στὶς ἐρήμιες.

Ρώτησε δὲ ὁ Χριστὸς τὸν δαιμονισμένο, ποῖο εἶναι τὸ ὄνομά του. Αὐτὸς τοῦ εἶπε: Πλήθος, γιὰτὶ εἶχαν μπῆ πολλὰ δαιμόνια μέσα του. Αὐτὸς παρακαλοῦσε τὸν Ἰησοῦ νὰ μὴν διατάξῃ τὰ δαιμόνια νὰ φύγουν γιὰ τὴν κόλαση. Κι ὅπως ἦταν ἐκεῖ κοντὰ στὸ βουνὸ μιὰ ἀγέλη ἀπ' ἀρκετὰ γουρούνια, παρακαλοῦσαν τὰ δαιμόνια νὰ τοὺς ἐπιτρέψῃ, νὰ μποῦν μέσα σ' αὐτά. Ὁ Χριστὸς τοὺς ἐπέτρεψε.

Κι ὅταν βγῆκαν τὰ δαιμόνια ἀπὸ τὸν ἀνθρώπο καὶ μπῆκαν στὰ γουρούνια, τὸ κοπάδι ὤρμησε πρὸς τὸν γκρεμὸ καὶ πνίγηκε μέσα στὴ λίμνη. Τοῦτο βλέποντας οἱ βοσκοί, ἔφυγαν καὶ πῆγαν στὴν πόλιν καὶ στὰ χωράφια καὶ εἰπαν ἐκεῖνο ποὺ εἶδαν.

Βγῆκαν τότε οἱ ἀνθρώποι νὰ ἰδοῦν τί ἔγινε κι ἦρθαν στὸν Χριστὸ καὶ θρῆκαν τὸν ἀνθρώπο ποὺ τοῦ βγῆκαν τὰ δαιμόνια, νὰ κάθεται στὰ πόδια του, ντυμένος καὶ φρόνιμος, καὶ φοβήθηκαν.

ἀπὴ γ γειλαν δὲ αὐτοῖς οἱ ἰδόντες πῶς ἐσώθη ὁ δαιμονισθείς· καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν ἅπαν τὸ πλῆθος τῆς περιχώρου τῶν Γαδαρηνῶν ἀπελθεῖν ἀπ' αὐτῶν, ὅτι φόβῳ μεγάλῳ συνείχοντο· αὐτὸς δὲ ἐμβὰς εἰς τὸ πλοῖον ὑπέστρεψεν.

ἐδέετο δὲ αὐτοῦ ὁ ἀνὴρ, ἀφ' οὗ ἐξεληλύθει τὰ δαιμόνια, εἶναι σὺν αὐτῷ· ἀπέλυσε δὲ αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς, λέγων·

ὑπόστρεφε εἰς τὸν οἶκόν σου καὶ διηγοῦ ὅσα ἐποίησέ σοι ὁ Θεός· καὶ ἀπήλθε καθ' ὅλην τὴν πόλιν κηρύσσων ὅσα ἐποίησεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς.

Καὶ τοὺς εἶπαν οἱ ἄλλοι ποῦ εἶχαν ἰδῆ, πῶς σῶθηκε ὁ δαιμονισμένος. Καὶ παρακαλοῦσαν τὸν Χριστὸ ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς περιφερείας Γαδαρηνῶν, νὰ φύγῃ ἀπ' τὸν τόπο τους, γιατί τοὺς εἶχε πιάσει φόβος. Κι ὁ Χριστὸς μῆκῃ σὺν πλοῖο καὶ γύρισε πίσω.

Μονάχα ὁ δαιμονισμένος τὸν παρακαλοῦσε νὰ τὸν πάρῃ μαζί του, μὰ ὁ Χριστὸς τὸν ἀφῆσε λέγοντάς του:

— Πήγαινε στὸ σπίτι σου καὶ διηγῆσου ὅσα ἔκανε γιὰ σένα ὁ Θεός.

Κι ἔφυγε διαλαλῶντας παντοῦ στὴν πόλιν ὅσα τοῦ ἔκανε ὁ Χριστὸς.

ΔΙΔΑΓΜΑ

Ἡ ἁμαρτία μᾶς ξεμακραίνει ἀπὸ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ· δὲ μᾶς ἀφήγει νὰ τὴ νιώσουμε καὶ νὰ τὴ δεχοῦμε μέσα μας.
Παντοῦ ὅπου βλέπουμε τὴν ἀγάπῃ, τὸ μεγαλεῖο καὶ τὴν παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ, πρέπει νὰ δυναμώνουμε τὴν πίστη μας, καὶ νὰ ἐκφράζουμε τὴν εὐγνωμοσύνη μας. Ποτὲ νὰ μὴ φοβώμαστε μπροστὰ στὴ παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ.

Ζ' ΚΥΡΙΑΚΗ ΛΟΥΚΑ (Κεφ. Η, 41-56)

Ἡ ἀνάστασις τῆς κόρης τοῦ Ἰαείρου

...τοῦτο τὸ πνεῦμα τῶν προφητῶν ἐν ἐμοὶ λέγει
...καὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ
...καὶ ἐν τοῖς ἁγίοις
...καὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ
...καὶ ἐν τοῖς ἁγίοις

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἄνθρωπος τις προσῆλθε
τῷ Ἰησοῦ, ὃ ὄνομα Ἰαείρος καὶ αὐτὸς ἀρ-
χὼν τῆς συναγωγῆς ὑπῆρχε· καὶ πεσὼν πα-
ρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ παρεκάλει αὐτὸν
εἰσελθεῖν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, ὅτι θυγάτηρ
μονογενὴς ἦν αὐτῷ καὶ ἑτὼν δώδεκα, καὶ αὐ-
τὴ ἀπέθνησκεν.

Ἐν δὲ τῷ ὑπάγειν αὐτόν,
οἱ ὄχλοι συνέπνιγον αὐτόν.

Καὶ γυνὴ
οὖσα ἐν ρύσει αἵματος ἀπὸ ἑτὼν
δώδεκα, ἣτις, ἰατροῖς προσαναλώσασα ὅλον
τὸν βίον, οὐκ ἴσχυσεν ὑπὲρ οὐδενος
θεραπευθῆναι, προσελθοῦσα ὀπίσθεν ἤψα-
το τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐ-
τοῦ, καὶ παραχρῆμα ἔστη ἡ ρύσις τοῦ αἵμα-
τος αὐτῆς.

καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· τίς ὁ ἀψά-
μενός μου; ἀρνούμενων δὲ πάντων, εἶπεν ὁ
Πέτρος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἐπιστάτα, οἱ ὄχλοι
συνέχουσίν σε καὶ ἀποθλίβουσίν
σε, καὶ λέγεις τίς ὁ ἀψάμενός μου;

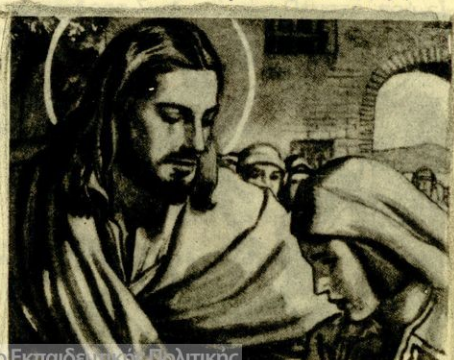
...τοῦτο τὸ πνεῦμα τῶν προφητῶν ἐν ἐμοὶ λέγει
...καὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ
...καὶ ἐν τοῖς ἁγίοις
...καὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ
...καὶ ἐν τοῖς ἁγίοις

Εἰς τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἦρθε ἄνθρωπος
στὸν Χριστὸν ποὺ λεγόταν Ἰαείρος καὶ ἦταν
καὶ αὐτὸς ἀρχισυναγωγός. Κι ἀφοῦ ἔπεσε
στὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ, τὸν παρακαλοῦσε νὰ
ἔρθῃ στὸ σπίτι του, ὅπου ἡ μοναχοκόρη του,
ὡς δώδεκα χρονίων, ἦταν ἐτοιμοθάνατη.

Κι ἐνῶ πῆγαινε ὁ Ἰησοῦς, ὁ κόσμος τὸν
στενοχωροῦσε.

Καὶ μιὰ γυναίκα ποὺ εἶχε αἱμορ-
ραγία κάπου δώδεκα χρόνια τώρα καὶ
ποὺ ξόδεψε στοὺς γιατροὺς ὅλη τὴν
περιουσία, χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ
γίνῃ καλά, πῆγε ἀπὸ πίσω του, ἄγγιξε
τὴν ἄκρην τοῦ φορέματός του καὶ ἀμέ-
σως τῆς σταμάτησε ἡ αἱμορραγία.

Καὶ εἶπε ὁ Χριστός· Ποιὸς με ἀγγίξε;
Ἐπειδὴ ὁμως ὅλοι τοῦ ἀρνίονταν, ὁ Πέτρος
καὶ οἱ ἄλλοι μαθηταὶ τοῦ εἶπαν· Κύριε ὁ
κόσμος σὲ σπρώχνει καὶ σὲ στρι-
μώχνει καὶ ρωτᾷ ποιὸς σὲ ἀγγίξε;

ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· ἦψατό μου τις· ἐγὼ γὰρ ἔγνω νύναμιν ἐξελθοῦσαν ἀπ' ἐμοῦ.

ἰδοῦσα δὲ ἡ γυνὴ ὅτι οὐκ ἔλαθε, τρέμουσα ἦλθε καὶ προσπεσοῦσα αὐτῷ δι' ἣν αἰτίαν ἦψατο αὐτοῦ ἀπήγγειλεν αὐτῷ ἐνώπιον παντὸς τοῦ λαοῦ, καὶ ὡς ἰάθη παραχρήμα· ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· θάρσει, θυγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· πορεύου εἰς εἰρήνην. Ἔτι δὲ αὐτοῦ λαλοῦντος, ἔρχεται τις παρὰ τοῦ ἀρχισυναγώγου λέγων αὐτῷ ὅτι τέθηκεν ἡ θυγάτηρ σου· μὴ σκύλλε τὸν διδάσκαλον.

ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀκούσας ἀπεκρίθη αὐτῷ λέγων· μὴ φοβοῦ· μόνον πίστευε, καὶ σωθήσεται.

ἔλθων δὲ εἰς τὴν οἰκίαν οὐκ ἀφήκεν εἰσελθεῖν οὐδένα, εἰ μὴ Πέτρον καὶ Ἰωάννη καὶ Ἰάκωβον καὶ τὸν πατέρα τῆς παιδὸς καὶ τὴν μητέρα. ἔκλειον δὲ πάντες καὶ ἐκόπτοντο αὐτήν· ὁ δὲ εἶπε· μὴ κλαίετε οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει. καὶ κατεγέλων αὐτοῦ, εἰδότες ὅτι ἀπέθανεν· αὐτὸς δὲ ἐκβαλὼν ἔξω πάντας καὶ κρατήσας τῆς χειρὸς αὐτῆς, ἐφώνησε λέγων·

Ὁ Χριστὸς ξαναίπτε· μὰ κάποιος με ἄγγιξε. Γιατὶ κατάλαβα νὰ θγαίνω νει δύναμη ἀπὸ μέσα μου.

Ὅταν εἶδε ἡ γυναῖκα πὼς τὴν κατάλαβε, προχώρησε τρέμοντας, ἔπεσε στὰ πόδια του κι ὁμολόγησε μπροστὰ σὲ δούλους γιὰ ποῖο λόγο τὸν ἄγγιξε καὶ πὼς γιὰ τρεῦτηκε ἀμέσως.

Κι ὁ Χριστὸς τῆς εἶπε· Κουράγιο κόρη μου, ἡ πίστις σου σὲ ἔσωσε. Πήγαινε στὸ καλὸ.

Ἐνῶ ὁ Χριστὸς μιλοῦσε ἀκόμα, ἦρθε κάποιος ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ Ἰαείρου καὶ τοῦ λέγει πὼς τὸ κορίτσι του πέθανε κι ὅς μὴ ἐνοχλῇ τὸν διδάσκαλο.

Ὅταν ἄκουσε τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε·

—Μὴ φοβάσαι. Μονάχα νάχης πίστη καὶ τὸ κορίτσι σου θὰ σωθῇ.

Κι ὅταν ἔφτασε στὸ σπῆτι τοῦ Ἰαείρου δὲν ἄφησε νὰ μὴ κανένας μέσα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Πέτρο, τὸν Ἰωάννη, τὸν Ἰάκωβο, τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα τοῦ κοριτσιοῦ.

Ὅλοι ἔκλειαν καὶ τὴν μοιρολογοῦσαν. Κι ὁ Ἰησοῦς εἶπε· μὴν κλαίτε. Δὲν πέθανε, ἀλλὰ κοιμᾶται. Μὰ ὅλοι κοί-

ή παῖς,
ἐγείρου. καὶ ἐπέστρεψε τὸ πνεῦμα αὐτῆς,
καὶ ἀνέστη παραχρῆμα καὶ διέταξεν αὐτὴ
δοθῆναι φαγεῖν.

καὶ ἐξέστησαν οἱ γονεῖς αὐ-
τῆς. ὁ δὲ παρήγγειλεν αὐτοῖς μηδενὶ εἰπεῖν
τὸ γεγονός.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Οἱ Ἑβραῖοι ἔχτιζαν τοὺς ναοὺς των σὲ ψηλὸ μέρος. Κι ὁ ναὸς τοῦ Σολο-
μῶντος, ποῦ ἦταν τὸ μοναδικὸ κέντρο λατρείας ἀπ' ὅπου πίστευαν πῶς ἀκούονται
οἱ προσευχές, ἦταν χτισμένος πάνω στὸν λόφο Μορία

Οἱ Φαρισαῖοι, ἑκατὸ χρόνια πρὶν ἀπὸ τὸ Χριστό, εἶχαν πάρει στὰ χέρια
τοὺς τῇ μὀρφωση κι ἔγιναν πνευματικοὶ ἡγέτες κι ἐθνικοὶ τοὺς ἀντιπρόσωποι. Στὰ
χρόνια τοῦ Χριστοῦ εἶχαν φτάσει τὶς ἑξὶ χιλιάδες Στὴν οὐσία ὅμως εἶχαν κα-
ταστήσει πλεονέκτες κι ἄδικοι, γιατί τὸ πῆραν ἀπάνω τους καί' δὲν ἔβλεπαν κανέ-
να ἄλλο. Πάντως καυχόντουσαν πῶς τηροῦν τοὺς νόμους καί' γι' αὐτὸ ἐνήστευαν
τῇ Δευτέρᾳ, ὅπου ὁ Μωυσῆς κατέβηκε ἀπὸ τὸ ὄρος Σινᾶ καὶ τὴν Πέμπτη πού εἶ-
χε ἀνεβῆ. Ὅπως κι οἱ ἄλλοι Ἑβραῖοι, ἦσαν κι αὐτοὶ ὑποχρεωμένοι νὰ δίνουν τὸ
δέκατο ἀπὸ τὰ εἰσοδήματά τους γιὰ τὴν συντήρηση, τοῦ Ναοῦ μισθοῦς ἱερέων
καὶ φιλανθρωπίες.

Οἱ Ἑβραῖοι προσευχόντουσαν μὲ ὑψωμένα τὰ χέρια ἢ σκεπάζοντας τὸ κε-
φάλι· τοὺς ἢ κλίνοντας τὰ γόνατα ἢ χτυπώντας τὸ στήθος τους.

ΔΙΔΑΓΜΑ

**Πρέπει νὰ εἴμαστε ταπεινοὶ μπροστὰ στὸ Θεό, ποὺ μπορεῖ καὶ διαβάξει μέσα μας,
γιατὶ κανένας δὲν μπορεῖ νὰναι ἀναμάρτητος.**

Ἡ ταπεινοφροσύνη εἶναι ἡ πρώτη ἀρετὴ καὶ χάνεται μὲ τὴν περηφάνια.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ: Οἱ Ἰουδαῖοι δὲν εἶχαν καλὴ ἰδέα γιὰ τοὺς γειτόνους τοὺς Σαμαρείτες. Τοὺς θεωροῦσαν κατώτερους καὶ ἁμαρτωλοὺς γιατί δὲν λάτρευαν τὸ Θεὸ ἀπὸ τοῦ Σολομὸντα, ὅπως αὐτοί, ἀλλὰ ἀπὸ ὄρους Γαριζίν. Ὁ Χριστὸς πῆρε ἀφορμὴ ἀπὸ μιὰ συζήτηση ποὺ ἐγίνε, γιὰ νὰ διδάξῃ πὼς δὲν ὑπάρχουν ξεχωριστὲς φυλές, ἀλλὰ ὅλοι εἴμαστε παῖδιὰ τοῦ Θεοῦ καὶ πρέπει νὰ βοηθάμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο.

ΚΕΙΜΕΝΟ

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ νομικός τις ἀνέστη· ἐκπειράζων αὐτὸν καὶ λέγων· διδάσκαλε, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω;

Ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτόν· ἐν τῷ νόμῳ τί γέγραπται; Πῶς ἀναγινώσκεις;

Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου· καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν.

Εἶπε δὲ αὐτῷ· ὀρθῶς ἀπεκρίθης· τοῦτο ποίει καὶ ζήσῃ.

Ὁ δὲ, θέλων δικαιοῦν ἑαυτόν, εἶπε πρὸς τὸν Ἰησοῦν· καὶ τίς ἐστὶ μου πλησίον;

Μὰ ἐκεῖνος θέλοντας νὰ δικαιολογήθῃ, τοῦ λέει· ναί, μὰ ποίός εἶναι ὁ πλησίον μου;

Τότε ὁ Θεὸς ἐπέδειξεν τὴν ἀγάπην αὐτοῦ πρὸς τοὺς Σαμαρείτας.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Ἐκεῖνον τὸν καιρὸ ἕνας νομοδιδάσκαλος ἤλθε στὸν Χριστὸ γιὰ νὰ τὸν δοκιμάσει καὶ τοῦ λέει· Διδάσκαλε, τί πρέπει νὰ κάμω γιὰ νὰ πάω στὸν Παράδεισο;

Κι ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε· τί γράφουν οἱ νόμοι ποὺ διαβάζεις κι' ἐξηγεῖς;

Ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε καὶ εἶπε· ν' ἀγαπᾷς τὸν Θεὸ μ' ὅλη σου τὴν καρδιά, μ' ὅλη σου τὴν ψυχὴ, μ' ὅλη τὴ δύναμη καὶ μ' ὅλο τὸ μυαλό σου, καὶ ἀκόμη ν' ἀγαπᾷς καὶ τὸν πλησίον σου σὰν τὸν ἑαυτό σου.

Κι ὁ Χριστὸς τοῦ λέει· πολὺ καλὰ τὰ εἶπες καὶ τὰ ξέρεις. Αὐτὰ νὰ κάνεις κι' ἔτσι νὰ ζῇς.

Μὰ ἐκεῖνος θέλοντας νὰ δικαιολογήθῃ, τοῦ λέει· ναί, μὰ ποίός εἶναι ὁ πλησίον μου;

Τότε ὁ Θεὸς ἐπέδειξεν τὴν ἀγάπην αὐτοῦ πρὸς τοὺς Σαμαρείτας.

Ἦπολαβὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς
εἶπεν.

Ἀνθρωπὸς τις κατέβαιναν ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ εἰς Ἱεριχά, καὶ λησταῖς περιέπεσεν· οἱ καὶ ἐκδύσαντες αὐτόν, καὶ πληγὰς ἐπιθέντες ἀπῆλθον, ἀφέντες ἡμίθανή τυχάνοντα. Κατὰ συγκυρίαν δὲ ἱερεὺς τις κατέβαιναν ἐν τῇ ὁδῷ ἐκείνῃ, καὶ ἰδὼν αὐτόν, ἀντιπαρήλθεν. Ὁμοίως δὲ καὶ Λευίτης, γενόμενος κατὰ τὸν τόπον, ἐλθὼν καὶ ἰδὼν ἀντιπαρήλθε.

Σμαρείτης δὲ τις ὁδεύων ἦλθε κατ' αὐτόν, καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἐσπλαγχνίσθη· καὶ προσελθὼν κατέδρασε τὰ τραύματα αὐτοῦ, ἐπιχέων ἔλαιον καὶ οἶνον· ἐπιβίβασας δὲ αὐτὸν ἐπὶ τὸ ἴδιον κτήνος, ἤγαγεν αὐτὸν εἰς πανδοχεῖον, καὶ ἐπεμελήθη αὐτοῦ. Καὶ ἐπὶ τὴν αὔριον ἐξελθὼν, ἐκβαλὼν δύο δηνάρια ἔδωκε τῷ πανδοχεῖ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἐπιμελήθητι αὐτοῦ, καὶ ὅ,τι ἂν προσδαπανήσης, ἐγὼ ἐν τῷ ἐπανέρχεσθαί με ἀποδώσω σοι.

Τίς οὖν τούτων τῶν τριῶν πλησίον δοκεῖ σοι γεγενῆσθαι τοῦ ἐμπεσόντος εἰς τοὺς ληστές;

Ὁ δὲ εἶπεν· ὁ ποιήσας τὸ ἔλεος μετ' αὐτοῦ. Εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· πορεύου καὶ σὺ ποιεῖς ὁμοίως.

Κι ὁ Χριστὸς τοῦ ἀπήντησε καὶ λέει:

Ἦνας ἄνθρωπος πήγαινε ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ στὴν Ἱεριχά. Στὸ δρόμο ἔπεσε στὰ χέρια τῶν ληστῶν ποὺ ἀφοῦ τὸν ἐγδυσαν καὶ τὸν πλήγωσαν, ἔφυγαν καὶ τὸν παράτησαν μισοπεθαμένο. Κατὰ σύμπτωσιν, πέρασε Ἕνας παπὰς ἀπὸ ἐκεῖ, τὸν εἶδε καὶ προσπέρασε. Τὸ ἴδιο ἔκαμε κι Ἕνας Λευίτης· πέρασε ἀπὸ ἐκεῖ, τὸν εἶδε καὶ προσπέρασε κι αὐτός.

Ἦνας ὅμως Σαμαρείτης ποὺ περνοῦσε ἀπὸ κεῖ, τὸν εἶδε, τὸν λυπήθηκε καὶ πῆγε κοντά του. Τοῦ ἔδρασε τὶς πληγές, ἀφοῦ τὶς ἔπλυνε πρῶτα μὲ λάδι καὶ κρασί, ὥστε-ρα τὸν ἔβαλε πάνω στὸ ζῶο του καὶ τὸν πήγε σ' ἕνα χάνι ὅπου τὸν φρόντισε καλύτερα. Τὴν ἄλλη μέρα φεύγοντας, βγάζει δυὸ δηνάρια, τὰ δίνει στὸν ξενοδόχο καὶ τοῦ λέει: περιποιήσου τον ὅσο μπορεῖς κι ὅτι ξοδέψης παραπάνω, ἐγὼ στὸ γυρισμό μου θὰ σοῦ τὸ δώσω.

Ποιός, λοιπὸν, ἀπ' τοὺς τρεῖς νομίζει πῶς εἶναι ὁ «πλησίον» σὲ κείνον ποὺ ληστεύθηκε;

Κι ὁ νομοδιδάσκαλος ἀπάντησε: ἐκεῖνος ποὺ τὸν πόνεσε.

Κι ὁ Χριστὸς τοῦ λέει: πήγαινε καὶ σὺ καὶ κάνε τὸ ἴδιο.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Οι 'Ιουδαίοι είχαν ειδικούς έρμηνευτές του Μωσαϊκού Νόμου και των παραδόσεών τους, κάτι μεταξύ των σημερινών Θεολόγων και δικηγόρων, που είχαν μεγάλη υπόληψη και λέγονταν «νομικοί».

Μόνον οι Ιερείς στους 'Ιουδαίους είχαν τό δικαίωμα νά κάνουν θυσίες, νά εύλογούν και ν' άγιάζουν τό λαό.

Οι Λευίτες, ήσαν οι διάκοι τους.

Τά δηνάρια ήσαν νομίσματα μεγάλης άξίας.

ΔΙΔΑΓΜΑ

Νά μὴν κάνουμε ποτέ τὸν έξυπνο γιατί ποτέ κανένας άνθρωπος δὲν μπορεῖ νά τὰ ξέρη ὅλα.

Ν' αγαποῦμε και νά βοηθοῦμε κάθε άνθρωπο πού έχει τὴν ανάγκη μας, ἀδιάφορο ἀν εἶναι φίλος ἢ ἐχθρός μας.

**Θ'. ΚΥΡΙΑΚΗ ΛΟΥΚΑ (ΙΒ', 16 - 21)
Ἡ παραβολὴ τοῦ ἄφρονος πλουσίου.**

ΕΙΣΑΓΩΓΗ: Τὰ Θεϊκὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ ἐπεφταν σὰ στάλες δροσιᾶς στὶς διψασμέ-
νες ψυχές τοῦ λαοῦ. Κάποτε παρουσιάζεται ἕνας καὶ παρακαλεῖ τὸ Χριστὸ
νὰ πῇ στὸν ἀδελφὸ του νὰ δώσῃ καὶ σ' αὐτόν τὸ μερίδιον τοῦ τούτου ἄφρονος
οἱ πατέρας τοὺς πεδαιονοντας. Ἀπ' αὐτὸ πῆρε ἀφορμὴ ὁ Χριστὸς γιὰ νὰ χτυ-
πήσῃ τὴν πλεονεξία μερικῶν ἀνθρώπων καὶ εἶπε αὐτὴ τὴν παραβολήν.

Κ Ε Ι Μ Ε Ν Ο

Ε Ρ Μ Η Ν Ε Ι Α

Εἶπε δὲ παραβολὴν πρὸς αὐτοὺς λέγων·

ἄνθρω-
που τινὸς πλουσίου **εὐφόρησεν ἡ χώρα** καὶ διελο-
γίζετο ἐν ἑαυτῷ λέγων· τί ποιήσω, ὅτι οὐκ ἔχω
ποῦ νὰ συνάξω τοὺς καρπούς μου;

Καὶ εἶπε· τοῦ-
το ποιήσω· **καθελῶ** μου τὰς ἀποθήκας καὶ μείζο-
νας οἰκοδομήσω, καὶ συνάξω ἐκεῖ πάντα τὰ γεν-
νήματά μου καὶ τὰ ἀγαθὰ μου, καὶ ἔρῳ τῇ ψυχῇ
μου· ψυχὴ, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ **κείμενα** εἰς ἔτη
πολλὰ· ἀναπαύου, φάγε, πίε, εὐφραίνου.

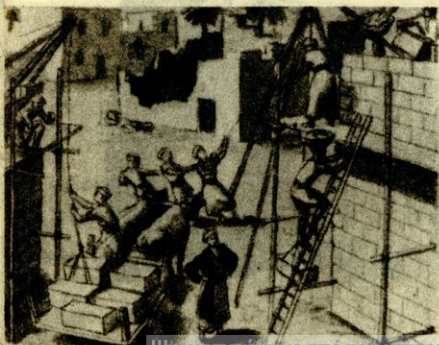
Εἶπε δὲ αὐ-
τῷ ὁ Θεός· **ἄφρων**· ταύτῃ τῇ νυκτὶ τὴν ψυχὴν σου
ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ· ἃ δὲ ἡτοίμασας τίνι ἔσται;
Οὕτως ὁ θησαυρίζων ἑαυτῷ, καὶ μὴ εἰς Θεὸν
πλουτῶν.

Εἶπεν ὁ Κύριος αὐτὴ τὴν παραβολήν· Κάποιοι
πλουτοῦ τὰ **χωράφια ἔδωσαν ἄφρονον καρπὸν** καὶ
λογάριαζε μόνος του καὶ ἔλεγε· τί νὰ κάνω, ποῦ
δὲν ἔχω ποῦ νὰ θάλω τὴ σοδειά μου;

Καὶ εἶπε· νὰ τὴν θὰ κάμω **Θά γκρεμίσω** τὶς ἀπο-
θήκες μου, θὰ τίς κάμω μεγαλύτερες καὶ ἐκεῖ μέ-
σα θὰ μαζέψω τὰ γεννήματά μου καὶ τὰ πλούτη
μου **καὶ θὰ πῶ** στὴν ψυχὴ μου· Ψυχὴ ἔχεις τόσα
πλούτη, ποῦ σοῦ **φτάνουν** γιὰ χρόνια πολλά. Ξε-
κουράσου, τρώγε, πίνε καὶ γλέντα.

Ὅμως ὁ Θεὸς τοῦ εἶπε· **Ἄμυαλε**, ἀπόψε πέ-
θαίνεις· αὐτὰ πρὶν ἑτοίμασας, σὲ ποῖον θὰ μένουν;

Ἔτσι παθαίνει, ὅποιος κοιτάζει νὰ θησαυρίξῃ
μονάχα γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ δὲ φροντίζει νὰ
ἀποκτήσῃ πλοῦτη κοντὰ στὸ Θεό.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Μόλις έμαθε ό πλούσιος τήν προκοπή τών κτημάτων του, του κόλλησε ή άρρώστια τής πλεονεξίας. Σκέφτηκε μονάχα τόν έαυτούλη του καί κανένα άλλον, σάμπως δά ζούσε άμέτρητα χρόνια καί σάμπως τά αγαθά δέν του τάδωκε ό Θεός.

Προτίμησε νά κάνη κάθε τί πού δά Ικανοποιούσε τίσ ύλικές του ανάγκες καί δέν κοιτάζε νά συμμορφωδ ή με τή διδασκαλία του Χριστού.

ΔΙΔΑΓΜΑ

Τά πλούτη μās τά δίνει ό Θεός γιά νά κάνουμε καλή τή χρήση τους. Μά μη κοιτάζουμε νά κάνουμε θησαυρούς από ύλικά αγαθά, άλλα από άρετές καί καλές πράξεις.

Ι'. ΚΥΡΙΑΚΗ ΛΟΥΚΑ (ΙΓ' . 10 - 18)
Ἡ θεραπεία μιᾶς δυστυχισμένης γυναίκας.

.. καὶ ἰδοὺ γυνὴ ἦν, πνεῦμα ἔ-
 χουσα ἀσθενείας ἔτη δέκα καὶ
 ὀκτὼ καὶ ἦν συγκύπτουσα..

γύναι, ἀπολέλυσαι τῆς ἀσθε-
 νείας σου..

ΕΙΣΑΓΩΓΗ: Οἱ Ἰουδαῖοι κάθε Σάββατο πῆγαιναν στὴ Συναγωγὴ, ὅπου μελετοῦσαν τὴν Ἀγία Γραφή· κι ἄκουαν σχετικές ὁμιλίες ἀπὸ τοὺς σοφοὺς των. Ὁ Χριστὸς ποτὲ δὲν ἔλειπε ἀπὸ τῆς Συναγωγῆς, ὅπου πάντα δίδασκε, συμπληρώνοντας τὸ Μωσαϊκὸ Νόμο.
 Ἐκεῖ στὴ Συναγωγὴ συνάντησε τώρα μιὰ δυστυχισμένη γυναίκα πού, 18 ὀλόκληρα χρόνια ζοῦσε κυρτωμένη κι εὑρίσκε παρηγοριά στὰ δεῖτα λόγια.

ΚΕΙΜΕΝΟ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ ἦν διδάσκων ὁ Ἰησοῦς ἐν μιᾷ τῶν συναγωγῶν ἐν τοῖς σάββασιν·

καὶ ἰδοὺ γυνὴ ἦν πνεῦμα ἔχουσα ἀσθενείας ἔτη δέκα καὶ ὀκτὼ· καὶ ἦν συγκύπτουσα καὶ μὴ δυναμένη ἀνακύψαι εἰς τὸ παντελές.

Ἰδὼν δὲ αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς προσεφώνησε, καὶ εἶπεν αὐτῇ· γύναι, ἀπολέλυσαι τῆς ἀσθενείας σου. Καὶ ἐπέθηκεν αὐτῇ τὰς χεῖρας. Καὶ παραχρῆμα ἀνωρθώθη, καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν.

Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ ἀρχισυνάγωγος, ἀγανακτῶν ὅτι τῷ σαββάτῳ ἐθεράπευσεν ὁ Ἰησοῦς, ἔλεγε τῷ ὄχλῳ· ἔξ ἡμέραι εἰσὶν, ἐν αἷς δεῖ ἐργάζεσθαι· ἐν ταύταις οὐκ ἐρχόμενοι θεραπεύετε, καὶ μὴ τῇ ἡμέρᾳ τοῦ σαββάτου.

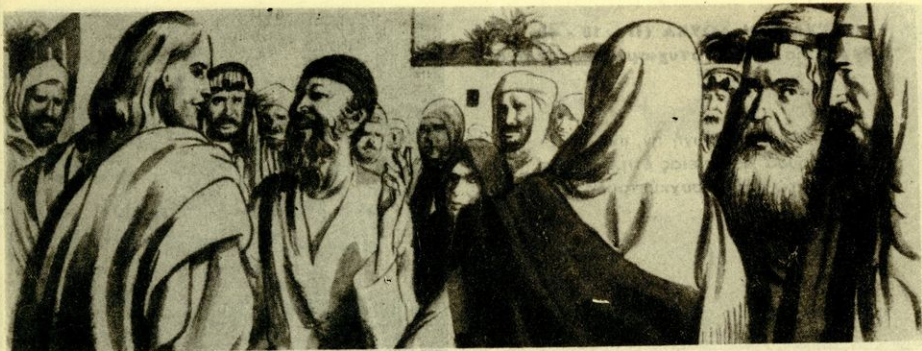
Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἦταν ὁ Χριστὸς σὲ μιὰ Συναγωγῇ, μέρα Σάββατο, καὶ δίδασκε.

Καὶ νὰ μιὰ γυναίκα πού ἦταν ἀρρωστήτη δέκα ὀκτὼ χρόνια κι εἶχε καμπουριάσει τόσο πού δὲν μποροῦσε νὰ σηκώσει τὸ κεφάλι της.

Σὰν τὴν εἶδε ὁ Χριστὸς, τὴ φώναξε καὶ τῆς εἶπε· Γυναίκα, γιатρεύτηκες ἀπὸ τὴν ἀρρωστία σου. Κι ὅπως ἔβαλε τὰ χέρια του ἐπάνω της, ἐκείνη σηκώθηκε καὶ δόξαζε τὸ Θεό.

Κι ἀπάντησε ὁ ἀρχισυνάγωγος, ἀγανακτισμένος γιατί ὁ Χριστὸς ἔκαμε δουλειὰ μέρα Σάββατο, λέγοντας στὸν κόσμον· ἔχετε ἔξι μέρες γιὰ νὰ ἐργάζεσθε. Σ' αὐτὲς νὰ πηγαίνετε καὶ νὰ θεραπεύετε καὶ ὄχι τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου.

Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Ἑκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

ἔβου ζήτῃ ἰσοκύβητο πόρον

ἡσυχία

Ἀπεκρίθη οὖν αὐτῷ ὁ Κύριος καὶ εἶπεν· ὑποκριτά, ἕκαστος ὑμῶν τῷ σαββάτῳ οὐ λύει τὸν δοῦν αὐτοῦ ἢ τὸν δόνον ἀπὸ τῆς φάτνης, καὶ ἀπαγαγὼν ποτίζει; Ταύτην δέ, θυγατέρα Ἀβραάμ, οὐσαν, ἣν ἔδωκεν ὁ σατανᾶς ἰδοὺ δέκα καὶ ὀκτὼ ἔτη, οὐκ ἔδει λυθῆναι ἀπὸ τοῦ δεσμοῦ τούτου τῇ ἡμέρᾳ τοῦ σαββάτου;

Καὶ ταῦτα λέγοντος αὐτοῦ, κατασχύνοντο πάντες οἱ ἀντικείμενοι αὐτῷ καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἔχαιρεν ἐπὶ πᾶσιν τοῖς ἐνδόξοις τοῖς γινομένοις ὑπ' αὐτοῦ.

Ἀπάντησε ὁ αὐτὸν, λοιπόν, ὁ Χριστὸς καὶ τοῦ εἶπε· Ὑποκριτῇ, μὴ δὰ κι ὀλοῖ σας τὸ Σάββατο δὲ λύνετε τὸ βόδι σας ἢ τὸ γαῖδαρό σας ἀπὸ τὸ παχνί γιὰ νὰ τὰ πάτε νὰ τὰ ποτίσετε; Κι αὐτὴ ἡ κόρη τοῦ Ἀβραάμ, πού τὴν κρατοῦσε δεμένη ὁ Σατανᾶς δέκα ὀκτὼ χρόνια, δὲν ἔπρεπε νὰ λυθῇ ἀπὸ τὰ δεσμά τῆς ἀρρώστιας τῆς τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου;

Κι ἐνῶ ἔλεγε αὐτὰ καταντροπιάστηκαν ὀλοῖ οἱ ἀντίθετοί του κι ὀλος ὁ κόσμος χαίροτον γιὰ ὅλα τὰ σπουδαῖα πού ἔκανε ὁ Χριστὸς.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Σάββατο (ἀπὸ τὴν Ἑβραϊκὴ λέξη Σαββάτ) σημαίνει ἀνάπαυση.

Οἱ Ἰουδαῖοι, ἐρμηνεύοντας κατὰ γράμμα τὴν Ἀγία Γραφή, ἀλλὰ καὶ σύμφωνα μὲ τὴν τετάρτη ἐντολή, θεωροῦσαν ἀμαρτία κάθε ἐργασία τὴν ἡμέρα αὐτή. Αὐτὸ δέλησε νὰ θυμίσῃ ὁ ἀρχισυνάγωγος. Μὰ ὁ Χριστὸς ἔδωσε νὰ νιώσουν πῶς αὐτὸ ἦταν ὑποκρισία καὶ πῶς δὰ εὐχαριστοῦσαν πιὸ πολὺ τὸ Θεὸ μὲ τίς καλές πράξεις.

ΔΙΔΑΓΜΑ

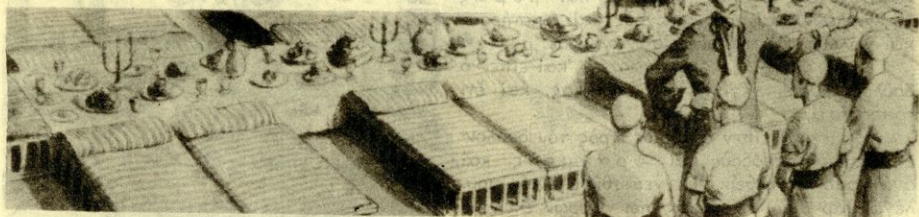
Νὰ κάνουμε τὸ καλὸ πάντα κι

δπου κι ἂν βρισκόμαστε.

.. ὑποκριτά, ἕκαστος ὑμῶν τῷ σαββάτῳ οὐ λύει τὸν δοῦν αὐτοῦ..

ΙΑ' ΚΥΡΙΑΚΗ ΛΟΥΚΑ (ΙΑ' 16 - 24)
Ἡ παραβολὴ τοῦ Μεγάλου Δειπνοῦ.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ: Ὁ Χριστὸς ἦταν καλεσμένος με τούς μαθητές του στὸ σπιτί ενός μεγάλου Φαρισαίου. Πάνω στὸ τραπέζι ἔλεγε πὼς ἅμα κάνει κανεὶς τραπέζι, δὲν ἔχει ἀξία νὰ καλῇ ὁμοίους του ποὺ θὰ τοῦ τὸ ξεπληρώσουν, ἀλλὰ φτωχοὺς καὶ δυστυχισμένους ποὺ γι' αὐτοὺς θὰ τοῦ τὸ ἀνταποδώσῃ ὁ Θεός. Γιὰ νὰ τὸ καταλάβουν καλύτερα τοῦς εἶπε αὐτὴ τὴν παραβολή.

ΚΕΙΜΕΝΟ

Ἄνθρωπὸς τις ἐποίησε δεῖπνον μέγα καὶ ἐκάλεσε πολλοὺς· καὶ ἀπέστειλε τὸν δούλον αὐτοῦ τῇ ὥρᾳ τοῦ δεῖπνου εἰπεῖν τοῖς κεκλημένοις· ἔρχεσθε, ὅτι ἤδη ἔτοιμα ἔστι πάντα· καὶ ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖσθαι πάντες·

ὁ πρῶτος εἶπεν αὐτῷ· ἀγρόν ἡγόρασα, καὶ ἔχω ἀνάγκην ἐξελθεῖν καὶ ἰδεῖν αὐτόν· ἐρωτῶ σε, ἔχε με παρητημένον·

καὶ ἕτερος εἶπε· ζεύγη βοῶν ἡγόρασα πέντε, καὶ πορεύομαι δοκιμάσαι αὐτά· ἐρωτῶ σε, ἔχε με παρητημένον·

καὶ ἕτερος εἶπε· γυναῖκα ἔγῃμα, καὶ διὰ τοῦτο οὐ δύναμαι ἔλθειν.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Ἐνας ἄνθρωπος ἔκανε ἓνα μεγάλο τραπέζι καὶ ἐκάλεσε πολλοὺς. Καὶ ἔστειλε τὸν ὑπηρετὴν του κατὰ τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ νὰ εἰπῇ στοὺς καλεσμένους· ἐλάτε καὶ εἶναι ὅλα ἔτοιμα.

Κι ἀρχίσανε ὅλοι μονομιᾶς νὰ παραιτοῦνται.

Ὁ πρῶτος εἶπε στὸν ὑπηρετὴν· ἀγόρασα κάποιον χωράφι καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ πάω νὰ τὸ ἰδῶ. Σὲ παρακαλῶ μὴ μὲ λογασιάζεις.

Κι ἄλλος εἶπε· ἀγόρασα, πέντε ζευγάρια βόδια καὶ θὰ πάω νὰ τὰ δοκιμάσω. Σὲ παρακαλῶ, ξεγραψέ με.

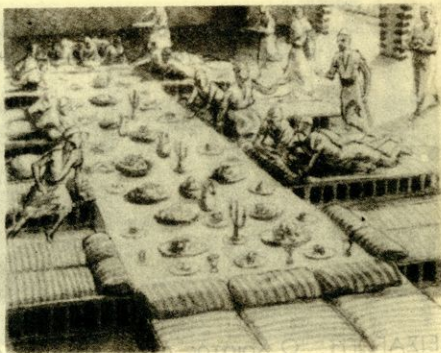
Κι ἄλλος εἶπε· Ἐξέρεις, παντρεύτηκα

καὶ παραγενόμενος ὁ δούλος ἐκεῖνος ἀπήγγειλε τῷ κυρίῳ αὐτοῦ ταῦτα. τότε ὀργισθεὶς ὁ οἰκοδεσπότης εἶπε τῷ δούλῳ αὐτοῦ· ἔξελθε ταχέως εἰς τὰς πλατείας καὶ ῥύμας τῆς πόλεως, καὶ τοὺς φτωχοὺς καὶ ἀναπήρους καὶ χωλοὺς καὶ τυφλοὺς εἰσάγαγε ὧδε.

καὶ εἶπεν ὁ δούλος· κύριε, γέγονεν ὡς ἐπέταξας, καὶ ἔτι τόπος ἔστί.

καὶ εἶπεν ὁ κύριος πρὸς τὸν δούλον· ἔξελθε εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ φραγμοὺς καὶ ἀνάγκασον εἰσελθεῖν, ἵνα γεμισθῇ ὁ οἶκός μου. λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι οὐδεὶς τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων, τῶν κεκλημένων, γεύσεται μου τοῦ δείπνου. πολλοὶ γὰρ εἰσὶ κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί.

Καὶ γύρισε ὁ ὑπηρετὴς καὶ ἀνακοίνωσε στὸν ἀφέντη του ὅλα αὐτά. Τότε ὀργίστηκε ὁ νοικοκύρης κι' εἶπε στὸ δούλο του· πῆγαινε γρήγορα στὶς πλατείας καὶ στὰ στενοσόκακα τῆς πόλεως καὶ τοὺς φτωχοὺς καὶ ἀναπήρους καὶ τυφλοὺς καὶ κουτσοὺς ποὺ θὰ βρῆς, νὰ τοὺς φέρῃς ἑδῶ.

Καὶ εἶπε ὁ ὑπηρετὴς· Κύριε, ἔκαμα ὅπως μοῦ εἶπες, μὰ ἔχει ἀκόμα τόπο στὸ τραπέζι.

Καὶ εἶπε πάλι ὁ Κύριος στὸν ὑπηρετὴ· Ἔβα πάλι στὸ δρόμο καὶ στὶς μάντρες κι ὅσους βρῆς φέρε τους μὲ τὸ στανιδὶ γιὰ νὰ γεμίσῃ τὸ σπίτι. Γιατί σὰς λέγω πὼς κανένας ἀπ' τοὺς καλεσμένους δὲ θ' ἀγγίξῃ τὸ τραπέζι μου. Πολλοὶ εἶναι οἱ καλεσμένοι μου, λίγοι ὅμως οἱ ἐκλεκτοί μου.

ΔΙΔΑΓΜΑ

Τίποτα δὲν πρέπει νὰ μᾶς παρασύρῃ καὶ νὰ μᾶς προσκολλᾷ στὰ ἐγκόσμια τόσο ὥστε νὰ πνίγῃ μέσα μας τὸ Θεϊκὸ κάλεσμα. Πρέπει νὰ φροντίσουμε νὰ εἰμαστε ἀπὸ τοὺς ἐκλεκτοὺς στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τὸ ἴνστιτούτο Ἐκκλησιαστικῆς Πολιτικῆς

Ἡ θεραπεία τῶν δέκα λεπρῶν.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ: Ἡ λέπρα εἶναι μιὰ φοβερὴ ἀρρώστια ἀγίατρευτη καὶ σήμερα ἀκόμα, καὶ πολὺ μεταδοτική. Γι' αὐτοὺς τοὺς λεπροὺς παντοῦ τοὺς ἀπομονώνουν. Καὶ ἐμεῖς τοὺς ἀπομονώνουμε στὸ νησάκι Σπινάλόγγο.

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ πίστευαν πῶς ἡ λέπρα εἶναι ἀποτέλεσμα ἁμαρτωλῆς ζωῆς κι οἱ ἀρρωστοὶ ζοῦσαν περιφρονημένοι κι ἀποδιωγμένοι ἀπ' ὅλους. Γιὰ νὰ γιαιτρευτοῦν, πίστευαν τότε πῶς πρέπει νὰ περάσουν ἀπὸ πολλές ὀρθοκευτικὲς τελετὲς ποὺ γίνονταν μακριὰ ἀπὸ τὴν πόλη.

ΚΕΙΜΕΝΟ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰσερχομένου τοῦ Ἰησοῦ εἰς τινα κώμην, ἀπῆντησαν αὐτῷ δέκα λεπροὶ ἄνδρες, οἱ ἔστησαν πόρρωθεν, καὶ αὐτοὶ ἤραν φωνὴν λέγοντες·

Ἰησοῦ ἐπιστάτα, ἐλέησον ἡμᾶς.

καὶ ἰδὼν, εἶπεν αὐτοῖς· πορευθέντες ἑπιδαίξατε ἑαυτοὺς τοῖς ἱερεῦσι. καὶ ἐγένετο, ἐν τῷ ὑπάγειν αὐτοῦς, ἐκαθαρίσθησαν. εἷς δὲ ἐξ αὐτῶν ἰδὼν ὅτι ἰάθη, ὑπέστρεψε μετὰ φωνῆς μεγάλης δοξαζὼν τὸν Θεόν, καὶ ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ. εὐχαριστῶν αὐτῷ. καὶ αὐτὸς ἦν Σαμαρεῖτης.

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, ἐνῷ ἔμπαινε ὁ Χριστὸς σὲ μιὰ κωμόπολη, συνήντησε δέκα λεπροὺς ποὺ στεκόντουσαν μακριὰ καὶ φώναζαν δυνατὰ λέγοντάς του:

— Ἰησοῦ, Κύριε, λυπήσου μας...

Καὶ σὰν τοὺς εἶδε, εἶπε: πηγαίνετε νὰ σὰς ἰδοῦν οἱ παπᾶδες... Κι ὅπως πῆγαιναν, γιαιτρευτήκαν.

Ἐνας ὅμως ἀπ' αὐτοὺς, βλέποντας πῶς γιαιτρευτήκε, γύρισε πίσω καὶ με φωνὴ μεγάλη δόξασε τὸ Θεό κι ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ. Κι αὐτὸς ἦταν Σαμαρεῖτης.

ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· οὐχὶ οἱ δέκα ἐκαθαρίσθησαν; οἱ δὲ ἐννέα ποῦ; οὐκ εὐρέθησαν ὑποστρέψαντες δοῦναι δόξαν τῷ Θεῷ, εἰ μὴ ὁ ἄλλογενὴς οὗτος;

καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἄνθρωπε,

στὰς πορεύου· ἡ πίστις σου σέσωκέ σε.

Ὁ Χριστὸς τότε τοῦ εἶπε· Μὰ δὲν γιαιτρεύτηκαν καὶ οἱ δέκα; Ποῦ εἶναι τότε οἱ ἄλλοι ἐννέα; Δὲν γύρισαν κι αὐτοὶ νὰ δοξάσουν τὸ Θεό, παρὰ μονάχα αὐτὸς ὁ ξένος;

Καὶ τοῦ εἶπε·

—Σὴ κ' ἔγω καὶ πήγαινε στὸ καλὸ. Ἡ πίστις σου σὲ ἔσωσε...

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Ἡ κωμόπολη, ποῦ συνάντησε ὁ Χριστὸς τοὺς λεπροῦς, βρίσκονταν ἀνάμεσα στὴ Γαλιλαία καὶ στὴ Σαμάρεια. Οἱ λεπροὶ στάθηκαν μακριὰ καὶ φώναζαν γιὰτὶ ἀπαγορευόταν νὰ πλησιάσουν τοὺς γερούς. Ὁ Χριστὸς τοὺς ἔστειλε στοὺς ἱερεῖς ποῦ, ὅπως συνηδιζόταν τότε, ἦσαν οἱ ἀρμόδιοι νὰ τοὺς ἐξετάσουν ἂν γιαιτρεύτηκαν καὶ νὰ τοὺς δώσουν χαρτί, δηλαδὴ τὴν ἄδεια νὰ συναναστρέφονται πιά με τοὺς ἄλλους. Ἀπὸ τοὺς δέκα ποῦ γιαιτρεύτηκαν, μονάχα ἕνας, κι αὐτὸς ἔτυχε νάναί Σαμαρείτης, ποῦ τότε τοὺς θεωροῦσαν ἁμαρτωλοὺς, γύρισε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ Χριστό.

ΔΙΔΑΓΜΑ

Ἔχουμε ὑποχρέωση νὰ εὐχαριστοῦμε καὶ νὰ εὐγνωμονοῦμε δσους μᾶς κάνουν καλὸ καὶ νὰ μὴν εἴμαστε ἀγνώμονες. Ἡ εὐγνωμοσύνη δείχνει εὐγενικιά κι ἀνώτερη ψυχὴ ἢ ἁχαριστία δείχνει ψυχὴ κατώτερη καὶ κακὴ.

Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

ΕΙΣΑΓΩΓΗ Ὁ Χριστός διδασκε τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἀπὸ τὸ πρῶτ. Σὲ μιὰ στιγμή πού ἀποσύρθηκε νὰ ξεκουρασθῇ, οἱ μητέρες πῆγαν τὰ παιδιά τους νὰ τὰ εὐλογήσῃ. Ὑστερα πῆγε νὰ συνεχίσῃ τὴ διδασκαλία του καὶ τότε παρουσιάστηκε μέσ' ἀπὸ τὸ πλῆθος ἓνα πλουσιόπαιδο καὶ τὸν ρώτησε..

Κ Ε Ι Μ Ε Ν Ο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐπηρώτησέ τις αὐτὸν ἄρχων, λέγων· διδάσκαλε ἀγαθέ, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω;

εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· τί μὲ λέγεις ἀγαθόν; οὐδεὶς ἀγαθός, εἰ μὴ εἰς, ὁ Θεός. τὰς ἐντολάς οἶδας· μὴ μοιχεύσης, μὴ φονεύσης, μὴ κλέψης, μὴ ψευδομαρτυρήσης, τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου.

ὁ δὲ εἶπε· ταῦτα πάντα ἐφυλαξάμην ἐκ νεότητός μου. ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· ἔτι ἔν σοι λείπει, πάντα ὅσα ἔχεις, πώλησον καὶ διὰ τοῦτος πτωχοῖς, καὶ ἔξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ, καὶ δεῦρο ἀκολούθει μοι.

ὁ δὲ ἀκούσας ταῦτα περίλυπος ἐγένετο· ἦν γὰρ πλούσιος σφόδρα.

ἰδὼν δὲ αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς περίλυπον γενόμενον, εἶπε· πῶς δυσκόλως οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες εἰσελεύσονται εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ! εὐκοπώτερον γὰρ ἔστι κάμηλον διὰ τρυμαλῖα ραφίδος εἰσελθεῖν ἢ πλούσιον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν.

εἶπον δὲ οἱ ἀκούσαντες· καὶ τίς δύναται σωθῆναι;

ὁ δὲ εἶπε· τὰ ἀδύνατα παρ' ἀνθρώποις δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἔστιν.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Ὁ νέος θεωρεῖ τὸ Χριστὸ σοφὸ γι' αὐτὸ τὸν λέει Ἀγαθό.

ΔΙΔΑΓΜΑ

Πρέπει νὰ κάνουμε καλὴ χρῆσιν τοῦ πλούτου μας, νὰ μὴν εἴμαστε φιλάργυροι, καὶ νὰ βοηθοῦμε πρόθυμα τοὺς φτωχοὺς.

Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Ἑκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

Ε Ρ Μ Η Ν Ε Ι Α

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἓνας πλούσιος νέος παρουσιάσθηκε στὸ Χριστὸ καὶ γιὰ νὰ τὸν πειράξῃ τὸν ρώτησε· Ἀγαθέ μου δάσκαλε, τί πρέπει νὰ κάμω γιὰ νὰ πάω στὸν Παράδεισο;

Κι ὁ Χριστὸς τοῦ λέει· Γιατί μὲ εἶπες Ἀγαθό; Κανένας ἄλλος δὲν εἶναι ἀγαθὸς ἐξὸν ἀπὸ τὸ Θεό. Ἐπειτα σὺ ξέρεις τίς ἐντολές του· νὰ μὴ μοιχέψης, νὰ μὴ σκοτώσῃς, νὰ μὴν κλέψης, νὰ μὴ ψευδομαρτυρήσῃς, νὰ τιμᾷς τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου.

Κι ὁ νέος τοῦ εἶπε· ὅλα αὐτὰ τὰ ἔχω φυλάξει ἀπὸ μικρός.

Ὅταν τ' ἄκουσε αὐτὰ ὁ Χριστὸς τοῦ λέει· τότε σοῦ λείπει ἓνα ἀκόμα. Ὅλα ὅσα ἔχεις, πούλησέ τα, μοίρασσε τὰ χρήματα στοὺς φτωχοὺς γιὰ ν' ἀποκτήσῃς θησαυροὺς στὸν οὐρανό, καὶ ἔλα μαζί μου...

Σὰν τᾶκουσε ὁ νέος λυπήθηκε, γιατί ἦταν πολὺ πλούσιος.

Ὁ Χριστὸς βλέποντάς τον στενοχωρημένο, λέει· Πόσο δύσκολο εἶναι αὐτοὶ ποὺ ἔχουν χρήματα νὰ μποῦν στὸν Παράδεισο. Εἶναι εὐκολώτερο νὰ περάσῃ μιὰ γκαμήλα ἀπ' τὴν τρύπα τῆς βελόνας παρὰ ἓνας πλούσιος στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Καὶ ὅσοι τὸν ἄκουσαν, ρώτησαν· Καὶ ποῖός μπορεῖ τότε νὰ σωθῇ;

Ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε· Ὅτι εἶναι γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ἀδύνατο, γιὰ τὸ Θεὸ εἶναι δυνατό..

κι ἐνάρετο μονάχα κι ὁχι Μεσσία καὶ

Ἡ θεραπεία τοῦ τυφλοῦ στήν Ἱεριχώ.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ: Ἡ Ἱεριχώ (ἀνδομυρισμένη) ἦταν ἡ πιό ὁμορφή πόλη τῆς Παλαιστίνης στά χρόνια τοῦ Χριστοῦ καί, ἔμεναν ἐκεῖ οἱ πλούσιοι κι οἱ ἀνώτεροι κληρικοί. Ὁ Χριστός πέρασε ἀπό κεῖ, προκειμένου νά πάη στήν Ἱερουσαλήμ, ὅπου δά γιορταζόταν τὸ Πάσχα.

ΚΕΙΜΕΝΟ

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐγένετο ἐν τῷ ἐγγίξειν τὸν Ἰησοῦν εἰς Ἱεριχώ, τυφλὸς τις ἐκάθητο παρὰ τὴν ὁδὸν προσαιτῶν. ἀκούσας δὲ ὁ χλοῦ διαπορευομένου, ἐπυνθάνετο τί εἶη ταῦτα. ἀπήγγειλαν δὲ αὐτῷ, ὅτι Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος παρέρχεται.

καὶ ἐβόησε λέγων· Ἰησοῦ, υἱὲ Δαβὶδ, ἐλέησόν με.

καὶ οἱ πρό-
άγοντες ἐπετίμων αὐτῷ, ἵνα σιωπήσῃ· αὐτὸς δὲ πολλῶ μᾶλλον ἔκραξεν· υἱὲ Δαβὶδ, ἐλέησόν με.

σταθεῖς δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀθῆναι πρὸς αὐτόν. ἐγγίσαντος δὲ αὐτοῦ, ἐπηρώτησεν αὐτὸν λέγων· τί σοι θέλεις ποιῆσω;

Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Παιδαγωγικῆς Ἑρευνῆς καὶ Θεολογικῆς

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Ἐκείνο τὸν καιρὸ, ὅταν ὁ Χριστὸς πλησίαζε στήν Ἱεριχώ, ἔτυχε νά κάθεται ἓνας τυφλὸς στὸ δρόμο καὶ νά ζητιάνευῃ. Σὰν ἄκουσε τὸ θόρυβο ποῦ ἔκανε τὸ πλῆθος ποῦ περνοῦσε, ρώτησε νά μάθῃ τί συμβαίνει. Τοῦ εἶπαν πῶς ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος περνᾷ ἀπὸ ἐκεῖ.

Καὶ φώναξε λέγοντας: Ἰησοῦ, γιὰ τοῦ Δαβὶδ, λυτήσου με.

Ἐκεῖνοι ποῦ βάδιζαν μπρὸς-μπρὸς τὸν μάλωνα νά σωπάσῃ. Μὰ κείνός ἀκόμη περισσότερο φώναζε: Γιὰ τοῦ Δαβὶδ, λυτήσου με.

Στάθηκε τότε ὁ Χριστὸς καὶ διέταξε νά τὸν φέρουν μπροστά του. Κι' ὅταν πλησίασε, αὐτὸς εἶπε· τί σοι θέλεις ποιῆσω;

ὁ δὲ εἶπε· Κύριε, ἵνα ἀναβλέψω. καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· ἀνάβλεψον ἢ πίστις σου σέσωκέ σε.

καὶ παραχρήμα ἀνέβλεψε καὶ ἤκολούθει αὐτῷ δοξάζων τὸν Θεόν· καὶ πᾶς ὁ λαὸς ἰδὼν, ἔδωκεν αἶνον τῷ Θεῷ.

Κύριε, ἵνα ἀναβλέψω..

Εκεῖνος εἶπε· Κύριε, θέλω τὸ φῶς μου. Κι' ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε· Ἄνοιξε τὰ μάτια σου, βλέπεις τώρα. Ἡ πίστη σου σε ἔσωσε.

Κι' ἀμέσως ξαναβρῆκε τὸ φῶς του κι' ἀκολουθοῦσε τὸ Χριστό, δοξάζοντας τὸ Θεό. Κι' ὅλο τὸ πλῆθος, ποὺ εἶδε τὸ θαῦμα, δόξαζε ἐπὶ τῆς τοῦ Θεοῦ...

ΔΙΔΑΓΜΑ

Πρέπει νὰ ἔχουμε ἀσάλευτη πίστη στὸ Θεὸ καὶ νὰ ζητᾶμε τὴ βοήθειά του μὲ τὴν πεποίθηση πὺς ὁ Θεὸς ἀκούει καὶ ὁρᾷ τὰς ἐκτελεστικὰς ἐκπαιδευτικὰς καὶ πολιτικὰς ἐργασίας.

Μετά δὲ τὴν μετοικεσίαν Βαβυλῶνος Ἰεχονίας ἐγέννησε τὸν Σαλαθιήλ, Σαλαθιήλ δὲ ἐγέννησε τὸν Ζοροβάβελ, Ζοροβάβελ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀβιοῦδ, Ἀβιοῦδ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἐλιακεῖμ. Ἐλιακεῖμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀζώρ, Ἀζώρ δὲ ἐγέννησε τὸν Σαδῶκ, Σαδῶκ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀχείμ, Ἀχείμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἐλιοῦδ, Ἐλιοῦδ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἐλεάζαρ, Ἐλεάζαρ δὲ ἐγέννησε τὸν Ματθάν, Ματθάν δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰακῶβ, Ἰακῶβ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰωσήφ, τὸν ἄνδρα Μαρίας, ἧς ἔτι ἐγεννήθη Ἰησοῦς, ὁ λεγόμενος Χριστός.

Πᾶσαι οὖν αἱ γενεαὶ ἀπὸ Ἀβραὰμ ἕως Δαβὶδ γενεαὶ δεκατέσσαρες, καὶ ἀπὸ Δαβὶδ ἕως τῆς μετοικεσίας Βαβυλῶνος γενεαὶ δεκατέσσαρες, καὶ ἀπὸ τῆς μετοικεσίας Βαβυλῶνος ἕως τοῦ Χριστοῦ γενεαὶ δεκατέσσαρες.

Τοῦ δὲ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡ γέννησις οὕτως ἦν. μνηστευθεὶς γὰρ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Μαρίας τῷ Ἰωσήφ, πρὶν ἢ συνελθεῖν αὐτούς, εὗρέθη ἐν γαστρὶ ἔχουσα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου. Ἰωσήφ δὲ ἄνθρωπος αὐτῆς, δίκαιος ὢν καὶ μὴ θέλων αὐτὴν παραδειγματίσαι, ἐβουλήθη λάθρα ἀπολύσαι αὐτήν. ταῦτα δὲ αὐτοῦ ἐνθυμηθέντος, ἰδοὺ ἄγγελος Κυρίου κατ' ὄναρ ἐφάνη αὐτῷ λέγων· Ἰωσήφ, υἱὲ Δαβὶδ, μὴ φοβηθῆς

Ἐπειτα ἀπὸ τῆς μεταφορᾶς ἐν Βαβυλῶνα ὁ Ἰεχονίας γέννησε τὸ Σαλαθιήλ, ὁ Σαλαθιήλ γέννησε τὸ Ζοροβάβελ, ὁ Ζοροβάβελ γέννησε τὸν Ἀβιοῦδ, ὁ Ἀβιοῦδ γέννησε τὸν Ἐλιακεῖμ, ὁ Ἐλιακεῖμ γέννησε τὸν Ἀζώρ, ὁ Ἀζώρ γέννησε τὸ Σαδῶκ, ὁ Σαδῶκ γέννησε τὸν Ἀχείμ, ὁ Ἀχείμ γέννησε τὸν Ἐλιοῦδ, ὁ Ἐλιοῦδ γέννησε τὸν Ἐλεάζαρ, ὁ Ἐλεάζαρ γέννησε τὸ Ματθάν, ὁ Ματθάν γέννησε τὸν Ἰακῶβ, ὁ Ἰακῶβ γέννησε τὸν Ἰωσήφ τὸν ἄνδρα τῆς Μαρίας καὶ ἡ Μαρία γέννησε τὸν Χριστό.

Ὅλες, λοιπόν, οἱ γενιὲς ἀπὸ τὸν Ἀβραὰμ ὡς τὸν Δαβὶδ εἶναι γενιὲς δεκατέσσαρες καὶ ἀπὸ τὸν Δαβὶδ ὡς τῇ μεταφορᾷ ἐν Βαβυλῶνα γενιὲς δεκατέσσαρες καὶ ἀπὸ τῇ μεταφορᾷ ἐν Βαβυλῶνα ὡς τὸ Χριστὸ γενιὲς δεκατέσσαρες.

Τοῦ δὲ Ἰησοῦ ἡ γέννησις ἔγινε ἔτσι· ἀφ' οὗ μνηστεύθηκε ἡ μητέρα του Μαρία μετὰ τὸν Ἰωσήφ, πρὶν παντρευτοῦν, βρέθηκε νὰ ἔχη στὴν κοιλία της τὸ Χριστὸ ἀπὸ Πνεῦμα Ἅγιο. Ὁ Ἰωσήφ, ὁ ἄντρας της, ποὺ ἦταν εὐσεβεὺς καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἐκθέσῃ, σκέφθηκε κρυφὰ νὰ τὴν διώξῃ. Μὰ ὅταν ἔβαλε αὐτὰ μετὰ τὸ νοῦ του, ἕνας ἄγγελος φάνηκε στ' ὄνειρό του καὶ τοῦ εἶπε· Ἰωσήφ, ἀπόγονε τοῦ Δαβὶδ, μὴ φοβή-

ΕΙΣΑΓΩΓΗ: Ὁ Χριστὸς γιὰ νὰ μᾶς διδάξῃ πὺς ἄμα προσευχήμαστε πρέπει νὰ εἴμαστε ταπεινοί, νὰ μὴ λέμε λόγια καυχασίαι καὶ περιττά, εἶπε τούτῃ τὴν παραβολή.

ΚΕΙΜΕΝΟ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς καὶ πρὸς τινὰς, τοὺς πεποιθότας ἐφ' ἑαυτοῖς ὅτι εἰσὶ δίκαιοι, καὶ ἐξουθενούντας τοὺς λοιποὺς, τὴν παραβολὴν ταύτην.

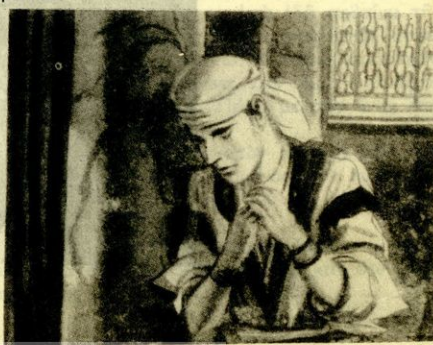
ἄνθρωποι δύο ἀνέβησαν εἰς τὸ ἱερὸν προσεύξασθαι, ὁ εἰς Φαρισαῖος καὶ ὁ ἕτερος τελώνης.

ὁ Φαρισαῖος σταθεὶς πρὸς ἑαυτὸν, ταῦτα προσήχετο· ὁ Θεός, εὐχαριστῶ σοι, ὅτι οὐκ εἰμι ὡς περ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, ἄρπαγες, ἄδικοι, μοιχοί, ἢ καὶ ὡς οὗτος ὁ τελώνης· νηστεύω δις τοῦ Σαββάτου, ἀποδεκατῶ πάντα ὅσα κτῶμαι.

Τὸν καιρὸ ἐκείνο εἶπε ὁ Χριστὸς σὲ μερικούς, πού εἶχαν πεποίθησιν στὸν ἑαυτὸ τους ὅτι εἶναι δίκαιοι καὶ περιφρονοῦσαν τοὺς ἄλλους, τούτῃ τὴν παραβολή:

Δύο ἄνθρωποι ἀνέβηκαν στὸ ναὸ γιὰ νὰ προσευχηθῶν. Ὁ ἕνας ἦταν Φαρισαῖος κι ὁ ἄλλος τελώνης.

Ὁ Φαρισαῖος στάθηκε περήφανα καὶ προσευχόταν ἀπὸ μέσα του: Σ' εὐχαριστῶ Θεέ μου πού δὲν εἰμαι σὰν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ἄρπαγες, ἄδικοι, ἀνήθικοι, μὰ οὔτε καὶ σὰν αὐτὸν ἐδῶ τὸν τελώνη. Νηστεύω δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα καὶ δίνω τὸ δέκατο ἀπ' ὅσα εἰσπράττω.

και ο τελώνης μακρόθεν έστως ουκ ήθελεν ουδέ τους όφθαλμούς εις τον ουρανόν έπαραι, άλλ' έτυπτεν εις το στήθος αυτού λέγων· ο Θεός, ίλασθητί μοι, τώ άμαρτωλώ.

λέγω υμίν· κατέβη ουτος δεδικαιωμένος εις τον οικον αυτού ή γάρ εκείνος· ότι πας ο υψών έαυτον ταπεινωθήσεται, ο δε ταπεινών έαυτον υψωθήσεται.

Κι ο τελώνης στεκόταν μακριά και δεν τολμούσε ούτε τὰ μάτια του νὰ σηκώσῃ ψηλά στὸν οὐρανό. Μόνο χτυπούσε τὸ στήθος του μὲ τὰ χέρια κι ἔλεγε: Θεέ μου, συγχώρησέ με τὸν άμαρτωλό...

Σὰς λέω: γύρισε αὐτὸς στὸ σπίτι του συχωρεμένος ἢ ὁ ἄλλος ὁ Φαρισαῖος; Γιατὶ ἐκεῖνος ποὺ περηφανεύεται, ταπεινώνεται· καὶ ἐκεῖνος ποὺ ταπεινώνει τὸν ἑαυτό του, θὰ ἀνυψωθῇ.../

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Οι Έβραίοι έχτιζαν τούς ναούς των σέ ψηλό μέρος. Κι ὁ ναός τοῦ Σολομῶντος, ποῦ ἦταν τὸ μοναδικό κέντρο λατρείας ἀπ' ὅπου πίστευαν πῶς ἀκούονται οἱ προσευχές, ἦταν χτισμένος πάνω στὸν λόφο Μορία.

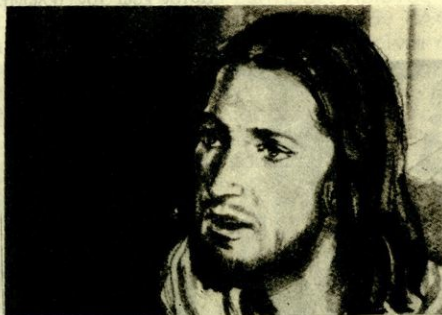
Οἱ Φαρισαῖοι, ἑκατὸ χρόνια πρὶν ἀπὸ τὸ Χριστό, εἶχαν πάρει στὰ χέρια τους τὴ μόρφωση κι ἔγιναν πνευματικοὶ ἡγέτες κι ἐθνικοὶ τοὺς ἀντιπρόσωποι. Στὰ χρόνια τοῦ Χριστοῦ εἶχαν φτάσει τίς ἑξί χιλιάδες Στὴν οὐσία ὁμως εἶχαν καταντήσει πλεονέκτες κι ἄδικοι, γιατί τὸ πῆραν ἀπάνω τους καὶ δὲν ἔβλεπαν κανένα ἄλλο. Πάντως καυχόντουσαν πῶς τηροῦν τοὺς νόμους καὶ γι' αὐτὸ ἐνήστευαν τῇ Δευτέρᾳ, ὅπου ὁ Μωυσῆς κατέβηκε ἀπὸ τὸ ὄρος Σινᾶ καὶ τὴν Πέμπτη ποῦ εἶχε ἀνεβῇ. Ὅπως κι οἱ ἄλλοι Έβραῖοι, ἦσαν κι αὐτοὶ υποχρεωμένοι νὰ δίνουν τὸ δέκατο ἀπὸ τὰ εἰσοδήματά τους γιὰ τὴν συντήρησι, τοῦ Ναοῦ μισθοῦς ἱερῶν καὶ φιλανθρωπίες.

Οἱ Έβραῖοι προσευχόντουσαν μὲ υψωμένα τὰ χέρια ἢ σκεπάζοντας τὸ κεφάλι τους ἢ κλίνοντας τὰ γόνατα ἢ χτυπώντας τὸ στήθος τους.

Δ Ι Δ Α Γ Μ Α

Πρέπει νὰ εἴμαστε ταπεινοὶ μπροστὰ στὸ Θεό, ποὺ μπορεῖ καὶ διαβάξει μέσα μας, γιατί κανένας δὲν μπορεῖ νὰ ναι ἀναμάρτητος.

Ἡ ταπεινοφροσύνη εἶναι ἡ πρώτη ἀρετὴ καὶ χάνεται μὲ τὴν περηφάνια.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ Ὁ Χριστός γιά νά μᾶς διδάξῃ πῶς πρέπει νά μετανοοῦμε ὅσο ἀκόμα εἶναι καιρός καί πῶς ὁ Θεός συγχωρεῖ καί δέχεται μέ χαρά ἕκαστον ἀνδρῶν ποῦ ἀληθινά μετάνιωσε, εἶπε τούτῃ τὴν παραβολήν.

ΚΕΙΜΕΝΟ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην·

ἄνθρω-

πὸς τις εἶχε δύο υἱούς. Καὶ εἶπε ὁ νεώτερος αὐτῶν τῷ πατρί· πάτερ, δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας.

καὶ διεῖλεν

αὐτοῖς τὸν βίον· καὶ μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας συναγαγὼν ἅπαντα ὁ νεώτερος υἱός, ἀπεδήμησεν εἰς χώραν μακράν, καὶ ἐκεῖ διεσκόρπισε τὴν περιουσίαν αὐτοῦ ζῶν ἀσώτως.

δαπανή-

σαντος δὲ αὐτοῦ πάντα, ἐγένετο λιμὸς ἰσχυρὸς κατὰ τὴν χώραν ἐκείνην, καὶ αὐτὸς ἤρξατο ὑστερεῖσθαι. καὶ πορευθεὶς ἐκολλήθη ἐνὶ τῶν πολιτῶν τῆς χώρας ἐκείνης, καὶ ἐπεμψεν αὐτὸν εἰς τοὺς ἀγρούς αὐτοῦ βόσκειν χοίρους· καὶ ἐπεθύμει γεμίσει τὴν κοιλίαν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν κερατίων, ὧν ἤσθιον οἱ χοῖροι, καὶ οὐδεὶς ἐδίδου αὐτῷ.

εἰς ἑαυτὸν δὲ ἐλθὼν εἶπε· πό-

σοί μίσθιον τοῦ πατρός μου περισσεύουσιν ἄρτον, ἐγὼ δὲ λιμῷ ἀπόλλυμαι! ἀναστὰς πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα μου καὶ ἐρῶ αὐτῷ· πάτερ, ἤμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου· οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱός σου·ποίησόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου.

καὶ ἀναστὰς

ἦλθε πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ· ἔτι δὲ αὐτοῦ μακρὰν ἀπέχοντος. εἶδεν αὐτὸν ὁ πατὴρ αὐτοῦ καὶ ἐσπλαγχνίσθη, καὶ δραμὼν ἐπέπεσεν ἐπὶ

τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ κατεφίλησεν αὐτόν.

εἶπε

δὲ αὐτῷ ὁ υἱός· πάτερ, ἤμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου καὶ οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱός σου.

Εἶπε ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν τούτῃ·

Ἕνας ἄνθρωπος εἶχε δύο γιούς·

Καὶ εἶπε ὁ μικρότερος στὸν πατέρα του· Ποτέρα, δώσε μου τὸ μερίδιό τῆς περιουσίας ποῦ μοῦ πεφτεῖ.

Κι ὁ πατέρας τοὺς μοίρασε τὴν περιουσίαν.

Σὲ λίγες μέρες τὰ μάζεψε ὅλα ὁ μικρότερος· καὶ ἔφυγε σὲ μέρος μακρινόν, ὅπου σπατάλησε τὰ λεπτὰ τοῦ ζώντατος ἄσωτα.

Ὅταν τὰ ξόδεψε ὅλα, ἔπεσε μεγάλῃ πείνᾳ στὴ χώρα ἐκείνῃ καὶ ἄρχισε νὰ ὑποφέρῃ. Τότε πῆγε καὶ προσκολλήθηκε σ' ἓνα ντόπιο καὶ κείνος τὸν ἔστειλε στὰ χωράφια τοῦ νὰ φυλάτῃ τὰ γουρούνια. Λαχταροῦσε νὰ γεμίσι τὴν κοιλιά του ἀπὸ τὰ ξυλοκέρατα ποὺ ἔτρωγαν οἱ χοῖροι, μὰ κανεὶς δὲν τοῦ ἔδινε.

Τότε ἦρθε στὰ σύγκαλά του καὶ σκέφτηκε·

Πόσοι ὑπῆρέτες τοῦ πατέρα μου ἔχουν ἀφθονοτὴν τῶν ψωμῶν καὶ ἐγὼ ἐδῶ πεθαίνω τῆς πείνας... Θὰ σηκωθῶ καὶ θὰ πάω στὸν πατέρα μου καὶ θὰ τοῦ εἰπῶ· Πατέρα, ἀμάρτησα καὶ στὸ Θεὸ καὶ σὲ σένα. Δὲν εἰμαι πιά ἄξιος νὰ λέγωμαι γιὸς σου. Πάρε με σάν ἓναν ἀπ' τοὺς ὑπῆρέτες σου.

Σηκώθηκε καὶ πῆγε στὸν πατέρα του. Κι ἐνῶ πλησίαζε, τὸν εἶδε ἐκεῖνος, τὸν λυπήθηκε, ἔτρεξε, ἔπεσε στὸ λαιμὸ του καὶ τὸν καταφιλοῦσε.

Κι ὁ γιὸς του τοῦ εἶπε· Πατέρα μου, ἀμάρτησα στὸ Θεὸ καὶ σὲ σένα καὶ δὲν εἰμαι πιά ἄξιος νὰ λέγωμαι γιὸς σου.

εἶπε δὲ ὁ πατήρ πρὸς τοὺς δούλους αὐτοῦ· ἔξενέγκατε τὴν στολὴν τὴν πρώτην καὶ ἐνδύσατε αὐτὸν καὶ δότε δακτύλιον εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ καὶ ὑποδήματα εἰς τοὺς πόδας, καὶ ἐνέγκαντες τὸν μόσχον τὸν σιτευτὸν θύσατε, καὶ φαγοῦντες εὐφρανθόμεν, ὅτι υἱὸς ὁ υἱός μου νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε, καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὐρέθη·

καὶ ἤρξαντο εὐφραίνεσθαι. Ἦν δὲ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ πρεσβύτερος ἐν ἀγρῷ· καὶ ὡς ἐρχόμενος ἤγγισε τῇ οἰκίᾳ, ἤκουσε συμφωνίας καὶ χορῶν· καὶ προσκαλεσάμενος ἕνα τῶν παίδων, ἐπυνθάνετο τί εἶη ταῦτα. ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἦκει καὶ ἔθυσεν ὁ πατήρ σου τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν, ὅτι ὑγιαίνοντα αὐτὸν ἀπέλαβεν. ὠργίσθη δὲ καὶ οὐκ ἤθελεν εἰσελθεῖν. ὁ οὖν πατήρ αὐτοῦ ἐξελθὼν παρεκάλει αὐτόν, ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπε τῷ πατρί·

ἰδοὺ τοσαῦτα ἔτη δουλεύω σοι καὶ οὐδέποτε ἐντολὴν σου παρήλθον, καὶ ἐμοὶ οὐδέποτε ἔδωκας ἔριφον, ἵνα μετὰ τῶν φίλων μου εὐφρανθῶ· ὅτε δὲ ὁ υἱός σου οὗτος, ὁ καταφαγὼν σου τὸν βίον μετὰ πορνῶν, ἦλθεν, ἔθυσας αὐτῷ τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν.

Κι ὁ πατέρας εἶπε στοὺς ὑπηρέτες του· Βγάλτε γρήγορα τὴν καλύτερη φορεσιά καὶ ντύστε τον καὶ βάλτε δακτυλίδι στὸ χέρι του καὶ ὑποδήματα στὰ πόδια του. Φέρτε καὶ τὸ πιὸ καλοθρεμμένο μοσχάρι καὶ σφάζτε το γιὰ νὰ φάμε καὶ νὰ γλεντήσουμε, γιὰτὶ αὐτὸς ὁ γιός μου ἦταν πεθαμένος κι ἀνάστηθηκε, κι ἦταν χαμένος καὶ βρέθηκε.

Κι ἄρχισαν νὰ διασκεδάζουν. Ὁ πιὸ μεγάλος γιός του ἦταν στὸ χωράφι καὶ καθὼς γύριζε κι' ἐπλησίασε στὸ σπίτι, ἄκουσε μουσικὴ καὶ γλέντια. Φώναξε ἕναν ὑπηρέτη καὶ ρωτοῦσε νὰ μάθῃ τί συμβαίνει.

Κι ὁ ὑπηρέτης τοῦ εἶπε· ξαναγύρισε ὁ ἀδελφός σου κι ὁ πατέρας σου ἔσφαξε τὸ πιὸ καλοθρεμμένο μοσχάρι γιὰτὶ τὸν δέχτηκε γερό.

Θύμωσε τότε ὁ μεγάλος καὶ δὲν ἤθελε νὰ πάῃ μέσα. Ὁ πατέρας του βγήκε ἔξω καὶ τὸν παρακαλοῦσε.

Κι αὐτὸς τοῦ εἶπε· νά, τόσα χρόνια σὲ δουλεύω καὶ ποτὲ δὲν παράκουσα τὴ διαταγὴ σου κι ὁμως σὲ μένα ποτὲ δὲν ἔδωκες οὔτ' ἕνα κατσικάκι νὰ διασκεδάσω με τοὺς φίλους μου. Τώρα ποὺ γύρισε ὁ γιός σου, ποὺ κατάφαγε τὴν περιουσία του με τίς πόρνες, ἔσφαξες γιὰ χάρη του τὸ καλύτερο μοσχάρι.

ο δὲ εἶπεν
αὐτῷ· τέκνον, σὺ πάντοτε μετ' ἐμοῦ εἶ, καὶ
πάντα τὰ ἐμὰ σὰ ἐστίν· εὐφρανθήναι δὲ καὶ
χαρῆναι ἔδει, ὅτι ὁ ἀδελφός σου οὗτος νεκρὸς
ἦν, καὶ ἀνέζησε· καὶ ἀπολωλὼς ἦν, καὶ εὗρέθη.

Ὁ πατέρας τοῦ εἶπε· Παιδιάκι μου, σὺ ἡ-
σους πάντα μαζί μου κι ὅλα τὰ καλὰ μου ἡ-
σαν δικά σου. Πρέπει νὰ εὐχαριστηθῇς καὶ νὰ
χαρῆς πού ὁ ἀδελφός σου ἦταν νεκρὸς κι ἄ-
ναστήθηκε, καὶ χαμένος καὶ βρέθηκε...

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Σύμφωνα μὲ τὸ Μωσαϊκὸ νόμο ὁ μεγαλύτερος γιὸς ἔπαιρνε διπλὴ μερίδα κληρονομιάς.

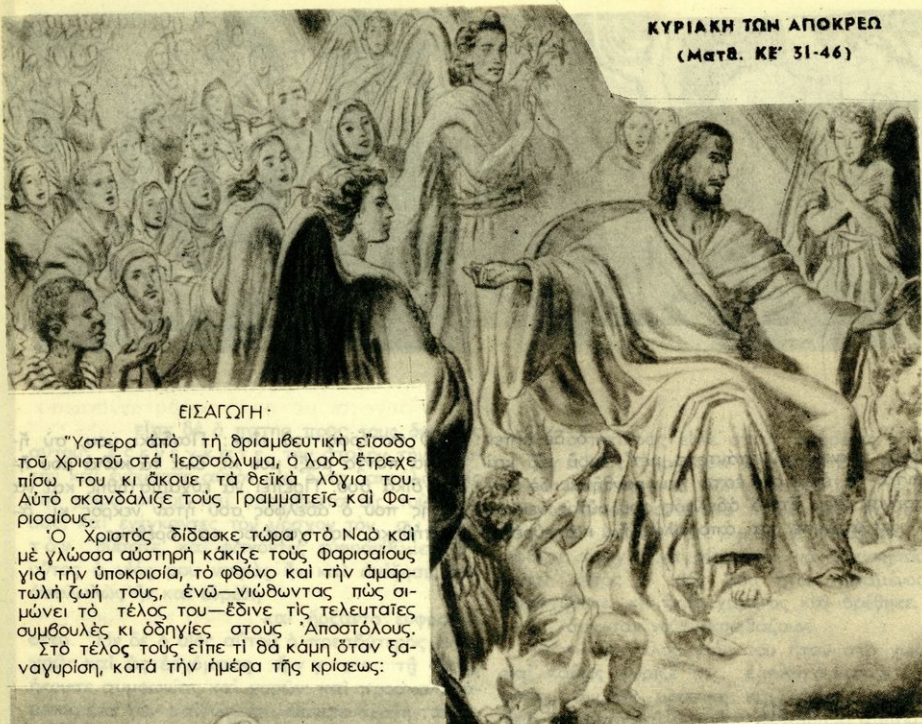
Ἦταν ντροπὴ στοὺς Ἑβραίους νὰ βόσκη κανεὶς χοίρους. Κι αὐτοὶ οἱ Αἰγύ-
πτιοι, πού λάτρευαν τὰ ζῶα, ἀπαγόρευαν στοὺς χοιροβόσκους νὰ μπαίνουν στοὺς ναοὺς.

ΔΙΔΑΓΜΑ

Νὰ μὴν εἴμαστε ἄσωτοι.

**Νὰ μετανοοῦμε εἰλικρινὰ γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας καὶ τότε ὁ Θεός, πού κι αὐτὸν τὸν μο-
νογενὴ γιό του θυσιάσε γιὰ μᾶς, δὰ μᾶς συγχωρήσῃ καὶ δὰ μᾶς χάριση τῇ χάρι του..**

ΕΙΣΑΓΩΓΗ·

“Υστερα από τὴ θριαμβευτικὴ εἰσοδὸ τοῦ Χριστοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα, ὁ λαὸς ἔτρεχε πίσω του κι ἄκουε τὰ θεϊκὰ λόγια του. Αὐτὸ σκανδάλιζε τοὺς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους.

Ὁ Χριστὸς δίδασκε τώρα στὸ Ναὸ καὶ μὲ γλώσσα αὐστηρὴ κἀκίζε τοὺς Φαρισαίους γιὰ τὴν ὑποκρισίαν, τὸ φθόνο καὶ τὴν ἀμαρτωλὴ ζωὴ τους, ἐνῶ—νιώθοντας πὺς σιμῶνει τὸ τέλος του—ἔδινε τὶς τελευταῖες συμβουλὲς κι ὁδηγίες στοὺς Ἀποστόλους.

Στὸ τέλος τοὺς εἶπε τί θὰ κάμῃ ὅταν ξαναγυρίῃ, κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς κρίσεως:

ΚΕΙΜΕΝΟ

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ·

“Ὅταν ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ, καὶ πάντες οἱ ἄγγιλοι μετ’ αὐτοῦ, τότε καθίσει ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ, καὶ συναχθήσεται ἐμπροσθεν αὐτοῦ πάντα τὰ ἔθνη, καὶ ἀφοριεῖ αὐτοὺς ἀπ’ ἀλλήλων, ὥσπερ ὁ ποιμὴν ἀφορίζῃ τὰ πρόβατα ἀπὸ τῶν ἐρίφων, καὶ στήσῃ τὰ μὲν πρόβατα ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, τὰ δὲ ἐρίφια ἐξ ἐξωνύμων,

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ - ΑΛΛΗΓΟΡΙΚΕΣ ΕΝΝΟΙΕΣ

Ἐδῶ ὁ Χριστὸς ἀναφέρεται ὡς **«υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου»**, οἱ δίκαιοι ὡς **«πρόδρατα»** ἄκακα καὶ ἡμερα, οἱ ἁμαρτωλοὶ ὡς **«εἰρίφια»** ἄγρια κ' ἄτακτα.

«Πάντα τὰ ἔθνη» εἶναι οἱ ἄνθρωποι ποὺ γεννήθηκαν ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ Ἀβραὰμ ὡς τὴν ἡμέρα τῆς Κρίσεως.

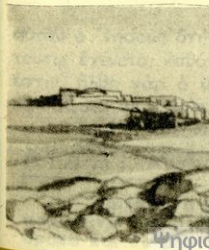
ΔΙΔΑΓΜΑ

Πρέπει νὰ κάνουμε πάντα καὶ σὲ κάθε εὐκαιρία καλὰ πράξεις, ὥστε ν' ἀξιωθοῦμε νὰ καθίσουμε τὴν ἡμέρα τῆς Κρίσεως στὰ δεξιὰ τοῦ Κυρίου, στὴν τιμητικὴ θέση.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Ἐκεῖνον τὸν καιρὸ εἶπε ὁ Χριστὸς τοὺς μαθητὲς του:

Ὅταν ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, μ' ὅλην του τὴν δόξα καὶ μ' ὅλους τοὺς ἁγίους ἀγγέλους μαζί του, τότε θὰ καθίσῃ πάνω σὲ λαμπρὸ θρόνον καὶ θὰ μαζευτοῦν μπροστά του ὅλοι οἱ ἄνθρωποι καὶ θὰ τοὺς χωρίσῃ ὅπως ὁ τσομπάνης χωρίζει τὰ πρόδρατα ἀπὸ τὰ γίδια. Καὶ θὰ βάλῃ τὰ πρόδρατα στὰ δεξιὰ του καὶ τὰ γίδια στ' ἀριστερὰ του.

τότε ἐρεῖ ὁ βασιλεὺς τοῖς ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ· δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρὸς μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. ἐπείνασα γὰρ καὶ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν, ἐδίψασα, καὶ ἐποτίσατέ με, ξένος ἦμην, καὶ συνηγάγετέ με, γυμνὸς καὶ περιεβάλετέ με ἡσθένησα καὶ ἐπισκέψασθέ με, ἐν φυλακῇ ἦμην καὶ ἤλθετε πρὸς με.

τότε ἀποκριθήσονται αὐτῷ οἱ δίκαιοι λέγοντες· κύριε, πότε σὲ εἶδομεν πεινῶντα καὶ ἐθρέψαμεν, ἢ διψῶντα καὶ ἐποτίσαμεν; πότε δέ σε εἶδομεν ξένον καὶ συνηγάγομεν, ἢ γυμνὸν καὶ περιεβάλομεν; πότε δέ σε εἶδομεν ἀσθενῆ ἢ ἐν φυλακῇ, καὶ ἤλθομεν πρὸς σε;

καὶ ἀποκριθεὶς ὁ βασιλεὺς ἐρεῖ αὐτοῖς· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ' ὅσον ἐποίησατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποίησατε.

τότε ἐρεῖ καὶ τοῖς ἐξ εὐωνύμων· πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ καταραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον, τὸ ἡτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ· ἐπείνασα γάρ, καὶ οὐκ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν, ἐδίψασα, καὶ οὐκ ἐποτίσατέ με, ξένος ἦμην, καὶ οὐ συνηγάγετέ με, γυμνὸς, καὶ οὐ περιεβάλετέ με, ἀσθενῆ καὶ ἐν φυλακῇ, καὶ οὐκ ἐπεσκέψασθέ με. τότε ἀποκριθήσονται αὐτῷ καὶ αὐτοὶ λέγοντες·

κύριε πότε σε εἶδομεν πεινῶντα ἢ διψῶντα ἢ ξένον ἢ γυμνὸν ἢ ἀσθενῆ ἢ ἐν φυλακῇ, καὶ οὐ διηκονησάμεν σοι;

τότε ἀποκριθήσεται αὐτοῖς λέγων· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ' ὅσον οὐκ ἐποίησατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, οὐδὲ ἐμοὶ ἐποίησατε.

καὶ ἀπελεύσονται οὗτοι εἰς κόλασιν αἰώνιον, οἱ δὲ δίκαιοι εἰς ζωὴν αἰώνιον.

Τότε ὁ βασιλεὺς, θὰ πῇ σ' ὅσους ἔβαλε δεξιά του· Ἐλάτε σεῖς οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατέρα μου, νὰ κληρονομήσετε τὴ βασιλείαν ποὺ σὰς ἐτοιμάστηκε μὲ τὸ θεμέλιωμα τοῦ κόσμου. Γιατὶ πείνασα καὶ μοῦ δώσατε κι ἔφαγα, δίψασα καὶ μὲ ποτίσατε, ξένος ἦμουνα καὶ μὲ περιμαζέψατε, γυμνὸς καὶ μὲ ντύσατε, ἄρρωστος καὶ μ' ἐπισκεφθήκατε, φυλακισμένος κι ἦρθατε καὶ μὲ εἶδατε...

Τότε θὰ τοῦ ἀποκριθοῦν οἱ δίκαιοι καὶ θὰ πούν· Κύριε, πότε σὲ εἶδαμε πεινασμένο καὶ σὲ θρέψαμε, ἢ δίψασμένο καὶ σὲ ποτίσαμε; Πότε σὲ εἶδαμε ξένο καὶ σὲ φιλοξενήσαμε ἢ γυμνὸ καὶ σὲ ντύσαμε;

Κι ἀπαντώντας ὁ βασιλεὺς, θὰ τοὺς εἰπῇ· Ἀλήθεια σὰς λέω, πῶς ἐκεῖνο ποὺ κάνατε γιὰ ἕναν ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς μου τοὺς φτωχοὺς, γιὰ μένα τὸ κάνατε.

Τότε θὰ εἰπῇ καὶ σὲ κείνους ποὺ ἔβαλε ἀριστερά του· Φύγετε ἀπὸ μένα καταραμένοι, καὶ πηγαίνετε στὴν αἰώνια φωτιά τῆς κόλασης ποὺ ἔγινε γιὰ τὸν διάβολο καὶ τοὺς ὑπηρέτες του. Γιατὶ πείνασα καὶ δὲ μοῦ δώσατε νὰ φάω, δίψασα καὶ δὲν μὲ ποτίσατε, ξένος ἦμουνα καὶ δὲ μὲ περιμαζέψατε, γυμνὸς καὶ δὲ μὲ ντύσατε, ἄρρωστος καὶ στὴ φυλακὴ καὶ δὲν ἤλθατε νὰ με ἰδῆτε.

Τότε θ' ἀποκριθοῦν κι αὐτοὶ λέγοντας·

Κύριε, πότε σὲ εἶδαμε νὰ πεινάς ἢ νὰ διψάς ἢ ξένο ἢ γυμνὸ ἢ ἄρρωστο ἢ φυλακισμένο καὶ δὲ φροντίσαμε γιὰ σένα;

Κι ὁ βασιλεὺς θὰ τοὺς ἀπαντήσει· Ἀλήθεια σὰς λέω, ὅτι ἐφ' ὅσον δὲν κάνατε τίποτα γιὰ κανέναν ἀπὸ τοὺς φτωχοὺς ἀδελφούς μου, καὶ γιὰ μένα δὲν κάνατε τίποτα...

Καὶ θὰ πᾶνε αὐτοὶ στὴν αἰώνια κόλασι κι οἱ δίκαιοι στὸν παράδεισο.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ: Οί τελώνες ἦσαν ὑπάλληλοι τοῦ Ῥωμαϊκοῦ κράτους κι οἱ Ἑβραῖοι τοὺς μισοῦσαν γιατί ὑπηρετοῦσαν τοὺς κατακτητὲς καὶ γιατί, γιὰ νὰ μαζέψουν τοὺς φόρους, πιέζαν τὸν κόσμο καὶ πολλὲς φορὲς δρῶσαν γιὰ λογαριασμό τους.

ΚΕΙΜΕΝΟ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ εἰσελθὼν ὁ 'Ιησοὺς διήρχετο τὴν Ἱεριχά· καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ ὀνόματι καλούμενος Ζακχαΐος, καὶ αὐτὸς ἦν ἀρχιτελώνης, καὶ οὗτος ἦν πλούσιος. καὶ ἐζήτηε ἰδεῖν τὸν 'Ιησοῦν τίς ἐστι, καὶ οὐκ ἠδύνατο ἀπὸ τοῦ ὄχλου, ὅτι τῇ ἡλικίᾳ μικρὸς ἦν.

καὶ προσδραμὼν ἔμπροσθεν ἀνέβη ἐπὶ συκομορέαν, ἵνα ἰδῇ αὐτόν, ὅτι δι' ἐκείνης ἔμελλε διέρχεσθαι.

καὶ ὡς ἦλθεν ἐπὶ τὸν τόπον, ἀναβλέψας ὁ 'Ιησοὺς εἶδεν αὐτόν καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ζακχαῖε, σπεύσας κατὰβηθι σήμερον γὰρ ἐν τῷ οἴκῳ σου δεῖ με μέναι.

καὶ σπεύσας κατέβη, καὶ ὑπεδέξατο αὐτὸν χαίρων·

καὶ ἰδόντες πάντες διεγόγγυζον λέγοντες ὅτι παρὰ ἁμαρτωλῷ ἀνδρὶ εἰσῆλθε καταλῦσαι.

σταθεὶς δὲ Ζακχαΐος εἶπε πρὸς τὸν Κύριον· ἰδοὺ τὰ ἡμίση τῶν ὑπαρχόντων μου, Κύριε, δίδωμι τοῖς πτωχοῖς, καὶ εἰ τίνος τι ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετραπλῶν.

εἶπε δὲ πρὸς αὐτόν ὁ 'Ιησοὺς ὅτι σήμερον σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο, καθότι καὶ αὐτὸς υἱὸς Ἀβραάμ ἐστιν. ἦλθε γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολλωλός.

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, ὁ Χριστὸς περνοῦσε ἀπὲς τὴν Ἱεριχά. Καὶ ἓνας ἀνθρώπος, ποῦ τὸν ἔλεγε Ζακχαῖο καὶ ποῦ ἦταν ἀρχιφορατζῆς καὶ πλούσιος, ἤθελε νὰ ἰδῇ τὸν Χριστὸ μὰ δὲν μποροῦσε ἀπὸ τὸ πλῆθος νὰ τὸν ἰδῇ, γιατί ἦταν κοντόσωμος.

Ἔτρεξε κ' αὐτὸς μπροστὰ κι ἀνέβηκε σὲ μιὰ συκομουριά γιὰ νὰ τὸν ἰδῇ, γιατί ἀπὸ κεῖ θὰ περνοῦσε ὁ Χριστός.

Κι ὅταν ἔφτασε στὸ μέρος αὐτὸ ὁ Χριστός, σήκωσε τὰ μᾶτια του, εἶδε τὸν Ζακχαῖο καὶ τοῦ λέει: Ζακχαῖε, κατέβα γρήγορα, γιατί σήμερα θὰ μείνω στὸ σπίτι σου...

Κι ὁ Ζακχαῖος κατέβηκε ἀμέσως καὶ τὸν ὑποδέχτηκε χαρούμενος.

Μὰ βλέποντας αὐτὸ οἱ ἄλλοι, σιγομουρμούριζαν κι ἔλεγαν πὼς πῆγε νὰ μείνῃ στὸ σπίτι ἐνὸς ἁμαρτωλοῦ.

Τότε ὁ Ζακχαῖος, μπροστὰ σὲ ὄλους, λέει στὸ Χριστό: Νά, τὰ μισὰ ἀπὸ τὰ πλούτη μου, Κύριε, τὰ δίνω στοὺς φτωχοὺς κι ἂν καταχράστηκα ἀπὸ κανέναν κάτι, τοῦ τὸ ἐπιστρέφω τετραπλάσιο.

Καὶ ὁ Χριστὸς τοῦ εἶπε: Σήμερα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ἦρθε ἡ σωτηρία γιατί εἶναι κι αὐτὸς γιὸς τοῦ Ἀβραάμ. Ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου (Χριστὸς) ἦρθε στὸν κόσμο γιὰ νὰ βρῇ καὶ νὰ σῶσῃ κάθε ἁμαρτωλὸ.

ΔΙΔΑΓΜΑ

Πρέπει νὰ μετανοοῦμε εἰλικρινά γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας καὶ νὰ ἀποζημιώνουμε μὲ τὸ παραπάνω ὅποιον ἀδικήσαμε. Πρέπει νὰ χαίρωμαστε γιὰ τὸν καδὲνα πὺ γυρίζει στὸ σωστὸ δρόμο καὶ νὰ μὴ εἰσέλθῃ τὸ φθόνος.

Τ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΟΦΑΓΟΥ Μ

(Ματθ. 27' 14-21)

ΕΙΣΑΓΩΓΗ Όταν ο Κύριος δίδασκε στη Γαλιλαία, ήταν τόση η έντύπωση και η επίδραση από τη διδασκαλία του, πού άνθρωποι κάθε λογής κι από κάθε κοινωνική τάξη παράτησαν τις δουλειές τους και τόν ακολουθούσαν ν' ακούσουν τὰ θεϊκά λόγια του. Τότε ο Κύριος ανέθηκε στο ὕψωμα γιά νά τόν βλέπουν και νά τούς βλέπη ὅλους κι ἀπ' ἐκεῖ τούς μίλησε ὥρες πολλές. Ἡ ὁμιλία του αὐτή ἦταν τὸ ἀποκορύφωμα. Συγκεντρώνει καὶ συμπυκνώνει ὅλη τὴ διδασκαλία του. Ἐνα κομμάτι μᾶς δίνει τὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο.

Τ ΚΕΙΜΕΝΟ

Εἶπεν ὁ Κύριος:

ἐὰν ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, ἀφήσει καὶ ὑμῖν ὁ πατήρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος· ἐάν δὲ μὴ ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, οὐδὲ ὁ πατήρ ὑμῶν ἀφήσει τὰ παραπτώματα ὑμῶν.

Ὅταν δὲ νηστεύητε, μὴ γίνεσθε, ὥσπερ οἱ ὑποκριταί, σκυθρωποί· ἀφανίζουσι γὰρ τὸ πρόσωπον αὐτῶν, ὅπως φανῶσι τοῖς ἀνθρώποις νηστεύοντες· ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν. σύ δὲ νηστεύων

Κ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ Μ

Εἶπεν ὁ Κύριος:

Ἄν συγχωρήτε τὰ σφάλματα τῶν ἀνθρώπων, θὰ συγχωρήσῃ καὶ σὰς ὁ οὐράνιος πατέρας. Ἄν δὲν τὰ συγχωρεῖτε, οὔτε ὁ Θεὸς θὰ συγχωρήσῃ τὰ δικά σας σφάλματα.

Ἄμα νηστεύετε, μὴ κάνετε, σὰν τοὺς ὑποκριτές, τὸ λυπημένο. Αὐτοὶ παραμορφώνουν τὸ πρόσωπό τους γιὰ νὰ δείξουν στὸν κόσμον πῶς νηστεύουν. Ἀλήθεια σὰς λέω, πῶς αὐτοὶ παίρνουν τὴν πληρωμὴ τους ἀπὸ τὸν κόσμον ἔτσι κι ὅχι ἀπὸ τὸ Θεό. Ἀντίθετα, ἅμα νηστεύετε, νὰ περιποιεῖσθε τὸ κεφάλι σας καὶ νὰ πλύνετε τὸ πρόσωπό σας

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Ὁ Χριστὸς καθορίζει ποιά νηστεία θέλει ὁ Θεὸς καὶ χτυπᾷ τοὺς Φαρισαίους πού νήστευαν τὶς ὠρισμένες ἡμέρες, ἀπὸ τῆ μιᾶ δύση ὡς τὴν ἄλλη, ἀλλὰ περιφέρονταν ντυμένοι μὲ σάκους, μὲ στάκτη στὸ κεφάλι κι ἄπλυτα χέρια, γιὰ νὰ τοὺς βλέπῃ ὁ κόσμος.

ΔΙΔΑΓΜΑ

Πρέπει νὰ συγχωροῦμε τοὺς ἄλλους γιὰ ὅ,τι κακὸ μᾶς κάνουν.

Πρέπει ὅ,τι κάνουμε, νὰ τὸ κάνουμε εἰλικρινᾶ καὶ μὲ ὅλη τὴ σεμνότητα κι ὄχι γιὰ νὰ μᾶς βλέπουν οἱ ἄλλοι.

ἀλειψαί σου τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ πρόσωπόν σου νῖψαι, ὅπως μὴ φανῇς τοῖς ἀνθρώποις νηστεύων, ἀλλὰ τῷ πατρὶ σου τῷ ἐν τῷ κρυπτῷ, καὶ ὁ πατήρ σου, ὁ βλέπων σε ἐν τῷ κρυπτῷ, ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερῷ.

Μὴ θησαυρίζετε ὑμῖν θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπου σὴς καὶ βρώσις ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται διορύσσουσιν καὶ κλέπτουσι. θησαυρίζετε δὲ ὑμῖν θησαυροὺς ἐν οὐρανῷ, ὅπου οὔτε σὴς οὔτε βρώσις ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται οὐ διορύσσουσιν, οὐδὲ κλέπτουσιν, ὅπου γάρ ἐστιν ὁ θησαυρὸς ὑμῶν, ἐκεῖ ἔσται καὶ ἡ καρδιά ὑμῶν.

γιὰ νὰ μὴ φανῇτε πὼς νηστεύετε. Νὰ νηστεύετε κρυφὰ γιὰ τὸν πατέρα σας, κι ἐκείνος βλέποντας αὐτὸ ποὺ κάνετε στὰ κρυφά, θὰ σᾶς τὸ ἀνταποδώσῃ στὰ φανερά.

Μὴν κοιτᾶτε νὰ μαζεύετε θησαυροὺς καὶ πλοῦτῃ πάνω στὴ γῇ, ὅπου ὁ σκῶρος καὶ ἡ σαπίλα τὰ ἀφανίζουν καὶ οἱ κλέφτες τρυποῦν τοὺς τοίχους καὶ τὰ κλέβουν. Θησαυρίζετε γιὰ τὸν ἑαυτὸ σας θησαυροὺς στὸν οὐρανόν, ὅπου οὔτε σκῶρος, οὔτε σαπίλα ὑπάρχει νὰ τοὺς ἀφανίσῃ κι ὅπου οὔτε κλέφτες μποροῦν νὰ τρυπήσουν τοὺς τοίχους καὶ νὰ τοὺς πάρουν. Γιατὶ ὅπου βρίσκεται ὁ θησαυρὸς σας, ἐκεῖ βρίσκεται καὶ ἡ ψυχὴ σας.

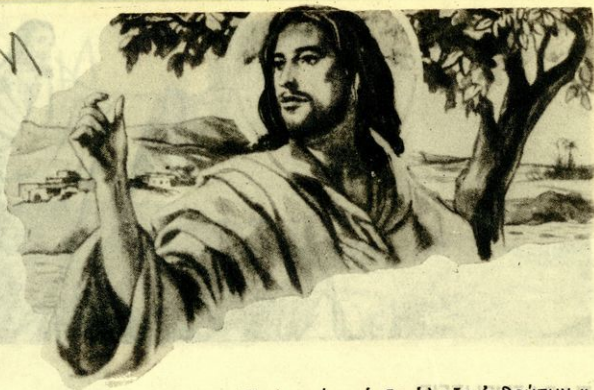

ΠΡΩΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

(Κατὰ Ἰωάννην, Α'. 44 - 52)

Ἐκλογὴ τῶν πρώτων

μαθητῶν τοῦ Κυρίου

«Κάγὼ ποιήσω ὑμᾶς ἁλιεῖς ἀνθρώπων..»

ΚΕΙΜΕΝΟ

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ ἠθέλησεν ὁ Ἰησοῦς ἐξελεῖν εἰς τὴν Γαλιλαίαν καὶ εὐρίσκει Φίλιππον καὶ λέγει αὐτῷ· ἀκολουθε μοι· ἦν δὲ ὁ Φίλιππος ἀπὸ Βηθσαϊδᾶ, ἐκ τῆς πόλεως Ἀνδρέου καὶ Πέτρου.

εὐρίσκει Φίλιππος τὸν Ναθαναὴλ καὶ λέγει αὐτῷ· ὃν ἔγραψε ὁ Μωϋσῆς ἐν τῷ νόμῳ καὶ οἱ προφῆται, εὐρήκαμεν Ἰησοῦν, τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωσήφ, τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ· καὶ εἶπεν αὐτῷ Ναθαναὴλ· ἐκ Ναζαρέτ δύναται τι ἀγαθὸν εἶναι;

λέγει αὐτῷ Φίλιππος· ἔρχου καὶ ἴδε. εἶδεν ὁ Ἰησοῦς τὸν Ναθαναὴλ ἐρχόμενον πρὸς αὐτὸν καὶ λέγει περὶ αὐτοῦ· ἴδε ἁλθῶς Ἰσραηλῆτις, ἐν ᾧ δόλος οὐκ ἔστι·

λέγει αὐτῷ Ναθαναὴλ· πόθεν με γινώσκεις; ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· πρὸ τοῦ σε Φίλιππον φωνῆσαι, ὄντα ὑπὸ τὴν συκὴν, εἰδὼν σε.

ἀπεκρίθη Ναθαναὴλ καὶ λέγει αὐτῷ· ῥαββί, σὺ εἶ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ.

ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· ὅτι εἶπόν σοι, εἰδὼν σε ὑποκάτω τῆς συκῆς, πιστεύεις; μεῖζω τούτων ὅψει. καὶ λέγει αὐτῷ· ἀμὴν, ἀμὴν λέγω ὑμῖν ἀπ' ἄρτι ὁ ψεσθε τὸν οὐρανὸν ἀνεωγόντα καὶ τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ ἀναβαίνοντας καὶ καταβαίνοντας ἐπὶ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ Ἦρθε ὁ καιρὸς ν' ἀρχίσῃ ὁ Κύριος τὸ ἔργο του στὸν Κόσμο. Βαπτίσθηκε, πῆγε στὴν ἔρημο καὶ προετοιμάσθηκε μὲ προσευχές καὶ νηστεία σαράντα μέρες. Κι ἐκεῖ νίκησε τὸν πειρασμὸ καὶ γύρισε στὸν Ἰορδάνη, ὅπου βρῆκε τὸν Πρόδρομο νὰ βαπτίζει τοὺς ἀνθρώπους.

Ἐκεῖ τὸν εἶδαν ὁ Ἀνδρέας καὶ ὁ Ἰωάννης κι ἀποφάσισαν νὰ τὸν ἀκολουθήσουν, σπρωγμένοι σὰν ἀπὸ μιὰ ἀκατανίκητη δύναμη. Ὁ Ἀνδρέας πῆρε μαζί του καὶ τὸν ἀδελφὸ του Πέτρο καὶ οἱ τρεῖς τοὺς μαζί μὲ τὸν Χριστὸ ἐπῆγαν πρὸς τὴν Γαλιλαία.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Ἡ Ναζαρέτ πρὶν ἀπὸ τὴ γέννηση τοῦ Χριστοῦ ἦταν ὁσημη πόλη κι εἶχε κακὴ φήμη. Γι' αὐτὸ κι ὁ Ναθαναὴλ δὲν περιέμενε τίποτα καλὸ νὰ βγῇ ἀπ' αὐτή.

Στὴν πρώτη Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν ἐορτάζεται ὁ θρίαμβος τῆς ὀρθοδοξίας κατὰ τῶν αἰρετικῶν εἰκονομάχων, ἐπειτα ἀπὸ τὴν ἀπόφωση ποὺ πῆρε ἡ αὐτοκράτειρα Θεοδώρα νὰ ἀναστηλώσῃ τίς εἰκόνες στὶς ἐκκλησίες. Διαβάζεται καὶ τὸ παρπάνω Εὐαγγέλιο, ὅπου ἓνας ἀγνὸς Ἰσραηλῆτης ὁμολόγησε τὴν μεγάλη ἀλήθεια γιὰ τὸ Χριστό.

ΔΙΔΑΓΜΑ

Πρέπει νὰ ἔχουμε πίστη καὶ νὰ τὴν ὁμολογοῦμε.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ θέλησε ὁ Χριστὸς νὰ πάῃ πρὸς τὴν Γαλιλαία, καὶ βρίσκει τὸν Φίλιππο καὶ τοῦ λέει: ἀκολούθησέ με. Ὁ Φίλιππος ἦταν ἀπὸ τὴν Βαθσαϊδᾶ, τὴν ἴδια πόλιν ἀπ' ὅπου καταγόταν ὁ Ἀνδρέας καὶ ὁ Πέτρος.

Βρίσκει ὁ Φίλιππος τὸν Ναθαναὴλ καὶ τοῦ λέει: Βρῆκαμε τὸν Ἰησοῦ, τὸν γιὸ τοῦ Ἰωσήφ ἀπὸ τῆς Ναζαρέτ.

Γι' αὐτὸν γράφει ὁ Μαῦσῃς στὸ Νόμο του καὶ οἱ Προφῆτες.

Καὶ εἶπε σ' αὐτὸν ὁ Ναθαναὴλ. Μὰ ἀπὸ τῆς Ναζαρέτ μπορεῖ νὰ βγῇ τίποτα καλὸ;

Κι ὁ Φίλιππος τοῦ λέει: Ἐλα καὶ θὰ ἰδῇς.

Ὅταν εἶδε ὁ Ἰησοῦς τὸν Ναθαναὴλ νὰ ἔρχεται πρὸς αὐτὸν τοῦ λέει: Νὰ ἓνας σωστὸς Ἰσραηλῆτης χωρὶς καμιὰ πονηρίαν μέσα του.

Τοῦ λέει ὁ Ναθαναὴλ: Ἀπὸ ποῦ μὲ γνωρίζεις;

Ἀποκρίθηκε ὁ Ἰησοῦς καὶ τοῦ λέει: Πρὶν σὲ φωνάξω ὁ Φίλιππος σὲ εἶδα ποῦ ἦσουν κάτω ἀπὸ τὴν συκιά.

Ἀπάντησε ὁ Ναθαναὴλ καὶ τοῦ εἶπε: Δάσκαλε, σὺ εἶσαι ὁ γιὸς τοῦ Θεοῦ, σὺ εἶσαι ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ.

Τότε ὁ Χριστὸς τοῦ λέει: Ἐπειδὴ σοῦ εἶπα πῶς σὲ εἶδα κάτω ἀπὸ τὴν συκιά, πιστεύεις; Σπουδαιότερα ἀπ' αὐτὰ θὰ ἰδῇς. Ἀλήθεια σὰς λέω, ἀπὸ τώρα θὰ ἰδῇς τὸν οὐρανὸ ἀνοιγμένο καὶ τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ ν' ἀνεβαίνουν καὶ νὰ κατεβαίνουν πάναν ἀπὸ τὸν γιὸ τοῦ ἀνθρώπου...

Β' ΚΥΡΙΑΚΗ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

(Κατὰ Μάρκον, Β'. 1 - 12)

Ἡ θεραπεία

τοῦ παραλυτικοῦ στὴν Καπερναοὺμ.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ Ὁ Χριστὸς ἀγαποῦσε πολὺ νὰ πηγαίνει στὴν ὁμορφὴ Καπερναοὺμ ὅπου ἔμενε στὸ σπίτι τοῦ Πέτρου. Σ' ἓνα ταξίδι τοῦ ἐκεῖ. εἶχαν μαζευτῇ πολλοὶ κ' ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς καὶ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, πού ἤθελαν νὰ ἰδοῦν μέ τὰ μάτια τους πῶς ὁ Χριστὸς γιάτρευε μονάχα μέ τὸ λόγο του.

ΚΕΙΜΕΝΟ

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Καπερναοὺμ καὶ ἠκούσθη ὅτι εἰς οἶκόν ἐστι. καὶ εὐθέως συνήχθησαν πολλοί, ὥστε μηκέτι χωρεῖν μηδὲ τὰ πρὸς τὴν θύραν· καὶ ἐλάλει αὐτοῖς τὸν λόγον.

καὶ ἔρχονται πρὸς αὐτὸν παραλυτικὸν φέροντες, αἰρόμενον ὑπὸ τεσσάρων· καὶ μὴ δυνάμενοι προσεγγί-σαι αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον. ἀπεστέγασαν τὴν στέγην ὅπου ἦν, καὶ ἐξορύξαντες χαλῶσι τὸν κράββατον, ἐφ' ᾧ ὁ παραλυτικὸς κατέ-κειτο.

ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν, λέγει τῷ παραλυτικῷ. τέκνον, ἀφένονται σοὶ αἱ ἁμαρτίαι σου, ἦσαν δὲ τινες τῶν γραμ-ματέων ἐκεῖ καθήμενοι καὶ διαλογιζόμενοι ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν· τί οὗτος οὕτω λαλεῖ βλασφημίας; τίς δύναται ἀφιέναι ἁμαρτίας, εἰμὴ εἰς, ὁ Θεός;

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Ἐκείνου τὸν καιρὸ μῆκε ὁ Χριστὸς στὴν Καπερναοὺμ καὶ μαθεύτηκε πῶς θρискότα σ' ἓνα σπίτι. Κι ἀμέσως μαζεύτηκαν τόσος πολλοὶ πού δὲν χωροῦσαν πιά οὔτε ἔξω στὴ πόρτα. Καὶ τοὺς δίδασκε τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ.

Κι ἔρχονται καὶ φέρνουν ἓναν παραλυτικὸν πού τὸν βαστοῦσαν τέσσαρες. Κι ἐπειδὴ δὲν μπορούσαν νὰ πλησιάσουν πρὸς τὸν Ἰησοῦ ἀπὸ τὸν πολὺν κόσμον, ξεσκέπα-σαν τὴ σκεπὴ τοῦ σπιτιοῦ ὅπου ἦταν ὁ Χρ-ιστός, τρύπησαν τὰ σανίδια, κρέμασαν καὶ κατέβασαν κάτω τὸ κρεβάτι ὅπου ἐπάν-ῃταν πλαγισσμένος ὁ παραλυτικὸς.

Ὅταν ὁ Χριστὸς εἶδε τὴν πίστιν τους, λ-έγει στὸν παραλυτικόν: Παιδί μου, ἄς σοῦ ε-ναὶ συγχωρεμένες οἱ ἁμαρτίες.

Μὰ ἦσαν ἐκεῖ καὶ μερικοὶ γραμματεῖς κ' ἠθροισμένοι καὶ σκεφτόνταν μέσα τους: Πῶς αὐτοὺς λέει τέτοιες βλαστήμιες; Μόνον ἓνας ὁ Θεός, μπορεῖ νὰ συγχωρήσῃ τὶς ἁμαρτί-ες καὶ κανένας ἄλλος.

καὶ εὐθέως ἐπιγνοὺς ὁ Ἰησοῦς τῷ πνεύματι αὐτοῦ ὅτι οὕτως αὐτὸ διαλογίζονται ἐν ἑαυτοῖς εἶπεν αὐτοῖς· τί ταῦτα διαλογίζεσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν; τί ἐστὶν εὐκοπώτερον, εἰπεῖν τῷ παραλυτικῷ, ἀφένωταί σου αἱ ἁμαρτίαι, ἢ εἰπεῖν, ἔγειρε καὶ ἄρον τὸν κράββατόν σου καὶ περιπάτει; ἵνα δὲ εἰδῇτε ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀφίναί ἐπὶ τῆς νῆς ἁμαρτίας, λέγει τῷ παραλυτικῷ· σοὶ λέγω ἔγειρε καὶ ἄρον τὸν κράββατόν σου καὶ ὕπαγε εἰς τὸν οἶκόν σου.

καὶ ἡγέρθη εὐθέως, καὶ ἄρας τὸν κράββατον ἐξῆλθεν ἐναντίον πάντων, ὥστε ἐξίστασθαι πάντας καὶ δοξάζειν τὸν Θεὸν λέγοντας· οὐδέποτε οὕτως εἶδομεν.

Κι ὁ Χριστὸς ποὺ ἐνίωσε μὲ τὸ πνεῦμα του τί συλλογιζόντουσαν μέσα τους, τοὺς λέει: Τί εἶναι αὐτὰ ποὺ σκέπτεσθε μέσα σας; Τί εἶναι εὐκολώτερο, νὰ πῶ τοῦ παραλυτικοῦ, ὅτι τοῦ εἶναι συγχωρεμένες οἱ ἁμαρτίες ἢ νὰ τοῦ εἰπῶ: σήκω, πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ πήγαινε; Καὶ γιὰ νὰ μάθετε πῶς ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἐξουσία νὰ συγχωρῇ τίς ἁμαρτίες ἐδῶ στὴ γῆ, λέει στὸν παραλυτικό: Σοὺ λέω Σ ἤ κω, π ἄ ρ ε τὸ κρεβάτι σου καὶ πήγαινε στὸ σπίτι σου.

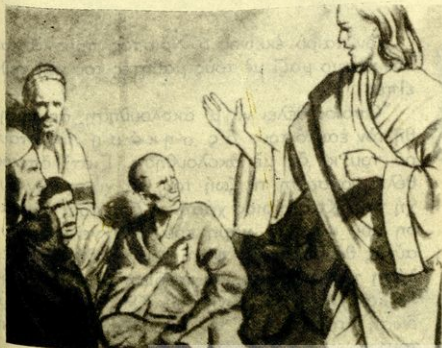
Καὶ σηκώθηκε ἀμέσως ὁ παραλυτικός, πήρε τὸ κρεβάτι του καὶ βγήκε ἔξω μπροστὰ σ' ὅλους, ὥστε ὅλοι νὰ θαυμάζουν καὶ γὰρ δοξάζουν τὸ Θεὸ λέγοντας πῶς ποτὲ δὲν εἶδαμε τέτοια πράγματα.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι, σάν ἐρμηνευταὶ τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου ποὺ ἦσαν, ἤξεραν πῶς μονάχα ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ συγχωρήσῃ τίς ἁμαρτίες. Ἐπειδὴ δὲν πίστευαν στὸ Χριστὸ καὶ δὲν τὸν θεωροῦσαν υἱὸ τοῦ Θεοῦ, παραξενεύτηκαν ἀκούοντάς τον νὰ συγχωρῇ τίς ἁμαρτίες τοῦ παραλυτικοῦ.

ΔΙΔΑΓΜΑ

Ἡ ἄσωτη καὶ ἁμαρτωλὴ ζωὴ μας, φέρνει παραλυσίαν ψυχικὴ καὶ σωματικὴ. Μονάχα ὅτι μὲ βαθιὰ πίστη ζητήσουμε ἀπὸ τὸ Θεό, δα μᾶς γίνῃ.

Κυριακή τῆς Σταυροπροσκυνήσεως

ΕΙΣΑΓΩΓΗ Στά χρόνια πρὶν ἀπὸ τὸ Χριστό, ὁ Σταυρὸς ἦταν σύμβολο ἀτιμίας, καὶ τι παρόμοιο μὲ τὴν σημερινὴ ἀγχόνη, γιατί τότε σταύρωναν τοὺς κακούργους. Πρῶτον τὸν χρησιμοποίησαν τὸ σταυρὸ γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτὸ οἱ Αἰγύπτιοι καὶ οἱ Πέρσες καὶ ὕστερα οἱ Ρωμαῖοι. Ἀπ' αὐτοὺς τὸν πήραν καὶ οἱ Ἑβραῖοι καὶ σταύρωσαν τὸ Χριστό. Τὸ Ἅγιο Αἷμα Του ὅμως τὸν ἁγίασε καὶ ἐγένετο πιά ὁ Σταυρὸς σύμβολο τῆς παρηγορίας καὶ τῆς γαλήνης.

Τὴν Κυριακὴ αὐτὴ τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, διαβάσεται τὸ παρακάτω Εὐαγγέλιο.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

ΚΕΙΜΕΝΟ

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ προσκαλεσάμενος ὁ Ἰησοῦς τὸν ὄχλον σὺν τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, εἶπεν αὐτοῖς. ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἔλθιν ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθήτω μοι. ὃς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν· ὃς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν, ἔνεκεν ἐμοῦ καὶ τοῦ εὐαγγελίου, οὗτος σώσει αὐτήν. τί γὰρ ὠφελησεῖ ἄνθρωπον, ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;

Τὸν καιρὸ ἐκείνου ὁ Χριστὸς προσκάλεσε τὸν κόσμον μαζί μὲ τοὺς μαθητὲς του καὶ τοὺς εἶπε:

Ὅποιος θέλει νὰ μ' ἀκολουθήσῃ, ἅς ἀρνηθῇ τὸν ἑαυτό του, ἅς σηκώσῃ τὸν σταυρὸν του καὶ ἅς μὲ ἀκολουθήσῃ. Γιατί ὅποιος θέλει νὰ σώσῃ τὴ ζωὴ του, θὰ χάσῃ τὴν ψυχὴν του. Καὶ ὅποιος χάσῃ τὴ ζωὴν του γιὰ χάριν μου καὶ γιὰ χάριν τοῦ Εὐαγγελίου μου, αὐτὸς θὰ σώσῃ τὴν ψυχὴν του. Τί δὲ θὰ ὠφεληθῇ τὸν ἄνθρωπο, ἂν κερδίσῃ τὸν κόσμον ὅλον καὶ χάσῃ τὴν ψυχὴν του; ἢ τί μπορεῖ νὰ δώσῃ κανένας γιὰ ν' ἀνταλλάξῃ τὴν ψυχὴν του;

Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Ἑκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

ὅς γὰρ ἔαν ἐπαί-
σχυνθῇ με καὶ τοὺς ἔμοιους λόγους ἐν τῇ
γενεᾷ ταύτῃ τῇ μοιχαλίδι καὶ ἁμαρ-
τωλῷ, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαίσχυνθῇ
σεται αὐτόν, ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ πα-
τρὸς αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀγγέλων τῶν ἁγίων.

Καὶ
ἔλεγεν αὐτοῖς· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι εἰσὶ τινες
τῶν ὧδε ἐστῆκότων, οἵτινες οὐ μὴ
γεύσωνται θανάτου, ἕως ἂν ἴδωσι τὴν βασι-
λείαν τοῦ Θεοῦ ἐληλυθυῖαν ἐν δυνά-
μει.

Γιατὶ ὁποῖος ντραπῇ νὰ ὁμολογήσῃ
γὰ μένα καὶ γὰ τὰ λόγια μου, μέσα σ'
αὐτόν τὸν κόσμον τὸν ἁμαρτωλὸ κι ἁ-
νήθικο θὰ ντραπῇ καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου
νὰ τὸν ἀναγνώρισῃ γιὰ ὁπαδὸ του, ὅταν θὰ
ἔρθῃ μετὰ τῇ δόξᾳ τοῦ πατρὸς του καὶ μαζὶ
μὲ τοὺς ἀγγέλους τοῦ γιὰ τὴ Δευτέρα Πα-
ρουσία.

Καὶ τοὺς ἔλεγε: Ἀληθινὰ σὰς λέω, πὼς
μερικοὶ, ἀπ' ὅσους στέκουν ἐδῶ, δὲν
θὰ δοκιμάσουν θάνατο, ὥσπου νὰ ἰδοῦν τὴ
βασιλεία τοῦ Θεοῦ νὰ ἔρχεται με δύ-
ναμη καὶ δόξα.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

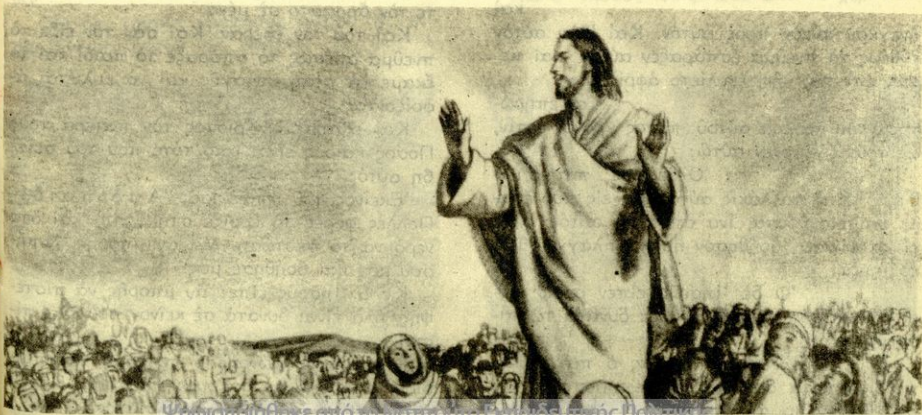
Γιὰ νὰ εἶναι κανένας πραγματικὸς μοθητὴς τοῦ Χριστοῦ πρέπει νὰ ξεχάσῃ
τὶς κακὲς του συνήθειες, νὰ νεκρώσῃ τὶς ἐπιθυμίες τοῦ, ὅπως θανάτωσε ὁ Χριστὸς
ἐπάνω στὸ Σαυρὸ τὶς ἁμαρτίες ὁλάκερης τῆς ἀνθρωπότητας. Ὅποιος κοιτάζει
νὰ ζῇ στὴ γῆ, δὰ χάσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ στὸν οὐρανὸ καὶ δὲν ὠφελεῖ σὲ τίποτα
νὰ ἔχῃ κανεῖς ὅλο τὸν κόσμον δικό του, μὰ νὰ χάσῃ τὴν ψυχὴν του.

Ὅποιος δεξιόσῃ καὶ ντραπῇ νὰ ὁμολογήσῃ τὴν πίστην του σ' αὐτόν τὸν
κόσμον, δὲν μπορεῖ νὰ περιμένῃ, νὰ τὸν θυμηθῇ κι ὁ Κύριος στὴ Δευτέρα Παρου-
σία του.

Μερικοὶ μάλιστα ἀπ' ὅσους ἦσαν δίπλα του καὶ τὸν ἄκουαν —κι αὐτοὶ ἦσαν
οἱ μαθητὲς του — δὲ δὰ διατάσουν, τονίζει ὁ Χριστὸς, νὰ ὁμολογήσουν μὲ θάρ-
ρος τὴν πίστη τους, νὰ κηρύξουν τὸ λόγο του καὶ νὰ γίνουν ἀπόστολοι του. Αὐ-
τὴ εἶδαν τὴν Ἀνάστασή του καὶ δέχτηκαν τὴ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

ΔΙΔΑΓΜΑ

**Πρέπει ὅλα νὰ τὰ θυσιάσουμε γιὰ νὰ σώσουμε τὴν ψυχὴν μας ποὺ εἶναι αἰώνια κι
ἀθάνατη.**

Δ'. ΚΥΡΙΑΚΗ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (Μάρκ. Θ'. 17 - 31)

Ἡ θεραπεία ενός δυστυχισμένου παιδιού.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ: Κατεβαίνοντας ὁ Χριστὸς ἀπὸ τὸ βουνὸ Θαβὼρ μετὰ τὴν Μεταμόρφωσή του, συνάντησε πολὺ πλῆθος ποὺ ἐρχόταν νὰ τὸν ὑποδεχτῇ. Ἀνάμεσα ἀπ' αὐτὸ πετάχθηκε ἓνας ἄνθρωπος, ἔπεσε στὰ πόδια του καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ τοῦ γιαιτρέψῃ τὸ παιδί του.

ΚΕΙΜΕΝΟ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ ἄνθρωπὸς τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ, γονυπετῶν αὐτῷ καὶ λέγων· Διδάσκαλε, ἤνεγκά τὸν υἱόν μου πρὸς σέ, ἔχοντα πνεῦμα ἁλάων. Καὶ ὅπου ἂν αὐτὸν καταλάβῃ, ῥήσσει αὐτόν, καὶ ἀφρίζει καὶ τρίξει τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ, καὶ ξηραίνεται· καὶ εἶπον τοῖς μαθηταῖς σου ἵνα αὐτὸ ἐκβάλωσι, καὶ οὐκ ἴσχυσαν.

Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς αὐτῷ λέγει· ὦ γενεὰ ἄπιστος, ἕως πότε πρὸς ὑμᾶς ἔσομαι; Ἔως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν; Φέρετε αὐτὸν πρὸς με·

καὶ ἤνεγκαν αὐτὸν πρὸς αὐτόν. Καὶ ἰδὼν αὐτὸν εὐθέως τὸ πνεῦμα ἐσπάραξεν αὐτόν καὶ πεσὼν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκυλίετο ἀφρίζων.

Καὶ ἐπηρώτησε τὸν πατέρα αὐτοῦ· πόσος χρόνος ἐστίν, ὥς τοῦτο γέγονεν αὐτῷ;

Ὁ δὲ εἶπε· παιδίον· θεν. Καὶ πολλάκις αὐτόν καὶ εἰς πῦρ ἔβαλε καὶ εἰς ὕδατα, ἵνα ἀπολέσῃ αὐτόν· ἀλλ' εἴ τί δύνασαι βοηθήσῃς ἡμῖν, σπλαγχνισθεὶς ἐφ' ἡμᾶς.

Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· τὸ εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι.

Καὶ εὐθέως κράξας ὁ πατὴρ τοῦ παιδίου μετὰ δακρύων ἔλεγε· πιστεύω, κύριε· βοήθει μοι τῇ ἀπιστίᾳ.

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἓνας ἄνθρωπος ἦρθε κοντὰ στὸ Χριστό, γονάτισε καὶ τοῦ εἶπε· Διδάσκαλε σου ἔφερα τὸ γιό μου ποὺ ἔχει μέσα του πνεῦμα πονηρὸ καὶ τὸν κάνει ἅλαλο. Κι ὅταν τὸν κυριέψῃ τὸν κάνει καὶ σπαράζει καὶ ἀφρίζει καὶ τρίξει τὰ δόντια του καὶ γίνεται σὰν νεκρός. Καὶ εἶπα στοὺς μαθητές σου νὰ τὸ βγάλουν καὶ δὲν μπόρεσαν.

Ὁ Χριστὸς τοῦ ἀποκρίθηκε καὶ τοῦ εἶπε· ὦ γενεὰ ἄπιστη, ὥς πότε θὰ εἶμαι μαζί σας; Ὡς πότε θὰ σᾶς ὑποφέρω; Φέρτε τὸν ἄρρωστο σὲ μένα.

Καὶ τοῦ τὸν ἔφεραν. Καὶ σὰν τὸν εἶδε τὸ πνεῦμα ἀμέσως τὸ σπάραξε τὸ παιδί καὶ τὸ ἔκαμε νὰ πέσῃ καταγῆς καὶ νὰ κυλιέται ἀφρίζοντας.

Καὶ ρώτησε ὁ Χριστὸς τὸν πατέρα του· Πόσος καιρὸς εἶναι ἀπὸ τότε ποὺ τοῦ συνέβη αὐτό;

Ἐκεῖνος τοῦ ἀπάντησε· Ἀπὸ παιδίου. Πολλὲς φορὲς τὸ ἔρριξε στὴ φωτιά καὶ στὸ νερὸ νὰ τὸ σκοτώσῃ. Μὰ ἂν μπορῆς, λυτῇ σου μας καὶ βοηθήσῃς ἡμᾶς.

Κι ὁ Ἰησοῦς εἶπε· ἂν μπορῆς νὰ πιστέψῃς, ὅλα εἶναι δυνατὰ σὲ κείνον ποὺ ἔχει πίστη.

Κι ἀμέσως φώναξε ὁ πατέρας τοῦ παιδίου καὶ ἔλεγε μὲ δάκρυα· Πιστεύω, Κύριε· βοήθει μοι τῇ ἀπιστίᾳ.

Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς ὅ-
τι ἐπισυντρέχει ὄχλος, ἐπετί-
μησε τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ λέγων
αὐτῷ· τὸ πνεῦμα τὸ ἄλalon καὶ κωφόν, ἐγώ
σοι ἐπιτάσσω, ἐξελθε ἐξ αὐτοῦ, καὶ μηκέτι
εἰσέλθῃς εἰς αὐτόν.

Καὶ κράξαν, καὶ πολ-
λὰ σπαράξαν αὐτόν, ἐξῆλθε· καὶ ἐγένετο ὡ-
σεὶ νεκρός, ὥστε πολλοὺς λέγειν ὅτι ἀπέθα-
νεν.

Ὁ δὲ Ἰησοῦς κρατήσας αὐτόν τῆς χει-
ρὸς ἤγειρεν αὐτόν, καὶ ἀνέστη.

Ὅταν εἶδε ὁ Ἰησοῦς πὺς μαζεῦοι τὸν
κόσμος, πρόσταξε τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτο
λέγοντάς του· Πνεῦμα ἄλαλο καὶ κουφόν, ἐγώ
σὲ διατάζω. Νὰ βγῇς ἀπὸ τὸν ἄρρωστο καὶ
ποτὲ πιά νὰ μὴν ξαναμπῇς μέσα του.

Κι ἀφοῦ ἔκαμε τὸν ἄρρωστο νὰ φωνά-
ξῃ καὶ νὰ σπαράξῃ πολὺ, βγῆκε κι ἔγινε ὁ
ἄρρωστος σὰ νεκρός, ὥστε πολλοὶ λέγανε
πὺς πέθανε.

Μὰ ὁ Ἰησοῦς τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ

Καί εἰσελθόντα αὐτὸν εἰς οἶκον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐπηρώτων αὐτὸν κατ' ἰδίαν, ὅτι ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό;

Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· τοῦτο τὸ γένος ἐν οὐδενὶ δύναται ἐξελεθῆναι, εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ.

Καὶ ἐκεῖθεν ἐξελθόντες παρεπορεύοντο διὰ τῆς Γαλιλαίας, καὶ οὐκ ἤθελεν ἵνα τις γινῶ. Ἐδίδασκε γὰρ τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς, ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς χεῖρας ἀνθρώπων, καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν, καὶ ἀποκτανθεὶς, τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται.

Κι ἀφοῦ μπήκε ὁ Ἰησοῦς σ' ἓνα σπίτι οἱ μαθητές του τὸν ρωτοῦσαν ἰδιαίτεργως: Γιατί ἐμεῖς δὲν μπορέσαμε νὰ τὸ βγάλουμε τὸ πονηρὸ πνεῦμα;

Καὶ τοὺς εἶπε: αὐτὸ τὸ εἶδος τῶν δαιμόνων δὲν μπορεῖ νὰ βγῇ ἀλλιῶς παρὰ μόνο μὲ προσευχὴ καὶ νηστεία.

Κι ἀπὸ κεῖ βγαίνοντας προχωροῦσαν μέσα ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας καὶ δὲν ἤθελαν νὰ τὸ μάθῃ κανένας. Γιατὶ δίδασκε τοὺς μαθητές του κι ἔλεγε πῶς ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θὰ παραδοθῇ σὲ χεῖρια ἀνθρώπων καὶ θὰ τὸν σκοτώσουν κι ἀφοῦ θανατωθῇ, τὴν τρίτῃ ἡμέρᾳ θὰ ἀναστηθῇ.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Τὸ παιδί ἔπασχε ἀπὸ σεληνιασμό. Ὁ πατέρας τὸ ἔφερε στοὺς Ἀποστόλους, καὶ γιὰ νὰ τοὺς ἐκδέσῃ, λέει στὸ Χριστὸ πῶς δὲν μπόρεσαν νὰ τὸ γιαιτρέψουν. Ὁ Χριστὸς τὸν ρώτησε νὰ μάθῃ πόσον καιρὸ εἶναι ἀρρωστο τὸ παιδί. γιὰ νὰ δείξῃ στὸν πατέρα του πῶς ἡ ἀπιστία του ἔκανε τὸ παιδί νὰ ὑποφέρῃ. Ἄν πίστευε, θὰ τὸ ἔφερνε νωρίτερα, μὴ κι ὁ Χριστὸς εἶχε δυὸ χρόνι ἀτῶρα ποῦ ἔκανε τόσα θαύματα. Ὁ πατέρας ἀρχίζει νὰ πιστεύῃ καὶ νὰ παρακαλῇ τὸ Χριστὸ νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ στερεωθῇ πιότερο ἢ πίστη του.

Οἱ μαθητές του δὲν εἶχαν παρῆι ἀκόμα τὴ δύναμη νὰ ἐνεργοῦν πάνω σὲ ἀκάθαρτα πνεύματα κι ἔμαθαν πῶς μὲ τὴν προσευχὴ καὶ τὴ νηστεία ὁ ἄνθρωπος γίνεται καθαρότερος καὶ πνευματικώτερος.

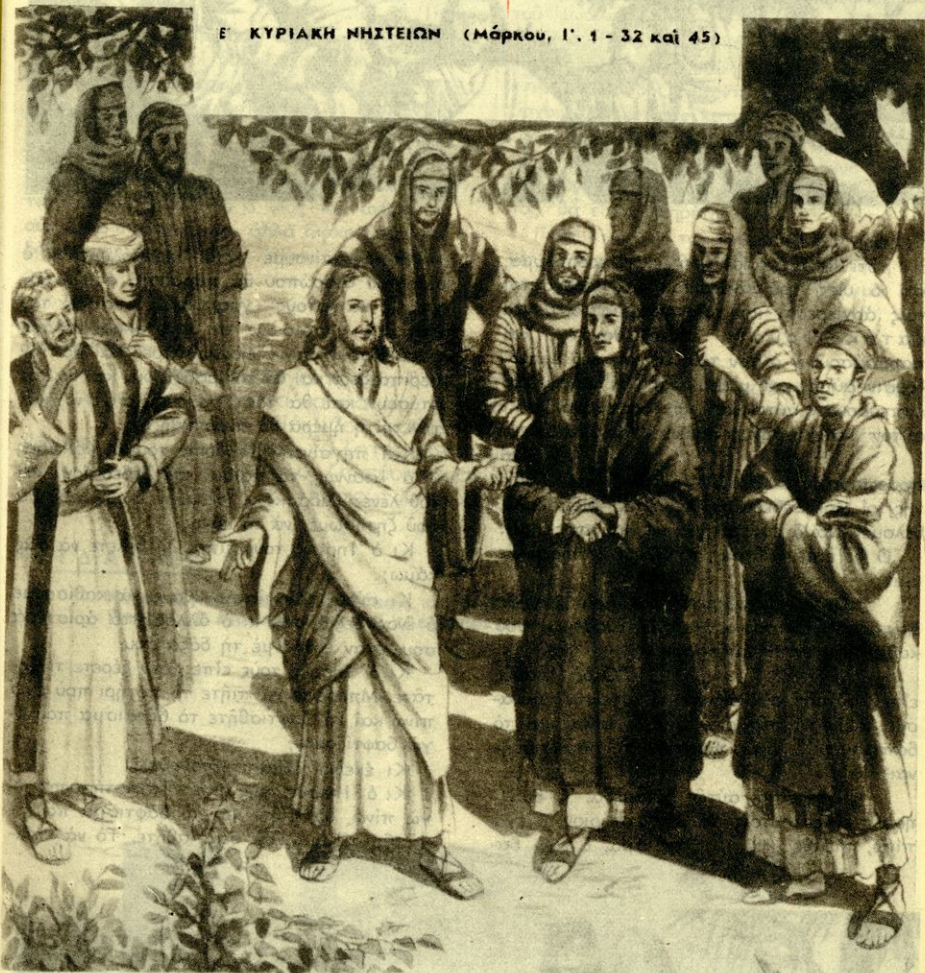
ΔΙΔΑΓΜΑ

Μὲ τὴν προσευχὴ καὶ τὴν νηστεία καταπολεμοῦμε τὴν ἁμαρτία.

Μὲ τὴν πίστη τῇ σταθερῇ καὶ ἀσάλευτῇ πρὸς τὸ Θεό, πετυχαίνουμε κάθε συνδρομὴ καὶ εὐεργεσίαν τοῦ Θεοῦ.

Ἡ φιλοποίησιν ἀπὸ τοῦ Ἰνστιτούτου Εκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

Ε΄ ΚΥΡΙΑΚΗ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (Μάρκου, Ι΄. 1 - 32 καὶ 45)

ΕΙΣΑΓΩΓΗ: Κάθε Έβραϊός, όπου κι ἂν βρισκόταν, ἔπρεπε τὸ Πάσχα νὰ πᾶν στὸ Ἱεροσόλυμα νὰ τὸ γιορτάσῃ στὸ Ναὸ τοῦ Σολομῶντος καὶ νὰ θυσιάσῃ στὸ βωμὸ ἓνα σφαχτὸ ἢ τουλάχιστο ἓνα περιστέρι. Ξεκίνησε κι ὁ Χριστὸς μὲ τοὺς μαθητὲς του.

ΚΕΙΜΕΝΟ

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ παραλαμβάνει ὁ Ἰη-
σοὺς τοὺς δώδεκα μαθητὰς αὐτοῦ καὶ ἤρξα-
το αὐτοῖς λέγειν τὰ μέλλοντα αὐτῷ συμβαί-
νειν·

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ πῆρε ὁ Χριστὸς τοὺς
δώδεκα μαθητὲς του κι ἄρχισε νὰ τοὺς λέει
αὐτὰ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ πάθῃ.

Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Εκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

..Ιδού ἀναβαίνομεν εἰς Ἱερουσόλυμα..

ὅτι ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἱερουσόλυμα, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδοθήσεται τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ τοῖς γραμματεῦσι, καὶ κατακρινοῦσιν αὐτὸν θανάτῳ, καὶ παραδώσουσιν αὐτὸν τοῖς ἔθνεσι, καὶ ἐμπαΐξουσιν αὐτῷ, καὶ μαστιγώσουσιν αὐτόν, καὶ ἐμπτύσουσιν αὐτῷ, καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν· καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται.

Καὶ προσπορεύονται αὐτῷ Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης, οἱ υἱοὶ Ζεβεδαίου, λέγοντες· διδάσκαλε, θέλομεν ἵνα ὁ ἐκὼν αἰτήσωμεν ποιήσης ἡμῖν.

Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· τί θέλετε ποιήσαι με ὑμῖν;

Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· δὸς ἡμῖν, ἵνα εἰς ἐκ τῶν δεξιῶν σου καὶ εἰς ἐξ ἐκωνύμων σου καθίσωμεν ἐν τῇ δόξῃ σου.

Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· οὐκ οἶδατε τί αἰτεῖσθε. Δύνασθε πιεῖν τὸ ποτήριον ὃ ἐγὼ πίνω, καὶ τὸ βάπτισμα, ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι, βαπτισθῆναι;

Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· δυνάμεθα. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· τὸ μὲν ποτήριον, ὃ ἐγὼ πίνω, πίεσθε· καὶ τὸ βάπτισμα, ὃ ἐγὼ βα-

πτίζομαι, στὰ Ἱερουσόλυμα καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θὰ παραδοθῇ στοὺς ἀρχιερεῖς καὶ στοὺς γραμματεῖς καὶ θὰ τὸν καταδικάσουν σὲ θάνατον καὶ θὰ τὸν παραδώσουν στοὺς εἰδωλολάτρεις καὶ θὰ τὸν περιπαίξουν καὶ θὰ τὸν ραβδίσουν καὶ θὰ τὸν φτύσουν καὶ θὰ τὸν σκοτώσουν καὶ τὴν τρίτῃ ἡμέρᾳ θὰ ἀναστήθῃ.

Καὶ πηγαίνουν μπροστὰ τοῦ ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης, τὰ παιδιὰ τοῦ Ζεβεδαίου, καὶ τοὺς λένε· διδάσκαλε, θέλουμε ἐκεῖνο ποῦ θὰ σοῦ ζητήσωμε, νὰ τὸ κάνης.

Κι ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε· τί θέλετε νὰ σᾶς κάμω;

Κι αὐτοὶ τοῦ εἶπαν· Κάνε νὰ καθίσουμε ὁ ἕνας δεξιὰ σου καὶ ὁ ἄλλος στὰ ἀριστερὰ σου, ὅταν ἔρθης μετὰ τὴ δόξα σου.

Κι ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε· Δὲν ξέρετε τί ζητᾶτε. Μπορεῖτε νὰ πιήτε τὸ ποτήρι ποῦ ἐγὼ πίνω καὶ νὰ βαπτισθῆτε τὸ βάπτισμα ποῦ ἐγὼ βαπτίζομαι;

Κι ἐκεῖνοι εἶπαν· μπορούμε.

Κι ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε· Τὸ ποτήρι ποῦ ἐγὼ πίνω, θὰ πιήτε καὶ τὸ βάπτισμα ποῦ ἐγὼ βαπτίζομαι, θὰ βαπτισθῆτε. Τὸ νὰ καθί-

πιτίζομαι, βαπτισθήσεσθε. Τὸ δὲ καθίσαι ἐκ δεξιῶν μου καὶ εὐωνύμων μου, οὐκ ἔστιν ἐμὸν δοῦναι, ἀλλ' οἷς ἡτοίμασαι.

Καὶ ἀκούσαντες οἱ δέκα ἤρξαντο ἀγανακτεῖν περὶ Ἰακώβου καὶ Ἰωάννου.

Ὁ δὲ Ἰησοῦς προσκαλεσάμενους αὐτούς, λέγει αὐτοῖς· οἴδατε ὅτι οἱ δοκοῦντες ἄρχειν τῶν ἐθνῶν, κατακυριεύουσιν αὐτῶν· καὶ οἱ μεγάλοι αὐτῶν κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν. Οὐχ οὕτω δὲ ἔσται ἐν ὑμῖν· ἀλλ' ὃς ἐὰν θέλῃ γενέσθαι μέγας ἐν ὑμῖν, ἔσται ὑμῶν διάκονος· καὶ ὃς ἐὰν θέλῃ ὑμῶν γενέσθαι πρῶτος, ἔσται πάντων δοῦλος. Καὶ γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι, καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Ὁ Χριστὸς προλέγει τὰ ὅσα δὴ γίνονται γιὰ νὰ νιώσουν αἱ μαθητὲς τοῦ πῶς δειληματικὰ τὰ κάνη ὅλα καὶ νὰ μὴν. Ξαφνιαστοῦν καὶ τὰ χάσουν.

Ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Ἰακώβος, παιδιὰ τῆς Σαλώμης, πού ἦσαν συγγενεῖς τῆς Παναγίας, εἶχαν τὸ δάρρος νὰ ζητήσουν πρωτοκαθεδρία.

Οἱ ἄλλοι Ἀπόστολοι ζηλεύουν γιατί ἄκόμα δὲν ἔγιναν τέλειοι. Μανάχα μετὰ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου, λυτρώθηκαν ἀπὸ κάθε ἀνδρώπινο πάθος.

ΔΙΔΑΓΜΑ

Νὰ μὴ ζητᾶμε τιμητικὲς θέσεις καὶ διακρίσεις, ἀκόμα κι ἂν ἀξίζουμε γι' αὐτά. Πρέπει νὰ εἴμαστε ταπεινοὶ καὶ ἐξυπηρετικοὶ στοὺς ἄλλους γιὰ νὰ ἀναδειχτοῦμε.

...τὸ ποτήριον, ὃ ἐγὼ πίνω πίεσθε...

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ (Ιωάνν. ΙΒ'. 1-18)

ΕΙΣΑΓΩΓΗ: Ὁ Χριστὸς πηγαίνοντας με τοὺς μαθητὰς του στὰ Ἱεροσόλυμα γιὰ τὸ Πάσχα, περνᾷ ἀπ' τὴ Βηθανία, ὅπου ἔμενε ὁ φίλος του Λάζαρος.

ΚΕΙΜΕΝΟ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Πρὸ ἑξ ἡμερῶν τοῦ πάσχα ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Βηθανίαν, ὅπου ἦν Λάζαρος ὁ τεθνηκώς, ὃν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν.

Ἐποίησαν οὖν αὐτῷ δεῖπνον ἐκεῖ, καὶ ἡ Μάρθα διηκόνει· ὁ δὲ Λάζαρος ἦν εἰς τῶν συνανακειμένων αὐτῷ.

Ἦ οὖν Μαρία λαβούσα λίτραν μύρου νάρδου πιστικῆς πολυτίμου, ἤλειψε τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἔξέμαξε αἱματὶς θριξίν αὐτῆς τοὺς πόδας αὐτοῦ· ἡ δὲ οἰκία ἐπληρώθη ἐκ τῆς ὁσμῆς τοῦ μύρου.

Λέγει οὖν εἰς ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, Ἰούδας Σίμωνος ὁ Ἰσκαριώτης, ὁ μέλλων αὐτὸν παραδόναι· διατὶ τοῦτο τὸ μῦρον οὐκ ἐπράθη τριακοσίων δηναρίων καὶ ἐδόθη πτωχοῖς;

Εἶπε δὲ τοῦτο, οὐχ ὅτι περὶ τῶν πτωχῶν ἔμελεν αὐτῷ, ἀλλ' ὅτι κλέπτῃς ἦν, καὶ τὸ γλῶσσό κομῶν εἶχε, καὶ τὰ βαλλόμενα ἐβάσταζεν.

.. διατὶ τοῦτο τὸ μῦρον οὐκ ἐπράθη..

Ἐξί μερες πρὶν ἀπὸ τὸ Πάσχα ὁ Ἰησοῦς ἦρθε στὴ Βηθανία, ὅπου ἦταν ὁ Λάζαρος, ποὺ εἶχε πεθάνει καὶ τὸν ἀνέστησε ἀπὸ τοὺς νεκροῦς.

Τοῦ ἑκάμαν, λοιπόν, ἐκεῖ τραπέζι κι ἡ Μάρθα ὑπηρετοῦσε. Ὁ Λάζαρος ἦταν ἕνας ἀπὸ κεῖνους ποὺ καθόταν μαζί του.

Ἡ Μαρία πῆρε μιὰ λίτρα ἄρωμα γνήσιο καὶ πολύτιμο νάρδο, ἄλειψε τὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ τὰ σφουγγίσει μετὰ μαλλιά της. Τὸ σπίτι γέμισε ἀπὸ τὴν μυρωδιὰ τοῦ μύρου.

Λέει τότε ἕνας ἀπὸ τοὺς μαθητὲς του, ὁ Ἰούδας τοῦ Σίμονα, ὁ Ἰσκαριώτης, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ τὸν παραδώσει: Γιατί αὐτὸ τὸ ἄρωμα δὲν πωλήθηκε γιὰ τριακόσια δηνάρια ποὺ θὰ δίναμε στοὺς φτωχοὺς;

Τὸ εἶπε αὐτό, ὅχι γιατί τὸν ἐνοιαζε γιὰ τοὺς φτωχοὺς, ἀλλὰ γιατί ἦταν κλέφτης κι εἶχε τὸ χρηματοφυλάκιο καὶ κρατοῦσε τίς συνεισφορές.

Εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς· ἄφες αὐ-
τὴν· εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ μου τε-
τήρηκεν αὐτό. Τοὺς πτωχοὺς γὰρ πάντοτε
ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν, ἐμὲ δὲ οὐ πάντοτε ἔχε-
τε.

Ἔγνω οὖν ὄχλος πολὺς ἐκ τῶν Ἰουδαίων
ὅτι ἐκεῖ ἔστι· καὶ ἦλθον οὐ διὰ τὸν Ἰησοῦν
μόνον, ἀλλ' ἵνα καὶ τὸν Λάζαρον ἴδωσιν, ὃν
ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν. Ἐβουλεύσαντο δὲ οἱ ἀρ-
χιερεῖς, ἵνα καὶ τὸν Λάζαρον ἀποκτείνωσιν·
ὅτι πολλοὶ δι' αὐτὸν ὑπήγον τῶν Ἰουδαίων,
καὶ ἐπίστευον εἰς τὸν Ἰησοῦν.

Τῇ ἐπαύριον ὁ
χλος πολὺς ὁ ἐλθὼν εἰς τὴν ἑορτὴν, ἀκούσαν-
τες ὅτι ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα,
ἔλαβον τὰ βάγια τῶν φοινίκων καὶ ἐξῆλθον
εἰς ὑπάντησιν αὐτῷ, καὶ ἔκραζον· ὡσαννά,
εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου,
ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ.

Εἶπε, λοιπόν, ὁ Ἰησοῦς· Ὑπομένετε τὴν τὴν
ἡμέραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ μου θὰ κάμῃ τὸ ἴ-
διο. Γιατί τοὺς φτωχοὺς θὰ τοὺς ἔχετε πάν-
τα μαζί σας, ἐμένα ὁμως δὲ θὰ μὲ ἔχετε πάν-
τοτε.

Τὸ ἔμαθε πολὺς κόσμος ἀπὸ τοὺς Ἰου-
δαίους πὺς ἦταν ἐκεῖ κι ἦρθαν ὄχι μονάχα
νὰ ἰδοῦν τὸ Χριστό, ἀλλὰ καὶ τὸ Λάζαρο ποὺ
ἀνάστησε ἀπὸ τοὺς νεκροὺς. Οἱ ἀρχιερεῖς
μάλιστα σκέφτηκαν νὰ σκοτώσουν καὶ τὸν
Λάζαρο γιατί πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους
πήγαιναν καὶ τὸν ἐβλεπαν καὶ πίστευαν στὸ
Χριστό.

Τὴν ἄλλη μέρα, πολὺς κόσμος, ποὺ εἶχεν
ἔρθει στὴ γιορτὴ, ὅταν ἀκουσε πὺς ὁ Ἰη-
σοὺς ἔρχεται στὰ Ἱεροσόλυμα, πήρε δάγια
κι ἔτρεξε νὰ τὸν ὑποδεχθῇ φωνάζοντας· ὡς
μὰς σώση! Εὐλογημένος αὐτὸς ποὺ ἔρχεται
στὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου. Εἶναι ὁ βασιλιάς τοῦ
Ἰσραὴλ.

.. ὡσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου..

Εὐρῶν δὲ ὁ Ἰ-
ηοὺς ὄναριον, ἐκάθισεν ἐπ' αὐτό, καθὼς ἐ-
στι γεγραμμένον· μὴ φοβοῦ, θυγάτερ Σιών·
ἰδοὺ ὁ βασιλεὺς σου ἔρχεται καθήμενος ἐπὶ
πᾶλιν ὄνου.

Ταῦτα δὲ οὐκ ἔγνωσαν οἱ μαθη-
ταὶ αὐτοῦ τὸ πρῶτον· ἀλλ' ὅτε ἐδοξάσθη ὁ
Ἰησοῦς, τότε ἐμήνηθησαν ὅτι ταῦτα ἦν ἐπ'
αὐτῷ γεγραμμένα, καὶ ταῦτα ἐποίησαν αὐ-
τῷ.

Ἐμαρτύρει οὖν ὁ ὄχλος ὁ ὢν μετ' αὐτοῦ,
ὅτι τὸν Λάζαρον ἐφώνησεν ἐκ τοῦ μνημείου,
καὶ ἤγειρεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν διὰ τοῦτο καὶ
ὑπήντησεν αὐτῷ ὁ ὄχλος, ὅτι ἤκουσε
τοῦτο αὐτὸν πεποιηκέναι τὸ σημεῖον.

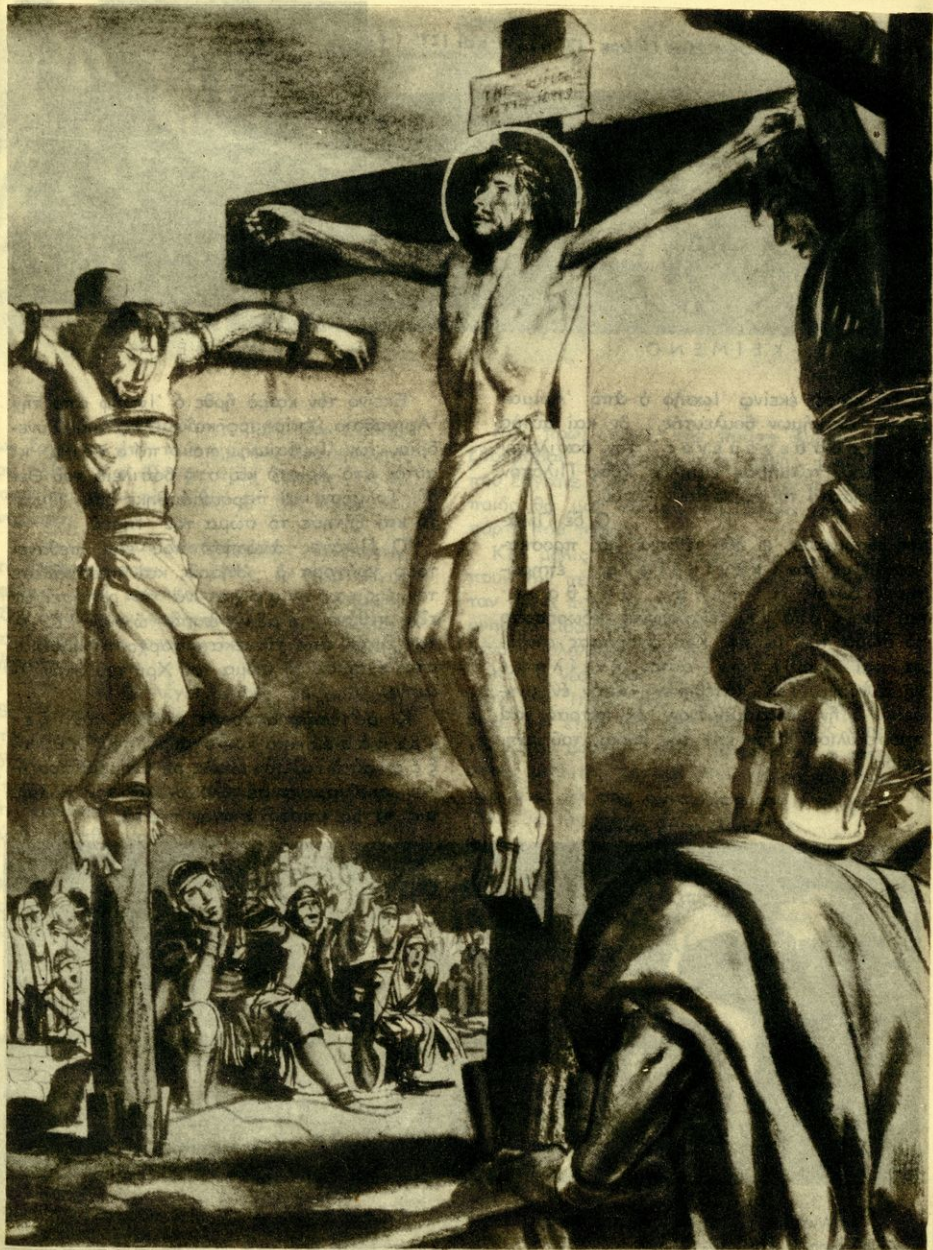
Παρατηρήσεις

- Τὸ Πάσχα (Πεσάχ = ἀπολύτρωση) τὸ γιόρταζαν μονάχα στήν Ἱερουσαλήμ, σύμφωνα με
τὸ Μωσαϊκὸ Νόμο, γιὰ νὰ θυμίσῃ τῇ σωτηρίᾳ τῶν Ἑβραίων ἀπὸ τῇ δουλείᾳ τῶν Αἰγυπτίων καὶ
τὴν διάβαση τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.
- Ὁ Λάζαρος περιποιόταν πάντα τὸ Χριστὸ στὸ σπίτι του καὶ ὁ στενὸς αὐτοῦ σύνδεσμος
ἔκαμε τὸ Χριστὸ νὰ τὸν ἀναστήσῃ. Ὁ τάφος του ὥς εἰς ἀδικτος ὡς τὰ σήμερα καὶ κατεβαίνει
καίνει ἐκεῖ μετ' 27 σκαλοπάτια.
- Τὸ τραπέζι γινόταν στὸ σπίτι τοῦ Σίμωνα τοῦ λεπροῦ.
- Τὸ σακούλι μετὰ τὰ χρήματα τὸ κρατοῦσε πάντα ὁ Ἰούδας πού ἦταν τίμιος στήν ἀρχή, καὶ
ὕστερα κατάντησε φιλάργυρος καὶ προδότης.
- Οἱ Ἀνατολίτες τότε, γιὰ νὰ ἐκφράσουν τὸν ἐνδουσιασμό τους, κρατοῦσαν κλαδιά ἀπὸ
φοίνικες, δάφνες κλπ. Τὸ ἴδιο ἔκαναν καὶ οἱ Ἑβραῖοι τῶρα πιστεύοντας πῶς ὁ Χριστὸς ἦταν ὁ διά-
δοχος τοῦ Δαβὶδ, ὁ βασιλεὺς πού δὲ τοὺς ἐλευθέρωνε ἀπὸ τοὺς Ῥωμαίους.
- Οἱ βασιλιάδες τότε, στήν εἰρηνικὴ περίοδο, καβαλικοῦσαν γαϊδουράκια.

Δίδαγμα

**Νὰ δείχνουμε πάντα τὴν εὐγνωμοσύνη μας σὲ κείνους πού μᾶς εὐεργέτησαν.
Νὰ καθαρίσουμε τὴν ψυχὴ μας ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, γιὰ νὰ ὑποδεχτοῦμε μέσα μας τὸ
Χριστό.**

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ (Μάρκ. ΙΖ' 43-57 καὶ ΙΣΤ' 1-8)

ΕΙΣΑΓΩΓΗ: Ὁ Χριστὸς πέθανε πάνω στό Σταυρὸ σάν κατάδικος ἐπαναστάτης. Ἦταν πολὺ δύσκολο νὰ βρεθῇ ἄνθρωπος νὰ ζητήσῃ τὸ σῶμα του, γιὰ νὰ τὸ θάψῃ. Τὸ θάρρος αὐτὸ τὸ βρῆκε ὁ Ἰωσήφ ἀπ' τὴν Ἀριμάθαια.

Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Ἑκκλῃασθευτικῆς Πολιτικῆς

ΚΕΙΜΕΝΟ

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, εὐσχήμων βουλευτής, ὃς καὶ αὐτὸς ἦν προσδεχόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ, τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλάτου καὶ ἡτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ.

Ὁ δὲ Πιλάτος ἐθαύμασεν, εἰ ἥδη τέθνηκε, καὶ προσκαλεσάμενος τὸν κεντυρίωνα, ἐπηρώτησεν αὐτόν, εἰ πάλαί ἀπέθανε· καὶ γνοὺς ἀπὸ τοῦ κεντυρίωνος, ἔδωρήσατο τὸ σῶμα τῷ Ἰωσήφ. Καὶ ἀγοράσας σινδόνα, καὶ καθελὼν αὐτόν, ἐνείλησε τῇ συνδόνι, καὶ κατέθηκεν αὐτὸν ἐν μνημείῳ, ὃ ἦν λελατομημένον ἐκ πέτρας, καὶ προσεκύλισε λίθον ἐπὶ τὴν θύραν τοῦ μνημείου.

Ἐνείλησε τῇ σινδόνι..

Ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία Ἰωσή ἐθεώρουν ποῦ τίθεται.

Καὶ διαγενομένου τοῦ Σαββάτου, Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου καὶ Σαλώμη, ἡγόρασαν ἀρώματα, ἵνα ἐλθοῦσαι ἀλείψωσιν αὐτόν.

Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Ἐκεῖνον τὸν καιρὸ ἦρθε ὁ Ἰωσήφ ἀπὸ τῆς Ἀριμαθαίας, ἐπίσημος καὶ μέλος τοῦ Συνεδρίου τῶν Ἰουδαίων, ποῦ πιστεύει καὶ αὐτὸς στὸ Χριστὸ καὶ στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Τόλμησε καὶ παρουσιάσθηκε στὸν Πιλάτο καὶ ζήτησε τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ.

Ὁ Πιλάτος ἀπόρησε ποῦ εἶχε πεθάνει τόσο γρήγορα ὁ Ἰησοῦς καὶ προσκάλεσε τὸν ἐκατόνταρχο νὰ τὸν ρωτήσῃ ἂν εἶχε πεθάνει πρὶν ἀπὸ ὥρα. Κι ὅταν ἔμαθε ἀπὸ τὸν ἐκατόνταρχο τὰ καθέκαστα, ἐχάρισε τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ στὸν Ἰωσήφ.

Κι ὁ Ἰωσήφ ἀγόρασε σινδόνι, τὸν ξεκρέμασε ἀπὸ τὸν σταυρὸ, τὸν τύλιξε σ' αὐτὸ καὶ τὸν ἔβαλε σὲ μνημεῖο ποῦ ἦταν σκαλισμένο σὲ δράχο καὶ τοῦ κύλισε μιὰ πέτρα μπροστὰ στὴν πόρτα.

Καὶ ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ Μαρία τοῦ Ἰωσή βλέπανε ποῦ τὸν ἔθαψαν.

Κι ἀφοῦ πέρασε τὸ Σάββατο, ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ Μαρία τοῦ Ἰακώβου καὶ ἡ Σαλώμη, ἀγόρασαν ἀρώματα γιὰ νὰ πᾶνε ν' ἀλείψουν τὸ σῶμα του.

Καὶ λίαν πρωΐ τῆς μιᾶς τῶν Σαββά-
των ἔρχονται ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἀνατείλαντος
τοῦ ἡλίου. Καὶ ἔλεγον πρὸς ἑαυτάς· τίς ἀ-
ποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ
μνημείου;

Καὶ ἀναβλέψασαι θεωροῦσιν,
ὅτι ἀποκεκύλισται ὁ λίθος· ἦν γὰρ μέγας
σφόδρα. Καὶ εἰσελθοῦσαι εἰς τὸ μνημεῖον,
εἶδον νεανίσκον καθήμενον ἐν τοῖς δεξιοῖς,
περιβεβλημένον στολὴν λευκὴν, καὶ ἐξεθαμ-
βήθησαν.

Ὁ δὲ λέγει αὐταῖς· μὴ ἐκθαμβεί-
σθε· Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρητὸν τὸν ἐ-
σταυρωμένον· ἡγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε· ἴδε ὁ
τόπος, ὅπου ἔθηκαν αὐτόν. Ἀλλ' ὑπάγετε,
εἰπατε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ καὶ τῷ Πέτρῳ,
ὅτι προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ
αὐτὸν ὄψεσθε, καθὼς εἶπεν ὑμῖν.

Καὶ ἐξελθοῦσαι
ἔφυγον ἀπὸ τοῦ μνημείου· εἶχε δὲ αὐτάς τρό-
μος καὶ ἔκστασις, καὶ οὐδενὶ οὐδὲν εἶπον· ἐ-
φοβοῦντο γάρ.

Καὶ πρωΐ - πρωΐ, τὴν πρώτη ἡμέρα τῆς
ἐβδομάδας, ἔρχονται στὸν τάφο, τὴν ὥρα
ποῦ ἔβγαине ὁ ἥλιος, κι ἔλεγον μεταξύ τους:
ποιός θὰ μᾶς κυλίση τὴν πέτρα ἀπὸ τὴν
πύρτα τοῦ τάφου;

Καὶ μόλις σήκωσαν τὰ μάτια τους, βλέ-
πουν τὴν πέτρα νὰ εἶναι κυλισμένη. Καὶ ἦ-
ταν πάρα πολὺ μεγάλη. Καὶ μπαίνοντας στὸ
μνημεῖο εἶδαν ἕνα νέο νὰ κάθεται δεξιά, ντυ-
μένο μ' ὁλόλευκη στολή καὶ θαμπώθηκαν.

Καὶ ὁ νέος τοὺς λέει: Μὴν ἀπορεῖτε. Ζη-
τᾶτε τὸν Ἰησοῦ ποῦ σταυρώθηκε. Ἀναστή-
θηκε, δὲν εἶναι πιά ἔδῳ. Νὰ τὸ μέρος ὅπου
τὸν εἶχαν βάλει. Ἀλλὰ πηγαίνετε νὰ πῆτε
στοὺς μαθητὲς του καὶ στὸν Πέτρο πὼς σᾶς
περιμένει νὰ σᾶς συναντήση στὴ Γαλιλαία.
Ἐκεῖ θὰ τὸν ἰδῆτε, ὅπως σᾶς εἶπε.

Καὶ θγαίνοντας ἔξω γρήγορα, ἔφυγαν ἀ-
πὸ τὸ μνημεῖο. Τὶς εἶχε πιάσει τρόμος κι ἐκ-
πληξη καὶ δὲν εἶπαν τίποτα σὲ κανένα, γιὰτὶ
ἐφοβοῦντο.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

- Ο Πιλάτος δαύμασε πού πέθανε τόσο γρήγορα ο Χριστός γιατί ο σταυρικός θάνατος άργεί, άμα μάλιστα είναι κανείς νέος και γερός.
- Η Μαρία ή Μαγδαληνή καταγόταν από τή Μάγδαλα. Άλλοτε έπασχε από δαιμόνια και τήν γιάτρεψε ο Χριστός. Η Μαρία του Ίακώβου ήταν γυναίκα του Άλφαίου ή Κλωπά και μάνα του Ίακώβου του μικρού και του Ίωσή. Οι τρεις αυτές μυροφόρες άγόρασαν άρώματα κι ήρθαν ν' άλείψουν τό σώμα του Χριστού γιατί πίστευαν —όπως κι οι Ίουδαίοι τότε— ότι αυτά διατηρούν τό σώμα άκέραιο κ' ευώδιαστό.
- Ο νέος πού είδαν. ήταν ο άγγελος πού είχε κυλήσει τήν πέτρα κατά τήν Άνάσταση.

ΔΙΔΑΓΜΑ

Νά είμαστε τολμηροί και νά κάνουμε ώς τό τέλος τό καθήκον μας πρός τό Θεό και τούς ανθρώπους.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ
 (Ιωάν. Ε'. 1-15)

ΕΙΣΑΓΩΓΗ: Ὁ Χριστὸς θρέθηκε στὴν Κανὰ τῆς Γαλιλαίας, ὅπου ἔκαμε τὸ νερὸ κρασί κι ἐκεῖ γιάτρεψε ἀπὸ μακριὰ τὸ γιό ἑνὸς βασιλικοῦ ἀνδρώπου ποὺ ἦταν ἄρρωστος στὴν Καπερναοὺμ. Ἀπὸ κεῖ πήγε στὰ Ἱεροσόλυμα ποὺ γιορτάζονταν οἱ νίκες κατὰ τῶν ἐχθρῶν.

ΚΕΙΜΕΝΟ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα, ἔστι δὲ ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις, ἐπὶ τῇ προβατικῇ κολυμβήθρᾳ ἡ ἐπιλεγομένη Ἑβραϊστὶ Βηθεσδά, πέντε στοᾶς ἔχουσα.

ἐν ταύταις κατέκειτο πλῆθος πολιτῶν, ἀσθενούντων, τυφλῶν, χωλῶν, ξηρῶν ἐκδεχομένων τὴν τοῦ ὕδατος κίνησιν. ἄγγελος γὰρ κατὰ καιρὸν κατέβαινεν ἐν τῇ κολυμβήθρᾳ καὶ ἐτάρασσε τὸ ὕδωρ· ὁ οὖν πρῶτος ἐμβὰς μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος ὑγιὴς ἐγίνετο, ὃ δὴ ποτε κατείχετο νοσήματι.

ἦν δέ τις ἀνθρωπος ἐκεῖ τριάκοντα καὶ ὀκτὼ ἔτη ἔχων ἐν τῇ ἀσθενείᾳ αὐτοῦ.

Ἐκείνῳ τὸν καιρὸ, σήκωσε ὁ Χριστὸς τὰ μάτια του πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ εἶπε:

Πατέρα μου, ἦρθε ἡ ὥρα νὰ δοξάσης τὸ γιό σου καὶ νὰ σὲ δοξάσῃ καὶ κείνος. Ἔδωσες σ' αὐτὸν ἐξουσία γιὰ κάθε ζωντανὸ ἄνθρωπο, ὥστε μὲ ὅλα ἐκεῖνα ποὺ τοῦ ἔδωκες, νὰ μπορῇ ὁ γιός σου νὰ δώσῃ στοὺς ἀνθρώπους τὴν αἰώνια ζωὴ. Καὶ ἡ αἰώνια ζωὴ εἶναι: Νὰ γνωρίσουν Σένα, τὸ μόνο ἀληθινὸ Θεὸ κι ἐκείνον ποὺ ἔστειλες, τὸν Ἰησοῦ Χριστό.

Ἐγὼ σὲ δόξασα πάνω στὴ γῆ γιατί τελείωσα τὸ ἔργο ποὺ μὲ ἔστειλες νὰ κάνω. Καὶ τώρα δόξασέ με ἐσὺ πατέρα κοντά σου καὶ δώσε μου τὴ δόξα, ποὺ εἶχα κοντά σου ἀνέκαθεν πρὶν νὰ γίνῃ ὁ κόσμος.

τοῦτον ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς κατακείμενον καὶ γνοὺς ὅτι πολὺν ἤδη χρόνον ἔχει, λέγει αὐτῷ· θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι;

ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀσθενὴς· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν παραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν· ἐνῷ δὲ ἔρχομαι ἐγώ, ἄλλος πρὸ ἐμοῦ καταβαίνει.

λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ἔγειρε, ἄρον τὸν κράββατόν σου καὶ περιπάτει.

καὶ εὐθὺς ἐγένετο ὑγιὴς ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἤρε τὸν κράββατον αὐτοῦ καὶ περιπατεῖ. ἦν δὲ σάββατον ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ. ἔλεγον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι τῷ θεραπευμένῳ· σάββατον ἐστίν· οὐκ ἔξεστί σοι ἄραι τὸν κράββατον.

ἀπεκρίθη αὐτοῖς· ὁ ποιήσας με ὑγιή, ἐκείνός μοι εἶπεν· ἄρον τὸν κράββατόν σου καὶ περιπάτει.

ἠρώτησαν οὖν αὐτόν· τίς ἐστίν ὁ ἄνθρωπος, ὁ εἰπὼν σοι, ἄρον τὸν κράββατόν σου καὶ περιπάτει;

ὁ δὲ ἰαθεὶς οὐκ ᾔδει· τίς ἐστίν· ὁ γὰρ Ἰησοῦς ἐξένευσεν, ὄχλου ὄντος ἐν τῷ τόπῳ.

Μόλις τὸν εἶδε ὁ Ἰησοῦς καὶ κατάλαβε πῶς πολὺν καιρὸ θρῖσκόταν ἐκεῖ, τοῦ λέει· θέλεις νὰ γίνῃς καλά;

Ὁ ἀσθενὴς ἀπάντησε· Κύριε, δὲν ἔχω ἄνθρωπον νὰ με δουτήσῃ στὴ δεξαμενὴ μὲν κινηθῇ τὸ νερό της. Κι ἐνῷ εἶναι ἡ σειρά μου ἄλλος κατεβαίνει πρωτύτερα.

Τότε τοῦ λέει ὁ Ἰησοῦς· σήκω, πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ περπάτα.

Κι ἀμέσως ἐγίνε καλά ὁ ἄνθρωπος, πῆρε τὸ κρεβάτι του καὶ περπατοῦσε. Κι ἦταν Σάββατο κείνη τὴν ἡμέρα. Ἐλεγον τότε οἱ Ἰουδαῖοι στὸ γιατρεμένο· Εἶναι Σάββατο καὶ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ σηκώνῃς τὸ κρεβάτι σου.

Κι αὐτὸς τοὺς ἀποκρίθηκε· ἐκείνος ποὺ με γιάτρεψε, ἐκείνος μοῦ εἶπε «πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ περπάτα».

Τὸν ρώτησαν τότε· ποίος εἶναι αὐτὸς ποὺ σοῦ εἶπε «πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ περπάτα»;

Μὰ ὁ γιατρεμένος δὲν ᾔδει ποίος εἶναι. Γιατὶ ὁ Χριστὸς ἀπομακρύνθηκε ὅταν μαζεῦθηκε κόσμος στὸ μέρος ἐκεῖνο.

μετά ταῦτα εὕρισκει αὐτόν
ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ ἱερῷ καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἴδε, ὑ-
γιὴς γέγονας, μηκέτι ἀμάρτανε, ἵνα μὴ χεῖ-
ρόν σοί τι γένηται.

ἀπῆλθεν ὁ ἄνθρωπος καὶ ἀ-
νήγγειλε τοῖς Ἰουδαίοις, ὅτι Ἰησοῦς ἐστίν
ὁ ποιήσας αὐτὸν ὑγιή.

Ἀργότερα, τὸν ὄρηκε ὁ Χριστὸς στὸ Ναὸ
τοῦ Σολομῶνα καὶ τοῦ εἶπε· νὰ ποῦ ἔγινες
καλά. Τώρα νὰ μὴ ξανακάνης ἀμαρτία γιὰ
νὰ μὴ πάθης χειρότερα.

Ἐφυγε, λοιπόν, ὁ ἄνθρωπος καὶ εἶπε
στοὺς Ἰουδαίους πὼς ὁ Ἰησοῦς εἶναι ἐκείνος
πρὸς τὸν ἔκανε καλά.

Παρατηρήσεις

Ὅλες οἱ ἀρχαῖες πόλεις ἔχιναν τείχη. Στὸ βόρειο μέρος τοῦ τείχους, πού
περιέβαλε τὰ Ἱεροσόλυμα, ἦταν ἡ προβατική πύλη, ἀπ' ὅπου ἔμπαιναν τὰ πρόβα-
τα πού προορίζονταν γιὰ τίς θυσίες. Ἐκεῖ ἦταν δεξαμενὴ μὲ νερὸ πού ἀνάβλυζε
κι ὅπου ἔπλυναν τὰ ἐντόσθια τῶν θυσιαζομένων ζώων.

Τὰ νερά τῆς Βηθεσδα ἦσαν μεταλλικά, χρώματος ἐρυθροῦ, κι ἀποκοῦσαν ἱαματι-
κὴ δύναμη μονάχα μὲ τὴν ἑκτακτὴ κίνηση πού τοὺς ἔκανε ὁ ἄγγελος

Ὁ παρόλυτος θρискόταν ἐκεῖ 38 χρόνια χωρὶς νὰ βρεθῇ ἕνας πονετικὸς
Ἰουδαῖος νὰ τὸν βοηθήσῃ.

Δίδαγμα

**Πρέπει νὰ βοηθᾶμε ὅποιον θρискεται σὲ δυστυχία, χωρὶς νὰ ζητᾶμε ἐπαίνους γιὰ
μιὰ καλὴ πράξη.**

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ

(Ιωάν. Δ'. 5-42)

ΕΙΣΑΓΩΓΗ - Οι Φαρισαίοι έμαθαν πώς ο Χριστός έχει πολλούς μαθητάς και όπαδούς άπ' τόν 'Ιωάννη τόν Πρόδρομο. Αυτό άναγκάζει τόν Χριστό νά πάη άπ' τήν 'Ιουδαία στή Γαλιλαία, περνώντας μέσ' άπ' τή Σαμαρεία.

ΚΕΙΜΕΝΟ

Τώ καιρῷ ἐκεῖνῳ ἔρχεται ὁ 'Ιησοῦς εἰς πόλιν τῆς Σαμαρείας, λεγομένην Σειχάρ, πλησίον τοῦ χωρίου, ὃ ἔδωκεν 'Ιακώβ 'Ιωσήφ τῷ υἱῷ αὐτοῦ· ἦν δέ ἐκεῖ πηγή τοῦ 'Ιακώβ. ὁ οὖν 'Ιησοῦς, κεκοιτιακὸς ἐκ τῆς ὀδοιπορίας, ἐκαθέζετο οὕτως ἐπὶ τῇ πηγῇ· ὥρα ἦν ὥσει ἕκτη.

ἔρχεται γυνὴ ἐκ τῆς Σαμαρείας ἀντλήσαι ὕδωρ. λέγει αὐτῇ ὁ 'Ιησοῦς· δός μοι πιεῖν, οἱ γάρ μαθηταὶ αὐτοῦ ἀπεληλύθεισαν εἰς τὴν πόλιν, ἵνα τροφὰς ἀγοράσωσι.

λέγει οὖν αὐτῷ ἡ γυνή, ἡ Σαμαρεῖτις· πῶς σύ, 'Ιουδαῖος ὢν, παρ' ἐμοῦ· πιεῖν αἰτεῖς, οὕσης γυναικὸς Σαμαρείτιδος; οὐ γάρ συγχρῶνται 'Ιουδαῖοι Σαμαρεῖταις.

ἀπεκρίθη ὁ 'Ιησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ· εἰ ἥδεις τὴν δωρεάν τοῦ Θεοῦ καὶ τίς ἐστὶν ὁ λέγων σοι, δός μοι πιεῖν, οὐ ἂν ἦτησας αὐτόν, καὶ ἔδωκεν ἂν σοι ὕδωρ ζῶν. λέγει αὐτῷ ἡ γυνή· Κύριε, οὔτε ἀντλημα ἔχεις καὶ τὸ φρέαρ ἐστὶ βαθύ· πόθεν οὖν ἔχεις τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν; μὴ σὺ μείζων εἶ τοῦ πατρὸς ἡμῶν 'Ιακώβ, ὃς ἔδωκεν ἡμῖν τὸ φρέαρ, καὶ αὐτὸς ἐξ αὐτοῦ ἔπιε καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ καὶ τὰ θρόεμα αὐτοῦ;

ἀπεκρίθη 'Ιησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ· πᾶς ὁ πίνων ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου διψήσει πάλιν· ὃς δ' ἂν πῖνῃ ἐκ τοῦ ὕδατος, οὐ ἐγὼ δώσω αὐτῷ, οὐ μὴ διψήσει εἰς

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

'Εκεῖνο τὸν καιρὸ ἔρχεται ὁ Χριστὸς στὴν πόλη της Σαμαρείας Σειχαρ, κοντα στο μέρος πού ἔδωσε ὁ 'Ιακώβ στὸν 'Ιωσήφ, το γιό του. 'Εκεῖ ἦταν καὶ τὸ πηγάδι τοῦ 'Ιακώβ. Ὁ 'Ιησοῦς, κουρασμένος ἀπὸ τὸ δρόμο, κάθησε κοντὰ στὸ πηγάδι. Ἡ ὥρα ἦταν περίπου δώδεκα μεσημέρι.

Νὰ κι ἔρχεται μιὰ γυναίκα ἀπ' τὴ Σαμαρεία γιὰ νὰ θγάλη νερό.

Τῆς λέει ὁ 'Ιησοῦς· δώσε μου νὰ πῶ.

Οἱ μαθητὲς του εἶχαν φύγει γιὰ τὴν πόλη ν' ἀγοράσουν τρόφιμα.

Τοῦ λέει, λοιπὸν, ἡ Σαμαρεῖτισσα· πῶς σὺ, πού εἶσαι 'Ιουδαῖος, ζητᾷς νὰ πιῇς νερὸ ἀπὸ μένα πού εἰμαι Σαμαρεῖτισσα; Οἱ 'Ιουδαῖοι δὲν ἔχουν καμιὰ σχέση με τοὺς Σαμαρεῖτες.

Ἀποκρίθηκε ὁ 'Ιησοῦς καὶ τῆς εἶπε· ἂν ἤξερες τὸ δῶρο τοῦ Θεοῦ καὶ ποῖός εἶναι αὐτὸς πού σοῦ λέει «δῶσε μου νὰ πῶ», ἐσὺ θὰ ζητοῦσες ἀπ' αὐτόν καὶ θὰ σοῦ ἔδινε ζωντανὸ νερό.

Τοῦ λέει ἡ γυναίκα· Κύριε, δὲν ἔχεις κουβά καὶ τὸ πηγάδι εἶναι βαθύ. Πῶς λοιπὸν θὰ ἔχης ζωντανὸ νερό; Μήπως εἶσαι μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν πατέρα μας τὸν 'Ιακώβ πού μᾶς ἔδωσε αὐτὸ τὸ πηγάδι κι ἀπ' αὐτὸ ἤπιε ἐκεῖνος καὶ οἱ γιοί του καὶ τὰ ζῶα του;

'Αποκρίθηκε ὁ 'Ιησοῦς καὶ τῆς εἶπε· Ὁποῖος πῖνῃ ἀπ' αὐτὸ τὸ νερό, πάλι διψαίει. Ὅποιος ὅμως πῖνῃ ἀπὸ τὸ νερό πού ἐγὼ θὰ

τὸν αἰῶνα· ἀλλὰ τὸ ὕδωρ, ὃ δώσω αὐτῷ, γε-
νήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου εἰς
ζωὴν αἰώνιον.

λέγει πρὸς αὐτὸν ἡ γυνή: Κύ-
ριε, δός μοι τοῦτο τὸ ὕδωρ, ἵνα μὴ διψῶ, μη-
δὲ ἔρχομαι ἐνθάδε ἀντλεῖν.

λέγει αὐτῇ ὁ
Ἰησοῦς: Ὑπαγε, φώνησον τὸν ἄνδρα σου καὶ
ἐλθέ ἐνθάδε.

ἀπεκρίθη ἡ γυνὴ καὶ εἶπεν: οὐκ
ἔχω ἄνδρα. λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς: καλῶς εἴ-
πας, ὅτι ἄνδρα οὐκ ἔχω· πέντε γὰρ ἄνδρας
ἔσχες καὶ νῦν ὃν ἔχεις, οὐκ ἔστι σου ἀνὴρ·
τοῦτο ἀληθὲς εἴρηκας. λέγει αὐτῇ ἡ γυνή:
Κύριε, θεωρῶ ὅτι προφήτης εἶ σύ, οἱ πατέ-
ρες ἡμῶν ἐν τῷ ὄρει τούτῳ προσεκύνσαν·
καὶ ὑμεῖς λέγετε, ὅτι ἐν Ἱεροσολύμοις ἐστὶν
ὁ τόπος, ὅπου δεῖ προσκυνεῖν.

λέγει αὐτῇ ὁ
Ἰησοῦς: γύναι, πίστευσόν μοι, ὅτι ἔρχεται
ᾠρα, ὅτε οὔτε ἐν τῷ ὄρει τούτῳ, οὔτε ἐν Ἱε-
ροσολύμοις προσκυνήσετε τῷ πατρὶ. ὑμεῖς
προσκυνεῖτε ὃ οὐκ οἰδατέ· ὑμεῖς προσκυνού-
μεν ὃ οἶδομεν ὅτι ἡ σωτηρία ἐκ τῶν Ἰουδαί-
ων ἐστίν, ἀλλ' ἔρχεται ᾠρα, καὶ νῦν ἐστίν,
ὅτε οἱ ἀληθῖνοι προσκυνηταὶ προσκυνήσου-
σιν τῷ πατρὶ ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ· καὶ
γὰρ ὁ πατὴρ τοιούτους ζητεῖ τοὺς προσκυ-
νούντας αὐτόν. πνεῦμα ὁ Θεὸς καὶ τοὺς προ-
σκυνούντας αὐτόν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ
δεῖ προσκυνεῖν.

λέγει αὐτῷ ἡ γυνὴ οἶδα, ὅτι
Μεσσίας ἔρχεται, ὁ λεγόμενος Χριστός, ὅ-
ταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, ἀναγγελεῖ ἡμῖν πάντα.
λέγει
αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς: ἐγὼ εἰμι. ὁ λαλῶν σοι.

τοῦ δώσω, δὲ θὰ ξαναδιψᾷς πιά ποτέ. Για-
τί τὸ νερὸ ποὺ θὰ τοῦ δώσω, θὰ γίνη μέσα
του πηγῇ, ποὺ θὰ θαγάξῃ νερὸ παντοτείνᾳ.

Τοῦ λέει τότε: ἡ γυναίκα: Κύριε, δός μου
ἀπ' αὐτὸ τὸ νερὸ, γιὰ νὰ μὴ διψῶ καὶ νὰ μὴν
ἔρχομαι ἐδῶ νὰ θαγάξω.

Τῆς λέει ὁ Ἰησοῦς: πῆγαινε φώναξε τὸν
ἄντρα σου κι ἔλα ἐδῶ.

Ἀποκρίθηκε ἡ γυναίκα καὶ εἶπε: δὲν ἔχω
ἄντρα.

Καὶ ὁ Ἰησοῦς τῆς λέει: σωστὰ εἶπες πῶς
δὲν ἔχεις ἄντρα. Γιατί εἶχες πέντε ἄντρες
κι αὐτὸν ποὺ ἔχεις τώρα, δὲν εἶναι ἄντρας
σου.

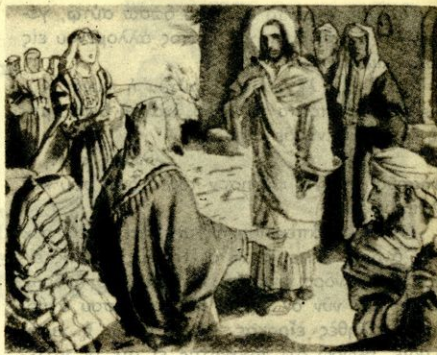
Αὐτὸ ποὺ εἶπες εἶναι ἀλήθεια, τοῦ λέει ἡ
γυναίκα. Κύριε, βλέπω πῶς εἶσαι προφήτης.
Οἱ πατέρες μας σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ βουνὸ προ-
σκύνησαν τὸ Θεό. Καὶ σεῖς λέτε πῶς στὸ
Ἱεροσόλυμα εἶναι ὁ τόπος ποὺ πρέπει νὰ
τὸν προσκυνοῦν.

Τῆς λέει ὁ Ἰησοῦς: Γυναίκα, πίστεψέ με,
ἔφτασε ἡ ᾠρα ποὺ οὔτε σ' αὐτὸ τὸ βουνό,
οὔτε στὰ Ἱεροσόλυμα θὰ προσκυνάτε τὸ
Θεό. Σεῖς προσκυνάτε ἐκεῖνο ποὺ δὲν ξέρε-
τε. Ἐμεῖς προσκυνᾶμε ἐκεῖνο ποὺ γνωρίζου-
με. Γιατί ἡ σωτηρία ἦρθε ἀπὸ τοὺς Ἰουδαί-
ους. Ἀλλὰ φτάνει ἡ ᾠρα καὶ ἔφτασε τώρα
ποὺ οἱ πραγματικοὶ προσκυνητὲς θὰ προσκυ-
νήσουν τὸ Θεὸ Πατέρα, πνευματικὰ κι ἀλη-
θινά. Γιατί κι ὁ Θεὸς τέτοιους προσκυνητὲς
θέλει νὰ τὸν προσκυνοῦν. Ὁ Θεὸς εἶναι πνεύ-
μα καὶ ὅσοι τὸν προσκυνοῦν, πρέπει νὰ τὸν
προσκυνοῦν πνευματικὰ κι ἀληθινά.

Τοῦ λέει ἡ γυναίκα: ξέρω πῶς θὰ ἔρθῃ ὁ
Σωτήρας, ὁ λεγόμενος Χριστός. Ὅταν θὰ
ἔρθῃ, θὰ μάς τὰ μάθῃ ὅλα.

Τῆς λέει ὁ Ἰησοῦς: ἐγὼ εἰμαι ποὺ σοὺ
μιλῶ.

ἐπὶ τούτῳ ἦλθον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ καὶ ἐθαύμασαν, ὅτι μετὰ γυναικὸς ἐλάλει· οὐδεὶς μέντοι εἶπε· ἤ τί λαλεῖς μετ' αὐτῆς;

Ἀφῆκεν οὖν τὴν ὑδρίαν αὐτῆς ἡ γυνὴ καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν πόλιν καὶ λέγει τοῖς ἀνθρώποις· δεῦτε ἴδετε ἄνθρωπον. ὃς εἶπε μοι πάντα, ὅσα ἐποίησα· μὴτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός;

Ἐξῆλθον οὖν ἐκ τῆς πόλεως καὶ ἦρχοντο πρὸς αὐτόν.

Ἐν δὲ τῷ μεταξύ ἡρώτων· αὐτὸν οἱ μαθηταὶ λέγοντες· ῥαβδί, φάγε.

ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· ἐγὼ θρώσω ἔχω φαγεῖν, ἦν ὑμεῖς οὐκ οἴδατε.

ἔλεγον οὖν οἱ μαθηταὶ πρὸς ἀλλήλους· μή τις ἦνεγκεν αὐτῷ φαγεῖν;

λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· ἐμὸν θρώμά ἐστιν, ἵνα ποιῶ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός μοι καὶ τελειώσω αὐτοῦ τὸ ἔργον. οὐχ ὑμεῖς λέγετε, ὅτι ἔτι τετράμηνόν ἐστι καὶ ὁ θερισμὸς ἐρχεται; ἰδοὺ, λέγω ὑμῖν· ἐπάρατε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν καὶ θεάσασθε τὰς χώρας, ὅτι λευκαὶ εἰσι πρὸς θερισμόν ἤδη, καὶ ὁ θερίζων μισθὸν λαμβάνει καὶ συνάγει καρπὸν εἰς ζωὴν αἰώνιον, ἵνα καὶ ὁ σπείρων ὁμοῦ χαίρῃ καὶ ὁ θερίζων· ἐν γὰρ τούτῳ ὁ λόγος ἐστὶν ὁ ἀληθινός, ὅτι ἄλλος ἐστὶν ὁ σπείρων καὶ ἄλλος ὁ θερίζων· ἐγὼ ἀπέστειλα ὑμᾶς θερίζειν, ὃ οὐχ ὑμεῖς κεκοπιάκατε· ἄλλοι κεκοπιάκασιν καὶ ὑμεῖς εἰς τὸν κόπον αὐτῶν εἰσεληλύθατε.

Ἐκ δὲ τῆς πόλεως ἐκείνης πολλοὶ τῶν Σαμαρειτῶν ἐπίστευσαν εἰς αὐτὸν διὰ τὸν λόγον τῆς γυναικὸς, μαρτυροῦ-

νίτος· οἱ μὲν οὖν ἐπὶ τῷ λόγῳ τῆς γυναικὸς ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν.

Στὸ μεταξύ ἦρθαν οἱ μαθητὲς τοῦ καὶ ἀπόρησαν πού μιλοῦσε μετὰ γυναικᾶ. Κανέννας ὁμῶς δὲ ρώτησε τί ζητᾶς ἢ τί λὲς μ' αὐτῇ;

Ἀφῆκε, λοιπόν, τὴν στάμνα τῆς ἡ γυναικᾶ καὶ ἐφυγε γιὰ τὴν πόλιν καὶ λέει στοὺς ἀνθρώπους· ἐλάτε νὰ ἰδῇτε ἕναν ἄνθρωπον· τοῦ μοῦ τὰ εἶπε ὅλα ὅσα ἔχω κάμει. Μήπως αὐτὸς εἶναι ὁ Χριστός;

Βῆκαν, λοιπόν, ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ ἐρχόμηντο πρὸς αὐτόν.

Στὸ μεταξύ οἱ μαθηταὶ τὸν παρακαλοῦσαν λέγοντας· Δάσκαλε, φάγε.

Κι ἐκεῖνος τοὺς εἶπε· ἐγὼ ἔχω νὰ φάω φαγεῖν, ἦν ὑμεῖς οὐκ οἴδατε.

ἔλεγον, λοιπόν, οἱ μαθητὲς τοῦ μεταξύ τοὺς· μήπως τοῦ ἔφερε κανεὶς νὰ φάγῃ;

Τοὺς λέει ὁ Ἰησοῦς· Τὸ δικό μου φαγεῖν εἶναι νὰ κάνω τὸ θέλημα ἐκείνου πού μ' ἐστειλε καὶ νὰ τελειώσω τὸ ἔργο του. Σεῖς δὲ λέτε πὼς πέρασαν τέσσερες μῆνες καὶ φτάνει ὁ θερισμός; Σᾶς λέω κι ἐγώ· σηκώστε τὰ μάτια σας καὶ ἰδέτε τὰ χωράφια πού εἰναι ἑτοιμα γιὰ θέρισμα. Ἐκεῖνος πού θερίζει πέρνει μισθὸ καὶ μαζεύει καρπὸ γιὰ αἰώνιον ζωὴ, νὰ χαίρεται κι ἐκεῖνος πού ἐσπείρει μαζί μὲ κείνον πού θερίζει.

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο εἶναι ἀληθινὸς ὁ λόγος, γιὰτὶ ἄλλος ἐσπείρει κι ἄλλος θερίζει. Ἐγὼ σᾶς ἐστειλα νὰ θερίσετε ἐκεῖνο πού δὲν κεντραστήκατε νὰ σπείρετε. Ἄλλοι ἔχουν κοπιάσει καὶ σεῖς μπῆκατε στοὺς κόπους των.

Ἀπὸ τὴν πόλιν ἐκείνῃ τῆς Σαμαρείας πολλοὶ πίστεψαν στὸ Χριστὸ, ἀπὸ τὰ λόγια τῆς γυναικᾶς πού ὁμολόγησε πὼς τῇ εἶπε ὅλα ὅσα εἶχε κάμει. Ὅταν, λοιπόν, ἦρθαν οἱ Σαμαρεῖτες, τὸν παρακαλοῦσαν νὰ μείνῃ κοντὸς. Κι' ἔμεινε ἐκεῖ δυὸ ἡμέρες. Καὶ πίστῶσαν κι ἄλλοι πάρα πολλοὶ σὲ ὅσα ἔλεγε.

Χριστός. Κι ἔλεγαν στὴ γυναῖκα: Δὲν πιστεύουμε πιά γιατί μᾶς τὸ εἶπες ἐσύ, παρὸς
γιατί κι οἱ ἴδιοι τὸν ἀκούσαμε καὶ καταλάβαμε πὼς αὐτὸς εἶναι ἀληθινὰ ὁ Σωτὴρ
τοῦ κόσμου, ὁ Χριστός.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Ἡ Σιχάρ ἦταν στοὺς πρόποδες τοῦ ὄρους Γαριζείν, ἀ τολικά ἀπὸ τὴν Ἱερικώ. Οἱ Σαμαρεῖτες ἦσαν μίγμα ἀπὸ διάφορες φυλές καὶ οἱ περισσότεροί τους εἰδωλολάτρες κι ἄσπονδοι ἐχθροὶ τῶν Ἰουδαίων.

Πηγή: 'Ιακώβ, είναι πηγάδι που υπάρχει ακόμα και σήμερα.

ΔΙΔΑΓΜΑ

Πρέπει να λατρεύουμε το Θεό πνευματικά, να πιστεύουμε πως είναι ο Πλάστης και Δημιουργός και να μετανοήσουμε ειλικρινά για τα σφάλματά μας.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΕΙΣΑΓΩΓΗ: Ὁ Χριστὸς βρέθηκε στὴν Ἱερουσαλὴμ τὸ Φθινόπωρο, γιὰ τὴ γιορτὴ τῆς Σκηνοπηγίας πού θυμίζει τὸ πέρασμά τους ἀπὸ τὴν ἔρημο. Ἐκεῖ διδασκε σὲ τὸ ναό.

ΚΕΙΜΕΝΟ

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, παράγων ὁ Ἰησοῦς, εἶδεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς.

καὶ

ῥώτησαν αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· ῥαββί, τίς ἡμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῇ;

ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· οὔτε οὗτος ἡμαρτεν οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ· ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με, ἕως ἡμέρας ἐστίν· ἔρχεται νῦν, ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι· ὅταν ἐν τῷ κόσμῳ ᾧ, φῶς εἰμι τοῦ κόσμου.

ταῦτα εἰπὼν ἔβηκε

χαμαὶ καὶ ἐποίησε πηλὸν ἐκ τοῦ πύσματος, καὶ ἐπέχρισε τὸν πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ καὶ εἶπεν αὐτῷ· ὕπαγε, νίψαι εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ (ὃ ἐρμηνεύεται ἀπεσταλμένος)· ἀπήλθεν οὖν καὶ νίψατο καὶ ἤλθε βλέπων.

Οἱ οὖν γείτονες καὶ οἱ θεωροῦντες αὐτὸν τὸ πρότερον, ὅτι τυφλὸς ἦν, ἔλεγον· οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ καθημένος καὶ προσαιτῶν; ἄλλοι ἔλεγον· ὅτι οὗτός ἐστιν, ἄλλοι δὲ ὅτι ὁμοῖος αὐτῷ ἐστίν.

ἐκεῖνος ἔλεγεν ὅτι ἐγὼ εἰμι.

ἔλεγον οὖν αὐτῷ· πῶς ἀνεώχθησάν σου οἱ ὀφθαλμοί;

ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ εἶπεν· ἄνθρωπος, λεγόμενος Ἰησοῦς, πηλὸν ἐποίησε καὶ ἐπέχρισέ μου τοὺς ὀφθαλμούς καὶ εἶπέ μοι· ὕπαγε εἰς τὴν κολυμβήθραν Σιλωάμ, καὶ νίψαι· ἀπελθὼν δὲ καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψα. εἶπον οὖν αὐτῷ· ποῦ ἐστὶν ἐκεῖνος; λέγει· οὐκ οἶδα.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Ἐκεῖνον τὸν καιρὸ, ὅπως περνοῦσε ὁ Ἰησοῦς εἶδε ἓνα ἄνθρωπο τυφλὸ ἀπὸ τῆς γεννησῆς του.

Καὶ τὸν ῥώτησαν οἱ μαθητὲς του καὶ τοῦ εἶπαν· Διδάσκαλε, ποῖός ἀμάρτησε; αὐτὸς ἢ οἱ γονεῖς του, γιὰ νὰ γεννηθῇ τυφλός;

Κι ὁ Χριστὸς ἀπάντησε· οὔτε αὐτὸς ἀμάρτησέ, οὔτε οἱ γονεῖς του, ἀλλὰ γεννήθηκε τυφλὸς γιὰ νὰ φανερωθοῦν τὰ θαυμαστά ἔργα τοῦ Θεοῦ. Ἐγὼ πρέπει νὰ τελειώσω τὰ ἔργα ἐκεῖνου πού μ' ἔστειλε ὅσο εἶναι μέρα. Ὑστερα ἔρχεται ἡ νύχτα καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἐργασθῇ πιά. Ὅσο εἶμαι στὸν κόσμο, εἶμαι τὸ φῶς του.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἔβηκε κάτω κι ἔκαμε πηλὸ μὲ τὸ σάλιο κι ἔχρισε μὲ τὸν πηλὸ αὐτὸ τὰ μάτια τοῦ τυφλοῦ.

Καὶ τοῦ εἶπε· πήγαινε νὰ πλυθῇ στὴν δεξαμενὴ τοῦ Σιλωάμ. (Σιλωάμ θὰ εἰπῇ ἀποσταλμένος).

Ἐφυγε, λοιπόν, πλύθηκε καὶ ξαναγυρίζοντας ἔβλεπε.

Οἱ γείτονες τότε κι ὅσοι τὸν εἶδαν πρὶν τυφλὸ, ἔλεγαν· δὲν εἶναι αὐτός πού καθόταν καὶ ζητιάνευε; Ἄλλοι ἔλεγαν πῶς αὐτὸς εἶναι, καὶ ἄλλοι πῶς εἶναι κάποιος πού τοῦ μοιάζει.

Ἐκεῖνος ἔλεγε, ἐγὼ εἶμαι.

Καὶ τὸν ρωτοῦσαν· πῶς ἀνοιξαν τὰ μάτια σου;

Ἀπάντησε ἐκεῖνος καὶ εἶπε· Ἐνας ἄνθρωπος πού λεγόταν Ἰησοῦς ἔκαμε πηλὸ καὶ μοῦ ἔλειψε τὰ μάτια καὶ μοῦ εἶπε «πήγαινε στὴ δεξαμενὴ τοῦ Σιλωάμ καὶ πλύσου». Ὅταν πήγα καὶ πλύθηκα, ἀπόκτησα τὸ φῶς μου.

Ἄγουσιν αὐτὸν πρὸς τοὺς Φαρισαίους, τὸν τότε τυφλὸν ἦν δὲ σάββατον, ὅτε τὸν πληλὸν ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἀνέωξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς.

πάλιν οὖν ἡρώτων αὐτὸν οἱ Φαρισαῖοι πῶς ἀνέβλεψεν· ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· πληλὸν ἐπέθηκέ μοι ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἐνίψαμην, καὶ βλέπω.

ἔλεγον οὖν ἐκ τῶν Φαρισαίων τινές· οὗτος ὁ ἄνθρωπος οὐκ ἔστι παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὅτι τὸ σάββατον οὐ τηρεῖ. ἄλλοι ἔλεγον· πῶς δύναται ἄνθρωπος ἀμαρτωλὸς τοιαῦτα σημεῖα ποιεῖν;

καὶ σ χί -
σ μα ἦν ἐν αὐτοῖς. λέγουσι τῷ τυφλῷ πάλιν· σὺ τί λέγεις περὶ αὐτοῦ, ὅτι ἥνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς;

ὁ δὲ εἶπεν· ὅτι προφήτης ἐστίν. οὐκ ἐπίστευσαν οὖν οἱ Ἰουδαῖοι περὶ αὐτοῦ, ὅτι τυφλὸς ἦν καὶ ἀνέβλεψεν, ἕως ὅτου ἐφώνησαν τοὺς γονεῖς αὐτοῦ τοῦ ἀνοσβέψαντος καὶ ἠρώτησαν αὐτούς, λέγοντες· οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς ὑμῶν, ὃν ὑμεῖς λέγετε ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη; πῶς οὖν ἄρτι βλέπει;

ἀπεκρι-

Τότε τοῦ εἶπαν· Ποῦ εἶναι αὐτός ὁ ἄνθρωπος;

Κι ὁ τυφλὸς ἀπάντησε· Δὲν ξέρω.

Φέρνουν τότε στοὺς Φαρισαίους τὸν πρὶν τυφλό. Ἔτυχε νὰ εἶναι Σάββατο, ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἔκανε πληλὸ κι ἄνοιξε τὰ μάτια του.

Τότε πάλι τὸν ρώτησαν οἱ Φαρισαῖοι πῶς ξαναβρῆκε τὸ φῶς του. Καὶ ὁ τυφλὸς τοὺς εἶπε· Μοῦ ἔδαλε πληλὸ στὰ μάτια μου κι ὅταν πλύθηκα, ἀρχισα νὰ βλέπω.

Ἔλεγον τότε μερικοὶ ἀπὸ τοὺς Φαρισαίους· Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ δὲν κρατᾷ τὸ Σάββατο.

Ἄλλοι πάλι ἔλεγον· Πῶς μπορεῖ ἀμαρτωλὸς ἄνθρωπος νὰ κάνη τέτοια θαύματα;

Κι εἶχαν διχόνοια μεταξύ τους.

Λένε πάλι στὸν τυφλό· Σὺ τί λές γι' αὐτὸν ποῦ σοῦ ἔδωσε τὸ φῶς σου;

Καὶ ἐκεῖνος τοὺς εἶπε πῶς εἶναι προφήτης.

Οἱ Ἰουδαῖοι τότε δὲν πίστεψαν πῶς ἦταν τυφλὸς καὶ βρῆκε τὸ φῶς του καὶ φώναξαν

ὁ τυφλὸς καὶ βρῆκε τὸ φῶς του καὶ φώναξαν

θησαν δὲ αὐτοῖς οἱ γονεῖς αὐτοῦ καὶ εἶπον· οἶδαμεν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς ὑμῶν καὶ ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη. πῶς δὲ νῦν βλέπει οὐκ οἶδαμεν, ἢ τίς ἥνοιξεν αὐτοὺς τοὺς ὀφθαλμούς; ἡμεῖς οὐκ οἶδαμεν· αὐτὸς ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε, αὐτὸς περὶ ἐαυτοῦ λαλήσει. ταῦτα εἶπον οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ὅτι ἐφοβούντο τοὺς Ἰουδαίους· ἦδη γὰρ συνετέθειντο οἱ Ἰουδαῖοι, ἵνα ἐάν τις αὐτὸν ὁμολογήσῃ Χριστόν, ἀποσυνάγωγος γένηται. διὰ τοῦτο οἱ γονεῖς αὐτοῦ εἶπον ὅτι αὐτὸς ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε·

ἐφώνησαν οὖν ἐκ δευτέρου τὸν ἄνθρωπον, ὃς ἦν τυφλός, καὶ εἶπον αὐτῷ· δὸς δόξαν τῷ Θεῷ· ἡμεῖς οἶδαμεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἀμαρτωλὸς ἐστιν.

ἀπεκρίθη οὖν ἐκεῖνος καὶ εἶπεν· εἰ ἀμαρτωλὸς ἐστιν, οὐκ οἶδα· ἐν οἶδα, ὅτι, τυφλὸς ὢν, ἄρτι βλέπω.

εἶπον δὲ αὐτῷ πάλιν· τί ἐποίησέ σοι; πῶς ἥνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς;

ἀπεκρίθη αὐτοῖς· εἶπον ὑμῖν ἦδη, καὶ οὐκ ἤκουσατε; τί πάλιν θέλετε ἀκοῦειν· μὴ καὶ ὑμεῖς θέλετε αὐτοῦ μαθηταὶ γενέσθαι;

ἐλοιδώρησαν οὖν αὐτὸν καὶ εἶπον· σὺ εἰ μαθητὴς ἐκείνου· ἡμεῖς δὲ τοῦ Μωϋσέως ἐσμέν μαθηταί· ἡμεῖς οἶδαμεν, ὅτι Μωϋσῆι λελάληκεν ὁ Θεός· τοῦτον δὲ οὐκ οἶδαμεν πόθεν ἐστίν.

ἀπεκρίθη ὁ ἄνθρωπος καὶ εἶπεν αὐτοῖς· ἐν γὰρ τούτῳ θαυμαστόν ἐστιν ὅτι ὑμεῖς οὐκ οἶδατε πόθεν ἐστὶ, καὶ ἀνέωξέ μου τοὺς ὀφθαλμούς. οἶδαμεν δέ, ὅτι ἀμαρτωλῶν ὁ Θεὸς οὐκ ἀκούει, ἀλλ' ἐάν τις θεοσεβῇς ἢ καὶ τὸ θέλημα αὐτοῦ ποιῇ, τότε αὐτὸν ἀκούει· ἐκ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἤκουσθη, ὅτι ἥνοιξέ τις ὀφθαλμούς τυφλοῦ γεγεννημένου· εἰ μὴ ἦν οὗτος παρὰ Θεοῦ, οὐκ ἠδύνατο ποιεῖν οὐδέν.

ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ· ἐν ἀμαρτίαις σὺ ἐγεννήθης ὁ δὸς, καὶ σὺ διδάσκεις ἡμᾶς; καὶ ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω.

Ἦκουσεν ὁ Ἰησοῦς, ὅτι ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω, καὶ εὐρὼν αὐτόν, εἶπεν αὐτῷ· σὺ πιστεύεις εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ;

ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ εἶπε· τίς ἐστί, Κύριε, ἵνα πιστεῦσω εἰς αὐτόν;

εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· καὶ ἑώρακας αὐτόν καὶ ὁ λαλῶν μετὰ σοῦ ἐκεῖνός ἐστιν.

ὁ δὲ ἔφη· πιστεῦω, Κύριε, καὶ προσεκύνησεν αὐτῷ.

τοὺς γονεῖς τοῦ καὶ τοὺς ρώτησαν· Αὐτὸς εἶναι ὁ γιὸς σας ποῦ λέτε πῶς γεννήθηκε τυφλός; Πῶς βλέπει, λοιπόν, τώρα;

Καὶ ἀπάντησαν οἱ γονεῖς τοῦ καὶ τοὺς εἶπαν· Γνωρίζουμε πῶς αὐτὸς εἶναι ὁ γιὸς μας καὶ πῶς γεννήθηκε τυφλός. Πῶς ἔγινε καὶ βλέπει τώρα, δὲν ξέρουμε. Οὐτε ξέρουμε ποίος τοῦ γιάτρεφε τὰ μάτια. Αὐτὸν ρωτήστε, μεγάλος δὲ εἶναι, καὶ θὰ σὰς πῇ.

Αὐτὰ εἶπαν οἱ γονεῖς τοῦ γιατί φοβόντουσαν τοὺς Ἰουδαίους. Γιατί εἶχαν συμφωνήσει, ὅποιον πιστέψῃ στὸ Χριστὸ νὰ τὸν διώξουν ἀπὸ τῆς συναγωγῆς. Γι' αὐτὸ καὶ εἶπαν· αὐτὸς εἶναι μεγάλος κι αὐτὸν ρωτᾶτε νὰ σὰς πῇ.

Φώναξαν, λοιπόν, γιὰ δευτέρη φορὰ τὸν πρὶν τυφλὸ καὶ τοῦ εἶπαν· πῆς τὴν ἀλήθεια μπροστὰ στὸ Θεό. Γιατί ξέρουμε πῶς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀμαρτωλός.

Τότε ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε καὶ τοὺς εἶπε· Ἄν εἶναι ἀμαρτωλός, δὲν ξέρω. Ἐνα ὅμως ξέρω πῶς ἤμουν τυφλός καὶ τώρα βλέπω.

Καὶ τὸν ρώτησαν πάλι· τί σοῦ ἔκαμε; Πῶς σοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια;

Ἐκεῖνος τοὺς ἀποκρίθηκε· Σὰς τὰ εἶπα δὲν τ' ἀκούσατε; Πάλι θέλετε νὰ τ' ἀκούσετε; Μήπως καὶ σεῖς θέλετε νὰ γίνετε μαθητές του;

Οἱ Φαρισαῖοι τὸν κοροΐδισαν καὶ τοῦ εἶπαν· Σὺ εἶσαι μαθητὴς του. Ἐμεῖς εἴμαστε τοῦ Μωϋσῆ. Ἐμεῖς γνωρίζουμε πῶς στὸ Μωϋσῆ μίλησε ὁ Θεός. Αὐτὸν δὲν ξέρουμε ἀπὸ ποῦ εἶναι.

Ἀποκρίθηκε ὁ τυφλὸς καὶ τοὺς εἶπε· Μὰ σὺτὸ εἶναι τὸ περίεργο, ὅτι σεῖς δὲν ξέρετε ἀπὸ ποῦ εἶναι κι ὅμως μὲ γιάτρεψε καὶ μοῦ ἔδωσε τὸ φῶς μου. Καὶ ξέρουμε πῶς ὁ Θεὸς δὲν ἀκούει τοὺς ἀμαρτωλοὺς παρὰ τὸς θεοσεβεῖς ποὺ κάνουν τὸ θέλημά του. Ἀπὸ τότε ποῦ ἔγινε ὁ κόσμος δὲν ἀκούσθηκε νὰ δώσῃ κανεὶς τὸ φῶς σὲ τυφλὸ ἀπὸ τῆς γέννησής του. Ἄν αὐτὸς δὲν ἦταν τοῦ Θεοῦ, δὲ θὰ μπορούσε νὰ κάνῃ τίποτα.

Τοῦ ἀπάντησαν καὶ τοῦ εἶπαν· Σὺ ποῦ γεννήθηκες μέσα στὶς ἀμαρτίες, σὺ μᾶς διδάσκεις; Καὶ τὸν πέταξαν ἔξω ἀπὸ τῆς συναγωγῆς.

Ἐμαθε ὁ Χριστὸς πῶς τὸν ἐδιώξαν κι ὤσαν τὸν ὁρῆκε τοῦ εἶπε· Σὺ πιστεύεις στὸ γιὸ τοῦ Θεοῦ;

Ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος καὶ λέει· Καὶ ποίος εἶναι, Κύριε, γιὰ νὰ πιστέψω σ' αὐτόν;

Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε· Τὸν ἔχεις κιόλας ἰδῇ. Αὐτὸς ποῦ σοῦ μλᾷει αὐτὸς εἶναι.

Κι ὁ τυφλὸς εἶπε· Πιστεῦω, Κύριε. Καὶ τὸν προσκύνησε.

Παρατηρήσεις

● Οι 'Ιουδαίοι πίστευαν πώς οι άμαρτίες των γονέων είναι ή αίτία πού γεννιούνται παιδιά, ως τήν τρίτη και τέταρτη γενιά άκόμα, τυφλά. Γι' αυτό κι οι 'Απόστολοι, άποκλείοντας κάθε άλλη αίτία, ρώτησαν νά μάθουν άν φταιή ό τυφλός ή ό γονείς του.

● 'Η κολυμβήθρα του Σιλώμ ήταν μία πηγή στο νότιο μέρος του Ναού του Σολομώντος και σχημάτιζε μία μεγάλη δεξαμενή.

● 'Η πιό βαριά ποινή για τους 'Ιουδαίους ήταν νά γίνη κανείς «άποσυνάγωγος» δηλ. νά ξεγραφτή από τή συναγωγή. Τόν περιφρονούσαν τότε όλοι, άκόμα και οι δικοί του.

Δίδαγμα

Να μην είμαστε φθονεροί και να όμολογούμε τήν αλήθεια με δάρρος.
Να υποφέρουμε τις ασθένειες με ύπομονή, γιατί δεν ξέρουμε τή θέληση του Θεού.
Μπορεί νά δοκιμάζή τήν πίστη μας.

ΑΙΣΙΝΗΙΑ

ΚΕΙΜΕΝΟ

ότ ρότοιΧ ό εωακήό ,όριον νότ ούέκΕ
 :επίε ίακ όναρύο νότ ρόρη υοτ αιτάμ
 ότ|ρηπρόδ,όνηρεφδ ή εθαή ,υομ πρέπαΠ
 -ωθΕΕ' .ρονίεκ ίακ ππαζόδ έο άν ίακ υοσ όιγ
 -υδ όνατνών εθακ ,άιγ-αίεσεεζέ νόντν-α-ρεπα
 -ωθΕ υοτ όσπ ,αίεεεε ελδ,όμ ετυδ ,όππασθ

ρύοτ ρύορη! ό ραρόπεε ,φνίεκεε φρεια-ώΤ
 :επίε ,μόνορεο νότ ρίε υότυο ρύομ,αρεφδ
 ρεπαΠ
 ανί ,νόνμ νότ υοσ νόπασδδ ,ρεφδ ή ναθυλήε
 ρακ,αδδ ρώθεα-εο ππαζόδ υοσ-ρόιυ ό ίακ
 ό νόπ ανί ρόκρεο ρπαδπ νουτουεζέ-ότύο

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΕΙΣΑΓΩΓΗ Ὁ Χριστὸς κατὰ τὸ Μυστικὸ Δεῖπνο μιλεῖ στοὺς μαθητὰς τους, ἀφοῦ ἔφυγε ὁ Ἰουδας γιὰ νὰ τὸν προδώσῃ.

ΚΕΙΜΕΝΟ

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐπάρας ὁ Ἰησοῦς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανόν, εἶπε·

Πάτερ ἐλήλυθεν ἡ ὥρα, δόξασόν σου τὸν υἱόν, ἵνα καὶ ὁ υἱός σου δοξάσῃ σε, καθὼς ἔδωκας αὐτῷ ἐξουσίαν πάσης σαρκός, ἵνα πᾶν, ὃ δέδωκας αὐτῷ, δώσῃ αὐτοῖς ζωὴν αἰώνιον. αὕτη δὲ ἐστὶν ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἵνα γινώσκωσί σε τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεόν καὶ ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν.

ἐγὼ σε ἐδόξασα ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ ἔργον ἐτελείωσα, ὃ δέδωκάς μοι ἵνα ποιήσω· καὶ νῦν δόξασόν με σύ, πάτερ, παρὰ σεαυτῷ τῇ δόξῃ, ἣ εἶχον, πρὸ τοῦ τὸν κόσμον εἶναι, παρὰ σοί.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Ἐκεῖνο τὸν καιρό, σήκωσε ὁ Χριστὸς τὰ μάτια του πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ εἶπε:

Πατέρα μου, ἦρθε ἡ ὥρα νὰ δοξάσῃς τὸ γιό σου καὶ νὰ σὲ δοξάσῃ καὶ κείνος. Ἔδωκες σ' αὐτὸν ἐξουσίαν γιὰ κάθε ζωντανὸ ἄνθρωπο, ὥστε μὲ ὅλα ἐκεῖνα πού τοῦ ἔδωκες, νὰ μπορῇ ὁ γιός σου νὰ δώσῃ στοὺς ἀνθρώπους τὴν αἰώνια ζωὴ. Καὶ ἡ αἰώνια ζωὴ εἶναι: Νὰ γνωρίσουν Σένα, τὸ μόνον ἀληθινὸ Θεὸ κι ἐκεῖνον πὺ ἐστείλεις, τὸν Ἰησοῦ Χριστό.

Ἐγὼ σὲ δόξασα πάνω στὴ γῇ γιατί τελείωσα τὸ ἔργο πὺ μὲ ἔστειλεις νὰ κάνω. Καὶ τώρα δόξασέ με ἐστὶ πατέρα κοντά σου καὶ δώσε μου τὴ δόξα, πὺ εἶχα κοντά σου ἀνέκαθεν πρὶν νὰ γίνῃ ὁ κόσμος.

Ἐφάνέρωσά σου τὸ ὄνομα τοῖς ἀνθρώποις· οὓς δέδωκάς μοι ἐκ τοῦ κόσμου, σοὶ ἦσαν καὶ ἐμοὶ αὐτοὺς δέδωκάς, καὶ τὸν λόγον σου τετηρήκασι· νῦν ἔγνωκαν, ὅτι πάντα, ὅσα δέδωκάς μοι, παρὰ σου ἐστίν· ὅτι τὰ ρήματα, ἃ δέδωκάς μοι δέδωκα αὐτοῖς, καὶ αὐτοὶ ἔλαβον καὶ ἔγνωσαν ἀληθῶς, ὅτι παρὰ σου ἐξήλθον, καὶ ἐπίστευσαν, ὅτι σὺ μὲ ἀπέστειλας.

Ἐγὼ περὶ αὐτῶν ἐρωτῶ, οὐ περὶ τοῦ κόσμου ἐρωτῶ, ἀλλὰ περὶ ὧν δέδωκάς μοι, ὅτι σοὶ εἰσι, καὶ τὰ ἐμὰ πάντα σὰ ἐστί καὶ τὰ ἐμὰ, καὶ δεδοξασμαι ἐν αὐτοῖς.

καὶ οὐκέτι εἰμὶ ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ οὗτοι ἐν τῷ κόσμῳ εἰσὶ, καὶ ἐγὼ πρὸς σέ ἔρχομαι, πάτερ ἅγιε, τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου, οὓς δέδωκάς μοι, ἵνα ὡσιν ἐν, καθὼς ἡμεῖς· ὅτε ἤμην μετ' αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ, ἐγὼ ἐτήρουν αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου· οὓς δέδωκάς μοι ἐφύλαξα, καὶ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἀπώλετο, εἰμὴ ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας, ἵνα ἡ Γραφὴ πληρωθῇ.

νῦν δὲ πρὸς σέ ἔρχομαι καὶ ταῦτα λαλῶ ἐν τῷ κόσμῳ, ἵνα ἔχωσι τὴν χαρὰν τὴν ἐμὴν πεπληρωμένην ἐν αὐτοῖς.

Φανέρωσα τὸ ὄνομά σου στοὺς ἀνθρώπους. Ὅσους μοὶ ἔδωσες γιὰ μαθητές μοὶ δικοὶ σου εἶναι καὶ σὺ μοὶ τοὺς ἔδωκες καὶ τήρησαν τὸ λόγο σου. Τώρα γνωρίζουν πῶς ὅλα ὅσα μοὶ ἔχεις δώσει, προέρχονται ἀπὸ σένα. Πῶς τὶς ἀλήθειες ποὺ μοὶ ἔδωσες τίς ἔδωσα σ' αὐτοὺς καὶ αὐτοὶ τὶς πῆραν καὶ κατάλαβαν πραγματικά· πῶς βγήκαν ἀπὸ σένα καὶ πίστεψαν πῶς σὺ μ' ἐστείλες.

Ἐγὼ γι' αὐτοὺς σέ παρακαλῶ κι ὅχι γιὰ τὸν κόσμο. Γι' αὐτοὺς ποὺ μοὶ ἔδωκες καὶ ποὺ εἶναι δικοὶ σου. Ὅλα τὰ δικά μου εἶναι δικά σου καὶ τὰ δικά σου, δικά μου εἶναι καὶ θὰ δοξασθῶ μ' αὐτούς.

Καὶ τώρα ποὺ δὲν θὰ εἶμαι πιά στὸν κόσμο καὶ θὰ μείνουν μόνοι αὐτοί, γιατί ἔρχομαι κοντά σου, ἅγιε Πατέρα, φύλαξέ τους νὰ μείνουν πιστοὶ στὸ ὄνομά σου καὶ ἐνωμένοι, ὅπως ἐνωμένοι εἴμαστε κι ἐμεῖς.

Ὅταν ἤμουνα στὸν κόσμο ἐγὼ, τοὺς φύλαγα πιστὰ ἀπὸ ὄνομά σου. Ἐκείνους ποὺ μοὶ ἔδωσες, ἐγὼ τοὺς φύλαξα καὶ κανεῖς τους δὲ μοὶ χάθηκε, παρὰ μονάχα ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας (ὁ Ἰούδας), γιὰ ν' ἀληθεύῃ ἡ Γραφή.

Τώρα ἔρχομαι σέ Σένα καὶ λέω αὐτὰ γιὰ νὰ ἔχουν μὲ τὴν δική μου χαρὰ γεμάτη τὴν καρδιά τους.

Παρατηρήσεις

Μὲ τὴ συνέχιση τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους καὶ τὴ νίκη τοῦ Εὐαγγελίου, δοξάζεται ὁ Θεὸς καὶ συμπληρῶνεται τὸ ἔργο τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ περικοπὴ αὕτὴ τοῦ Εὐαγγελίου ἀποτελεῖ μέρος τῆς λεγομένης «ἀρχιερατικῆς προσευχῆς» τοῦ Σωτῆρα καὶ ὀρίστηκε νὰ διαβάζεται στὴ μνήμη τῶν 318 Θεοφόρων Πατέρων ποὺ ἀγωνίστηκαν στὴν Α' Οἰκουμένηκὴ Σύνοδο γιὰ τὴ σωστὴ πίστη καὶ ἔγιναν ἔτσι συνεχιστὲς τοῦ ἔργου τῶν Ἀποστόλων.

Δίδαγμα

Πρέπει νὰ προσευχάμαστε στὸ Θεὸ μὲ πίστη καὶ νὰ τελειώνουμε κάθε καλὸ ἔργο ποὺ ἀναλαμβάνουμε.

Ἡ ἀποκοπή αὕτη εἰληφορήθηκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Εκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

ΕΙΣΑΓΩΓΗ: Ἦταν ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς μεγάλης ἐορτῆς τῆς Σκηνοπηγίας, πού γιόρταζαν οἱ Ἑβραῖοι γιὰ νὰ θυμούνται τὰ 38 χρόνια πού ἔμειναν κάτω ἀπ' τὴς σκιπές, περιπλανώμενοι στὴν ἔρημο. Κατὰ τὴν ἡμέρα αὐτὴ οἱ ἱερεῖς μετέφεραν νερό ἀπ' τὴν κολυμπήδρα τοῦ Σιλῳάμ καὶ ράντιζαν τὰ ζῶα πού θά θυσιάζονταν. Αὐτὸ δίνει ἀφορμὴ στὸν Χριστὸ νὰ μιλήσῃ περὶ ὕδατος ζῶντος.

ΚΕΙΜΕΝΟ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρα τῇ μεγάλῃ τῆς ἐορτῆς εἰστήκει ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἔκραξε λέγων:

ἐάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω. ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, καθὼς εἶπεν ἡ γραφή, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ρεύσουσιν ὕδατος ζῶντος.

τοῦτο δὲ εἶπε περὶ τοῦ πνεύματος, οὗ ἔμελλον λαμβάνειν οἱ πιστεύοντες εἰς αὐτόν· οὐπω γὰρ ἦν Πνεῦμα Ἅγιον, ὅτι ὁ Ἰησοῦς οὐδέπω ἐδοξάσθη.

πολλοὶ οὖν ἐκ τοῦ ὄχλου ἀκούσαντες τὸν λόγον, ἔλεγον· οὗτός ἐστιν ὁ Χριστὸς. ἄλλοι ἔλεγον· μὴ γὰρ ἐκ τῆς Γαλιλαίας ὁ Χριστὸς ἔρχεται; οὐχὶ ἡ γραφὴ εἶπεν ὅτι ἐκ τοῦ σπέρματος Δαβὶδ καὶ ἀπὸ Βηθλεὲμ τῆς κώμης, ὅπου ἦν Δαβὶδ, ὁ Χριστὸς ἔρχεται;

σχίσμα οὖν ἐν τῷ ὄχλῳ ἐγένετο δι' αὐτόν. τινὲς δὲ ᾔθελον ἐξ αὐτῶν πιάσαι αὐτόν, ἀλλ' οὐδεὶς ἐπέβαλεν ἐπ' αὐτόν τὰς χεῖρας.

Ἦλθον οὖν οἱ ὑπηρέται πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ Φαρισαίους, καὶ εἶπον αὐτοῖς ἐκεῖνοι· διατί οὐκ ἡγάγετε αὐτόν; ἀπεκρίθησαν οἱ ὑπηρέται· οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος, ὥς οὗτος ὁ ἄνθρωπος.

Τὴν τελευταία ἡμέρα τῆς ἐορτῆς τῆς Σκηνοπηγίας στεκόταν ὁ Ἰησοῦς στὸ Ναὸ καὶ εἶπε:

Ὅποιοι ἀπὸ σὰς διψᾷ, ἄς ἔρθῃ σὲ μένα νὰ πιῇ. Ἐκεῖνος πού πιστεύει σὲ μένα, ὅπως λέει ἡ Γραφή, θὰ νιώσῃ νὰ τρέχουν ἀπὸ τὴν καρδιά του ποτάμια ἀπὸ ζωντανό νερό.

Μ' αὐτὰ ἐννοοῦσε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα πού ἐπρόκειτο νὰ λάβουν ἐκεῖνοι πού πίστευαν σ' αὐτόν. Γιατί δὲν εἶχεν ἔρθῃ ἀκόμα τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο ἀφοῦ ὁ Χριστὸς δὲν εἶχε δοξασθῇ.

Πολλοὶ τότε ἀπὸ τὸν κόσμον πού ἄκουσαν τὰ λόγια του, ἔλεγον: Αὐτὸς εἶναι ὁ Χριστὸς. Ἄλλοι πάλι ἔλεγον: μήπως ὁ Χριστὸς ἔρχεται ἀπὸ τῇ Γαλιλαία; Δὲν εἶναι γραμμένο στὴ Γραφὴ πὼς ἀπὸ τῇ γενιᾷ τοῦ Δαβὶδ καὶ ἀπὸ τὴν πόλιν Βηθλεὲμ, ἀπ' ὅπου ἦταν ὁ Δαβὶδ, θὰ ἔρθῃ ὁ Χριστὸς;

Διχόνοια, λοιπόν, παρουσιάσθηκε στὸ κόσμο, καὶ μερικοὶ ᾔθελαν νὰ τὸν συλλάβουν καὶ νὰ τὸν θγάλουν ἔξω, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τολμοῦσε ν' ἀπλώσῃ τὰ χεῖριά του.

Τότε πῆγαν οἱ ὑπηρέτες στοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς Φαρισαίους καὶ αὐτοὶ τοὺς εἶπαν: Γιατί δὲν τὸν φέρατε;

Ἀποκρίθηκαν οἱ ὑπηρέτες: Ποτὲ ἄλλοτε ἄνθρωπος δὲ μίλησε ἐτσι ὅπως αὐτός.

Ἀπεκρίθησαν οὖν αὐτοῖς οἱ Φαρισαῖοι· μὴ καὶ ὑμεῖς πεπλάνησθε; μὴ τις ἐκ τῶν ἀρχόντων ἐπίστευσεν εἰς αὐτὸν ἢ ἐκ τῶν Φαρισαίων; ἀλλ' ὁ ὄχλος οὗτος, ὁ μὴ γινώσκων τὸν νόμον, ἐπικατόρατοί εἰσι.

Λέγει Νικόδημος πρὸς αὐτούς, ὁ ἐλθὼν νυκτὸς πρὸς αὐτόν, εἰς ὧν ἐξ αὐτῶν· μὴ ὁ νόμος ἡμῶν κρίνει τὸν ἄνθρωπον, ἐὰν μὴ ἀκούσῃ παρ' αὐτοῦ πρότερον καὶ γνῶ τί ποιεῖ; ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ· μὴ καὶ σὺ ἐκ τῆς Γαλιλαίας εἶ; ἐρεύνησον καὶ ἴδε ὅτι προφήτης ἐκ τῆς Γαλιλαίας οὐκ ἐγήγερται.

Πάλιν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς ἐλάλησε λέγων· ἐγὼ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσει ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς.

Αποκρίθηκαν οἱ ὑπρέτες· Ποτὲ ἄλλοτε ἄνθρωπος δὲ μίλησε ἔτσι ὅπως αὐτός.

Ἀποκρίθηκαν τότε σ' αὐτούς οἱ Φαρισαῖοι· Μήπως καὶ σεῖς παρασυρθήκατε; Μήπως κανένας ἀρχοντας ἢ Φαρισαῖος πίστεψε σ' αὐτόν; Ἀλλὰ αὐτὸς ὁ κόσμος ποὺ δὲν ξέρει τὸν Μωσαϊκὸ Νόμο, ὥς εἶναι καταραμένος.

Τοὺς λέει τότε ὁ Νικόδημος ποῦ εἶχε νύχτα ἔρθει στὸν Χριστὸ κι ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς μαθητάς του· Δὲν πρέπει ὁ νόμος μας νὰ καταδικάσῃ τὸν ἄνθρωπο ἂν πρῶτα δὲν τὸν ἀκούσῃ καὶ δὲ μάθει τί κάνει.

Ἀποκρίθηκαν οἱ Φαρισαῖοι καὶ τοῦ εἶπαν· μήπως καὶ σὺ εἶσαι ἀπὸ τῆ Γαλιλαίας; Ψάξε καὶ ἴδῃς πῶς Προφῆτης ἀπὸ τῆ Γαλιλαίας δὲν ἔχει φανῇ.

Καὶ πάλι μίλησε ὁ Χριστὸς καὶ εἶπε· Ἐγὼ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου. Ὅποιος μὲ ἀκολουθήσῃ, δὲν θὰ περπατήσῃ στὸ σκοτάδι τῆς ἀμαρτίας, παρὰ θὰ ἔχῃ τὸ φῶς τῆς ζωῆς.

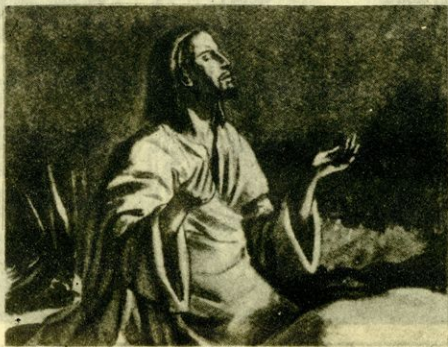
Παρατηρήσεις

Οἱ Φαρισαῖοι ἀπὸ φθόνο καὶ μῖσος ἤδελαν νὰ παρουσιάσουν τὸ Χριστὸ πῶς καταγόταν ἀπὸ τῆ Γαλιλαία, ἐνῶ πραγματικά γεννήθηκε στῇ Βηθλεὲμ καὶ στῇ Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας μονάχα τὴν παιδικὴ του ἡλικία πέρασε.

Ὁ Νικόδημος, ἓνας ἀπὸ τοὺς ὀρχοντες τῶν Ἰουδαίων, ποῦ εἶχε ἔρθει νύχτα στὸ Χριστὸ γιὰ ν' ἀκούσῃ τὴ διδασκαλία του, ζητεῖ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου, ποῦ ὀρίζει νὰ μὴ γίνεταί καμιὰ καταδίκη, ἂν δὲν προηγηθῇ ἐξέταση.

Δίδαγμα

Ὁ Χριστὸς εἶναι τὸ μοναδικὸ φῶς καὶ ὕδωρ τῆς ζωῆς καὶ πρέπει νὰ τὸν ἀκολουθοῦμε πιστά, γιὰ νὰ γεμίσῃ τὴν ψυχὴ μας ἢ χάρῃ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

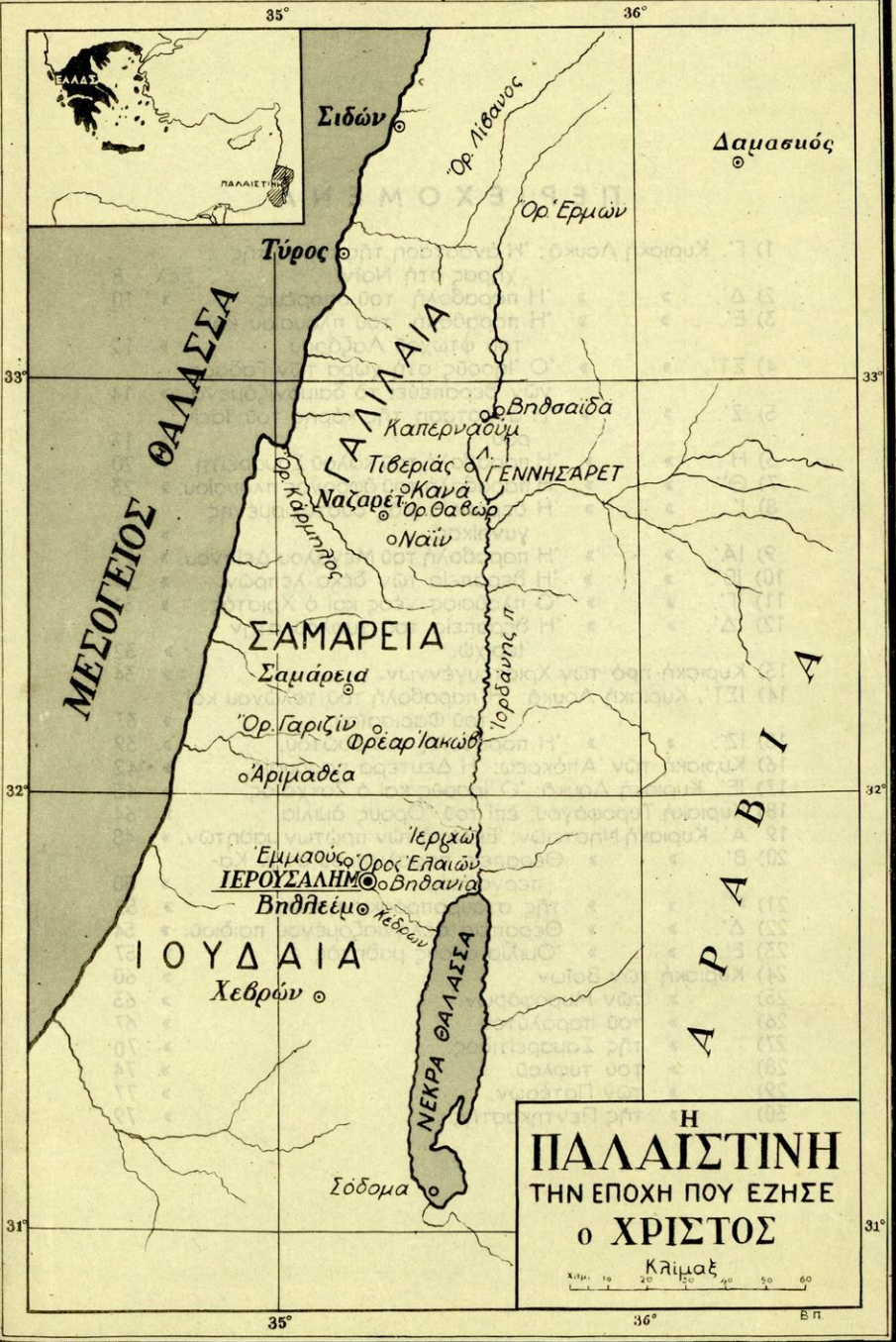

“Ολοι μας, μικροί μεγάλοι,
για να βρούμε τη χαρά μας,
πρέπει πάντα νάχουμε
τὸ Χριστὸ μὲς στὴν καρδιά μας
Ὁ Χριστὸς εἶναι πού δίνει
τὴ χαρὰ καὶ τὴν εἰρήνην.

(Γ. Βερίτης)

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

1) Γ'.	Κυριακή Λουκά: 'Η ἀνάστασις τῆς κόρης τῆς χήρας στή Ναϊν.	Σελ. 8
2) Δ'.	» » 'Η παραβολή τοῦ σπορέως.	» 10
3) Ε'.	» » 'Η παραβολή τοῦ πλουσίου καὶ τοῦ φτωχοῦ Λαζάρου.	» 12
4) ΣΤ'.	» » 'Ο Ἰησοῦς στή χώρα τῶν Γαδαρη- νῶν θεραπεύει τὸ δαιμονιζόμενον.	» 14
5) Ζ'.	» » 'Η ἀνάστασις τῆς κόρης τοῦ Ἰαεί- ρου.	» 17
6) Η'.	» » 'Η παραβολή τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη.	» 20
7) Θ'.	» » 'Η παραβολή τοῦ ἄφρονος πλουσίου.	» 23
8) Ι'.	» » 'Η θεραπεία μιᾶς δυστυχισμένης γυναίκας.	» 25
9) ΙΑ'.	» » 'Η παραβολή τοῦ Μεγάλου Δείπνου.	» 27
10) ΙΒ'.	» » 'Η θεραπεία τῶν δέκα λεπρῶν.	» 29
11) ΙΓ'.	» » 'Ο πλούσιος νέος καὶ ὁ Χριστός.	» 31
12) ΙΔ'.	» » 'Η θεραπεία τοῦ τυφλοῦ στήν 'Ιεριχῶ.	» 32
13)	Κυριακή πρό τῶν Χριστουγέννων.	» 34
14) ΙΣΤ'.	Κυριακή Λουκά: 'Η παραβολή τοῦ τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου.	» 37
15) ΙΖ'.	» » 'Η παραβολή τοῦ ἀσώτου.	» 39
16)	Κυριακή τῶν Ἀπόκρεω: 'Η Δευτέρα παρουσία.	» 42
17) ΙΕ'.	Κυριακή Λουκά: 'Ο Ἰησοῦς καὶ ὁ Ζακχαῖος.	» 45
18)	Κυριακή Τυροφάγου: ἐπὶ τοῦ Ὄρους ὁμιλία.	» 64
19) Α'.	Κυριακή Νηστειῶν: Ἐκλογὴ τῶν πρώτων μαθητῶν.	» 48
20) Β'.	» » Θεραπεία παραλυτικοῦ στήν Κα- περνανούμ.	» 50
21) Γ'.	» » τῆς σταυροπροσκυνήσεως.	» 52
22) Δ'.	» » Θεραπεία σεληνιαζομένου παιδιοῦ.	» 54
23) Ε'.	» » Ὁμιλία στοὺς μαθητάς.	» 57
24)	Κυριακή τῶν Βαΐων.	» 60
25)	» τῶν Μυροφόρων.	» 63
26)	» τοῦ παραλύτου.	» 67
27)	» τῆς Σαμαρείτιδος.	» 70
28)	» τοῦ τυφλοῦ.	» 74
29)	» τῶν Πατέρων.	» 77
30)	» τῆς Πεντηκοστῆς.	» 79

ΕΚΔΟΣΕΙΣ • "ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ" • ΚΟΡΑΗ 8
Βοηθητικά Βιβλία Δημοτικού Σχολείου • Πρώτη σειρά

ΤΑΞΗ Α'.

- Νο 3. Ἡ γλῶσσα μας
(Γραμματική—Τετράδιο).
4. "Ένα—δύο—τρία!".
(Ἀριθμητική).
5. Πατριδογραφία.

ΤΑΞΗ Β'.

- Νο 9. Ἡ γλῶσσα μας
(Γραμματική—Τετράδιο).
10. Τὰ παιδιὰ λογαριάζουν
(Ἀριθμητική).
11. Πατριδογραφία.

ΤΑΞΗ Γ'.

- Νο 14. Παλαιὰ Διαθήκη.
16. Ἡ Ἀριθμητική μου.
17. Μυθικὰ χρόνια.

Πατριδογραφία — Γεωγραφία

- 18α' Ἀθῆνα—Πειραιάς.
18β' Ρούμελη.

19. Φυτὰ καὶ ζῶα τῆς Πα-
τρίδος μας.
(Φυσικὴ Ἱστορία).

ΤΑΞΗ Δ'.

- Νο 20. Καινὴ Διαθήκη.
22. Ἡ Ἀριθμητική μου.
23. Ἡ Ἀρχαία Ἑλλάδα
25. Φυτὰ καὶ ζῶα τῆς Πα-
τρίδος μας
(Φυσικὴ Ἱστορία).

ΤΑΞΕΙΣ Γ-Δ'.

- Νο 24. Γεωγραφία τῆς Ἑλ-
λάδος.
27. Ἡ Γλῶσσα μας.
(Γραμματικὴ Δημοτικῆς).
28. Ἱστορία.
(Α'. ἔτος συνδιδασκαλ.)
29. Ἱστορία.
(Β'. ἔτος συνδιδασκαλ.)

ΤΑΞΗ Ε'.

- Νο 32. Ἐκκλησ. Ἱστορία.
33. Μεσαιωνικὸς Ἑλληνι-
σμός.
34. Ἀριθμητική.
35. Γεωγραφία Ἠπειρώων.
36. Φυσικὴ Ἱστορία.

ΤΑΞΗ ΣΤ'.

- Νο 38. Κατήχσεις — Λειτουργ-
γική.
39. Νεοελληνικὴ Ἱστορία.
40. Γεωγραφία Εὐρώπης.
41. Ἀριθμητική.
42. Φυσικὴ Ἱστορία.

ΤΑΞΕΙΣ Ε'-ΣΤ'.

- Νο 45. Τὰ Εὐαγγέλια.
47. Γεωμετρία.
48. Φυσικὴ Ἱστορία.
(Α'. ἔτος συνδιδασκαλ.)
49. Φυσικὴ Ἱστορία.
(Β'. ἔτος συνδιδασκαλ.)